

Giới thiệu Hầy Để Quá Khứ Ngủ Yên

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Đô Thị, Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Nếu như đây là một câu chuyện tình yêu cùng nhau trải qua gian khó rồi mới có cuộc sống thoải mái.

Cô gặp anh lúc anh mất trí, sau khi hồi phục thì anh lại quên mình cô.

Nam thứ chính thì luôn cay độc, tìm mọi cách để bắt cô gái phải yêu mình. Bởi vì cô chính là người mà hắn yêu sâu đậm nhất. Không từ thủ đoạn, tất cả chỉ vì yêu. Đến khi nhận ra thì hắn mới biết được mình đã làm tổn thương cô gái nhỏ ấy thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hầy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô là điểm thuần

- Tiểu Thuần này...

- Sao cơ?

- Em đồng ý làm người yêu tôi nhé?

- Ồ... Vì sao lại nói như vậy?

- Thì... không biết nữa. Nhưng có đồng ý không?

Reng reng reng... Tít!

Một cô gái nhỏ với tay tắt chiếc đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi trên đầu giường. Hoá ra này giờ cô đang nằm mơ. Một giấc mơ mà dạo gần đây nó cứ tìm đến Diễm Thuần với tần số liên tục. Phải rồi, gương mặt của chàng trai ấy ra sao nhỉ? Thật tiếc là vì vẫn chưa kịp nhìn rõ mặt người đó nha. Nhưng cô vẫn còn nhớ đến lời tỏ tình trẻ con kia, thật là có chút non nớt, vụng dại. Chỉ tức là chiếc đồng hồ quái quỷ này đã cắt ngang mất, khiến cô chẳng hề nhớ mình đã trả lời ra sao nữa mà.

"Em bảo anh đi đi

Sao anh không đứng lại

Em bảo anh đừng đợi.

Mà sao anh quay đi.

Lời nói thoảng gió bay.

Đôi mắt huyền đắm lệ.

Sao mà anh ngốc thế.

Không nhìn vào mắt em?"

(Ngốc – Silva Kaputikyan)

*

- Thôi chết, muộn giờ làm mất!

Vội vận tóc ánh sáng, Diễm Thuần phi ngay xuống giường. Gì chứ nếu đến trễ thì sẽ bị quản lý trừ lương, uống lắm! Bỏ qua đi, không suy nghĩ đến cái chuyện gà mờ đó nữa.

May cho Diễm Thuần là không bị trễ, vừa kịp giờ. Cô đang là một phục vụ tại quán ăn K-Yummy này, công việc nhỏ mà Diễm Thuần đã tìm được cách đây hai năm. Tuy tiền lương không là bao nhưng đối với cuộc sống hàng ngày của cô cũng có thể gọi là tạm ổn.

Diễm Thuần làm việc rất chăm chỉ. Vì ngoài nuôi sống mình ra, cô còn phải gửi một phần tiền sinh hoạt phí về quê cho di của mình. Di là người đã nuôi

Diễm Thuần từ nhỏ. Mặc dù đi luôn tỏ thái độ lạnh nhạt với cô, nhưng Diễm Thuần đã sớm quen và chịu đựng được điều đó. Và bây giờ, cô đang trả dần "cái ơn" kia.

- Phục vụ! - Có tiếng khách gọi, Diễm Thuần nhanh nhẩu chạy đến tiếp đón.

- Dạ, quý khách dùng gì ạ?

- À ừm... - Người thanh niên ăn mặc rất sang chảnh ngập ngừng rồi đẩy menu cho cô gái đi cùng - Em muốn ăn gì? Gọi đi!

- Vâng, à... - Cô gái bày ra thái độ éo lá nhìn rất ghê - Em muốn ăn món này... món này... món này... và cả món này nữa!

Cô thật tập trung vào những nơi mà ngón tay điệu đà kia chỉ đến, chú ý ghi chép cao độ. Vì nếu không cô sợ mình sẽ bỏ sót thứ gì đó. Tuy muốn ăn gì là quyền của khách nhưng Diễm Thuần không tránh được việc phải thăm rũa trong lòng: "Ăn gì mà ghê thế? Nhìn qua thì biết hai người này đâu giống họ nhà heo!"

Rồi cô quay vào trong dặn đầu bếp chuẩn bị. Nhưng bản thân chẳng hề biết được rằng người thanh niên lúc này đã theo cô vào tận đây.

- Ô, Oái! Tôi xin lỗi... - Diễm Thuần quay người lại thì vừa vịn chạm phải cậu ta.

- Không sao đâu cô bé. Lúc này vì anh thấy em đáng yêu quá nên mới đi theo vào thôi! - Hắn buông giọng lá loi, một tay vuốt nhẹ lên má phải Diễm Thuần.

- Xin quý khách tự trọng chút ạ! - Cô hốt hoảng lùi lại.

- Nếu không thì em làm gì tôi nào? - Hắn lại cười lớn.

- "Bốp" - Diễm Thuần tát mạnh hắn ta một cái. Gương mặt không giấu được sự bức tức.

Cô cảnh cáo:

- Tôi nói cho anh biết: Hạng người thích trêu chọc con gái như anh cảm thú cũng không bằng. Hãy nhớ đấy! Đừng có giờ trò hạ lưu như vậy với người khác nữa!

Rồi Diễm Thuần bỏ đi sau đó. Để lại hắn một tay ôm mặt còn miệng thì cứ nghiến răng ken két:

- Em khá lắm! Nhất định tôi sẽ...

- Anh yêu... Anh làm gì ở trong này mà lâu vậy? - Tiếng cô gái đi chung với hắn từ sau vọng tới.

- Không, chỉ là đi WC thôi.

- À. Nhưng này, mặt anh bị sao vậy? - Cô gái giật mình khi thấy vết đỏ trên má hắn ta.

- Sợ ý nên va phải cửa ra vào ấy mà.

- Sao em thấy không giống nha? Mà thôi, mình mau ra ăn đi, người ta dọn lên hết rồi kìa.

- Không có hứng ăn nữa. Về thôi!

- Ô, sao thế? Em muốn ăn... - Cô gái ra sức nũng nịu.

- Tôi đã bảo đi về!

Nói rồi, hắn bước nhanh ra cửa. Để mặc cho cô gái đứng trong này tiếc ngẩn tiếc ngơ.

- Này, anh đợi em với nào! - Cô gái vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vã chạy theo hắn.

Hôm nay xui xẻo thật, cô lại gặp phải loại khách không biết liêm sỉ này.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Địch thân ra tay

- Hey! Đại ca!
- Gan nhí? Đại ca ngang hàng với mày hay sao mà gọi nghe ngon thế?
- Dạ không... Em chỉ là...
- Có chuyện gì nói đi, lằng nhằng quá!
- Đại ca, mụ điên kia vẫn trẻ hèn không chịu trả tiền.
- Sao hả? Mụ ăn mật gấu à? Được rồi, để tao tìm cách làm mụ ta ói tiền ra!
- Đại ca, ý của đại ca là...
- Chắc tao phải đích thân đến nhà mụ ta một chuyến rồi đây!

Chiều hôm đó, tại một khu nhà trọ ọp ẹp bỗng nhiên có tiếng bước chân rầm rộ đi đến. Họ tiến vào một căn phòng trọ cũ kĩ nằm ở cuối dãy nhà trọ ấy.

- "Cốc cốc cốc" - Một tên trong nhóm xung phong bước lên gõ cửa.

Có tiếng cửa mở ra sau đó...

- Ô, các người là ai?
- Thế nào? Bà có gan mượn tiền, sao lại có luôn cả cái gan chuồn đi hả? - Tên đàn em hát hàm nói bằng cái giọng khinh khinh.
- Các cậu... Xin cho tôi một chút thời gian, tôi đang...
- "Bộp" - Người đàn bà đó đang nói thì một con dao từ đâu bay đến cắm vào cánh cửa sát nơi bà đứng.
- Nói hay cứ như là hát ấy. Bao nhiêu lần rồi?
- Lần này là thật mà. Cháu gái tôi đi làm, nó sắp gửi tiền về rồi ạ! - Bà ta biến sắc.
- Bậy đâu, vào trong lục soát! Thấy có gì được thì gom hết trừ nợ cho tao. - Tên đại ca nghiêng răng nói.
- Xin đừng! Đừng mà... - Mặt ai kia không còn một giọt máu, ra sức van xin.

Nhưng nào có ai nghe thấy, bọn người cứ xông vào căn phòng bé tẹo mặc nhiên tìm kiếm, bới tung mọi thứ lên. Nhưng rồi họ lại không tiếc tay đập phá mọi thứ, vì nơi đây cơ bản là chẳng có thứ gì giá trị cả.

- Khoan, dừng lại! - Tên đại ca ra lệnh cho đàn em của hắn dừng tay.

Hắn đi đến, cúi xuống nhặt thứ gì đó đang nằm vương vãi dưới nền nhà. Đồng tử hắn chợt co rút, miệng không khỏi nhếch lên:

- Ai đây bà già?
- Dạ, cháu gái của tôi. - Bà ta đang đứng khúm núm một góc, bỗng bị câu dọa nạt của hắn làm cho giật mình.

Trái đất này đúng là tròn thật nha!

Thì ra thứ mà tên đại ca cầm trên tay kia là một bức ảnh, và tệ hơn nữa khi người trong ảnh không ai khác là Diễm Thuần. Vậy ra đây chính là người di đã nuôi cô khôn lớn hay sao? Tại sao bà ta lại là người như thế?

- Cháu gái à? - Hắn ngẫm nghĩ, như đã nhớ ra chuyện gì đó - Được, thế giờ cháu bà đâu?
- Nó đi làm rồi, hiện tại không có ở cùng tôi...
- Cho tôi địa chỉ cô ấy!
- Đề... đề làm gì?
- Bà còn dám hỏi tôi? Gan cũng lớn quá nhí?
- Không dám ạ! Tôi chỉ muốn biết cậu định làm gì thôi... - Bà ta run rẩy đáp.
- Đưa địa chỉ và trừ nợ cho bà!

- Thật sao ạ? - Mắt ai đó sáng lên.
- Tôi không nói lần hai!
- Nhưng tôi không nỡ "bán" cháu mình. Dù gì thì...
- Tuy bà thôi. Vậy thì bây giờ trả tiền đi chứ?
- Tôi...
- Không có tiền chứ gì? Vậy thì có thể suy nghĩ đến giải pháp kia rồi chứ?
- Nhưng... tôi không có địa chỉ của con bé.
- Thì gọi điện hỏi, chẳng phải điện thoại đang ở kia hay sao?
- À, vâng.

Bà ta ngoan ngoãn đi đến bên chiếc điện thoại, lặng lẽ ấn một dãy số...

- Alo, Tiểu Thuần phải không con?

-...

- Con cho đi xin địa chỉ nhà con nhé?

-...

- À, ừ... Di định sẽ lên đây thăm con một chuyến. Con biết đấy, lâu lắm rồi con không về đi nhớ con lắm.

-...

- Được rồi, cảm ơn con!

Bà ta đưa cho tên đại ca một mảnh giấy, hẩn nhếch môi:

- Nói về khoảng lửa gạt người khác, chắc là tôi phải gọi bà bằng sư phụ đấy.
- Mong cậu trừ nợ và đừng đến tìm tôi nữa...
- Được, tạm thời không tìm bà tính sổ nữa. Bây đầu, rút! - Hẩn phất tay và đi ra ngoài.

*

Diễm Thuần lại nghĩ về những chuyện ngày xưa ấy. Một tuổi thơ quá đỗi thiệt thòi khi phải sống cùng với một người dì lạnh nhạt. Nhưng đó là điều cô đã sớm không còn chú ý đến nữa. Mọi thứ âu cũng chỉ còn là dĩ vãng mà thôi...

Đang thả dòng suy nghĩ vẩn vơ thì Diễm Thuần lại nghe có tiếng gõ cửa.

- Quái lạ, bây giờ là 7 giờ sáng. Ai mà lại tìm mình sớm thế nhỉ?

Cô vác thân xác uể oải xuống giường. Hiếm khi có được ngày chủ nhật rảnh rỗi, định nướng thêm một lúc mà sao lại xúi quẩy thế không biết.

- Xin chào, các anh là ai?
- Đây có phải là nhà của Châu Diễm Thuần không?
- Là tôi đây. Có việc gì?
- Đúng rồi đại ca ơi! Là ở đây ạ.

Lúc này Diễm Thuần mới để ý thấy phía sau còn có một người nữa. Một người đeo kính đen và không ai khác là cái tên biến thái đã chọc ghẹo cô ở quán ăn hôm nọ.

- Lại là anh sao?
- Chào cô bé, lâu rồi không gặp nhỉ?

- Anh đến đây làm gì? Sao anh biết được nhà tôi?
- Chuyện đó với tôi thì có khó gì?
- Tôi muốn biết mục đích của anh khi đến đây?
- Để bắt cô bé đi!
- Nực cười, anh lấy cái quyền gì mà làm như thế?
- Quyền này được không? - Hấn nói và chìa ra một tờ giấy trước mặt cô.
- Giấy nợ? - Diễm Thuần hoảng hốt - Của đi tôi sao?
- Đúng vậy đấy! Nhiều quá phải không nào?
- Nhưng bà ấy mượn tiền của các anh làm gì? Lại còn rất nhiều nữa...
- Đánh bạc!
- Sao cơ? - Diễm Thuần sửng sốt.

Bởi vì cô đã từng nghe đi của mình nói rằng có mượn ở bên ngoài một số tiền nhưng không ngờ là vì mục đích này. Cô thực sự thất vọng quá!

- Đáng tiếc là bà ta không có khả năng chi trả nữa rồi. Cho nên phải làm như trong giấy nợ thôi, xử lý bà ấy!
- Đừng, đừng làm vậy mà! - Diễm Thuần sợ hãi - Tôi chỉ có một mình đi là người thân thôi.
- Nếu cô thấy xót cho bà ta thì cũng được đi. Vẫn còn một cách đấy!
- Cách gì?
- Cô về làm người hầu trừ nợ cho tôi!
- Không! Không đời nào có chuyện đó.
- Suy nghĩ đi. Chỉ e rằng... - Hấn bày ra vẻ mặt tội nghiệp làm cô không nói thành lời.
- Vậy đi nhé! Khi nào có quyết định thì cô bé cứ đến gặp tôi. Tôi luôn sẵn sàng! - Hấn để lại tấm danh thiếp cho cô rồi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quyết định gán nợ

- Alo...
- Di...
- Tiểu Thuần đó sao? Di nhớ con lắm!
- Sao đi lại mượn nợ của bọn xã hội đen để đánh bạc? Con không ngờ...
- Di không cô ý. Tiểu Thuần, con giúp đi với. Bọn người đó hung ác lắm!
- Không ngờ lần đó đi hỏi địa chỉ của con là vì mục đích này. Bây giờ đi định bán con để trừ nợ à?
- Nếu không làm thế thì bọn chúng sẽ giết đi mất. Tiểu Thuần, xin con...

Tút tut tut...

Diễm Thuần cúp điện thoại, thu mình ngồi sát vào bức tường mà khóc. Tuy lúc nhỏ đi đối xử với với cô không được tốt lắm nhưng đã không để cô thành đứa trẻ lang thang. Bây giờ đi ra nông nổi này, Diễm Thuần có thể làm ngơ được không? Đành rằng đi giúp việc cho hấn sẽ trừ nợ, nhưng hai từ "giúp

việc" ấy với một cô gái từng va chạm với đời như cô thì cũng đủ biết nó bao gồm những việc gì. Cô khó nghĩ quá. Phải chi bây giờ có chàng trai ấy ở đây, cô sẽ chẳng ngần ngại mà dựa vào bờ vai cậu, khóc một trận thật hả hê cho quên đi mọi nỗi buồn đau đớn.

Sáng rồi, Diễm Thuần lười biếng xếp chăn gối lại và bước xuống giường. Hôm qua cô đã khóc nhiều lắm. Nhưng khóc rồi thì thôi, hôm nay cô sẽ thu lại nước mắt. Phải mạnh mẽ, kiên cường lên mới được. Vì nước mắt kia đâu phải là thứ có thể tùy tiện mà lãng phí, phải không?

Đứng giữa ngã ba đường, một hướng là đi đến quán ăn mà cô vẫn đi làm hàng ngày, hướng còn lại là đi đến nhà hắt. Diễm Thuần đang có suy nghĩ: hay là cô sẽ tiếp tục đi làm, được bao nhiêu tiền sẽ gom góp lại mà trả cho hắt. Như vậy cô cũng không cần phải đi đến nhà hắt làm gì.

Nhưng cái suy nghĩ ấy nhanh chóng bị gạt đi. Bởi vì số tiền mà đi cô còn nợ kia cơ bản là quá nhiều, với đồng lương phục vụ của cô thì biết đến bao giờ mới trả hết. Đó là chưa kể tiền lời, cứ mỗi ngày một chồng chất lên. Cô sợ mình sẽ bị nó ép cho điên loạn luôn mất.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, thế rồi Diễm Thuần hít một hơi thật sâu, chọn hướng đi đến tối kia...

- Kíng kông... - Cô nhón chân lên ấn cái chuông cửa, lòng không khỏi rủa thầm: cái chuông quái quỷ gì mà cao kiêu.

- Xin chào, cô là ai? - Người đang nói chuyện chắc là quản gia của ngôi nhà.

- Cháu đến đây theo lời cậu chủ để làm người giúp việc ạ. - Diễm Thuần lễ phép đáp lại.

- Cô có nhầm không? Ở đây người giúp việc có rất nhiều rồi, đâu cần nữa...

- Nhưng... cậu chủ đã gọi cháu đến mà?

- Thôi, cô lại định giờ trò gì đây? Chắc cô là bạn gái cũ của cậu chủ chứ gì? Định tìm cách để vào nhà à? Không dễ đâu!

Rồi cánh cửa bị ông lão hung hăng đóng sầm lại.

- Này ông ơi... - Diễm Thuần gọi nhưng ông ta đã đi mất.

Chắc hắt không có nhà. Vậy thì cô đành ngồi đợi chứ biết đi đâu nữa đây?

9 giờ tối, gió lạnh và sương đêm bắt đầu buông xuống. Diễm Thuần khẽ rùng mình, lạnh quá! Cô hắt xi liên tục, cái tên điên này, không lẽ hắt đã chơi xỏ cô?

Một chiếc xe hơi từ đâu dừng ngay trước cổng và nhún còi inh ỏi. Ánh đèn kia làm cô chói mắt quá, khó chịu quá.

- Cô làm gì ở đây? Sao không vào nhà? - Hắt từ trên xe bước xuống, vội vã đến chỗ cô đang ngồi.

- Tôi có nói nhưng không ai cho vào. - Giọng cô run lên vì lạnh.

Hắt đỡ cô đứng dậy. Lão quản gia lúc này cũng vừa vịn đi ra mở cửa. Nhìn thấy cô gái mà hắt đang dìu kia, ông không khỏi hoảng hốt:

- Cậu... cậu chủ đã về...

- Sao ông không cho cô ấy vào nhà? - Hắt lờm ông quản gia một cái thật sắc nhọn.

- Tôi... tôi không biết cô gái này là do cậu gọi đến. Tôi cứ tưởng... - Lão luống cuống.

- Vô dụng! Tưởng gì chứ? Tháng này ông đừng mong lãnh lương!

- Cậu chủ, tôi... - Lão quản gia lại cúi đầu.

Hắt dìu cô vào phòng, rót ly nước ấm cho cô. Nhìn cô liên tục xoa xoa đôi bàn tay vì lạnh, hắt cười:

- Tôi không nghĩ là em có quyết định nhanh như vậy nên không có dặn người làm.

-...

- Đợi một chút sẽ có đồ ăn đến. Chắc em chưa ăn gì đâu, nhỉ?

-...

- Này! Sao không nói chuyện? - Hắt bắt đầu nổi cáu.

- Tôi đến đây làm giúp việc chứ không phải đến để nói chuyện với anh!

- Ai bảo nào? Tôi muốn bây giờ em đóng giả làm người tình của tôi!

Diễm Thuận giật mình, gì chứ? Đóng giả làm người tình, cái thế loại gì đây? Sao cái tên diễm này lại ngang ngược như vậy? Chẳng phải cô đến đây chỉ để làm giúp việc thôi sao?

- Đùa thôi, cô không cần phải căng thẳng thế! - Hấn bỗng phá lên cười.

- Anh... quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Công việc của cô

Không ngờ, công việc của Diễm Thuận lại dễ đến lạ thường: buổi sáng cô chỉ việc đánh thức hấn dậy, xếp lại chăn màn và sau đó là mang bữa sáng lên cho hấn. Ngoài ra chẳng còn việc gì khác nữa vì cơ bản thì người giúp việc ở đây đã có quá nhiều rồi. Diễm Thuận chẳng biết mình nên vui hay buồn nữa đây. Thi thoảng, hấn mang cô đến các bữa tiệc mà cô chẳng hiểu nó có ý nghĩa gì? Hấn nói với mọi người cô là bạn gái hấn. Cô cũng chẳng thể cãi lại. Tất cả là vì tờ giấy trừ nợ kia...

Khá nhiều lần, có phụ nữ đến tìm gặp Diễm Thuận. Lý do không gì khác hơn là trách móc cô đã cướp đi người yêu của họ. Còn ai khác ngoài hấn? Nhưng cô không khỏi chế giễu trong lòng vì mỗi lần là một cô gái khác nhau, người yêu gì chứ?

- Anh có thể mang các cô gái của mình đi chỗ khác được không? - Giọng Diễm Thuận thực mệt mỏi.

- Em ghen à?

- Kinh tởm! Tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi khi hàng ngày phải tiếp những người đó thôi.

- À, ra vậy... - Hấn thản nhiên nói, chẳng tỏ ý gì là muốn giải quyết chuyện này.

- Đừng quên tôi chỉ giúp việc cho anh 2 năm. Hết thời gian đó, tôi sẽ không còn liên hệ gì tới anh nữa. - Diễm Thuận bỗng chốc cười tươi.

- Em vui vậy à?

- Tất nhiên rồi, mơ ước của tôi đấy!

- Uhm, vậy thì em cứ tiếp tục mơ ước đi. Tôi không cấm em!

- Anh thì có tư cách gì mà cấm tôi chứ?

- Em... Em dám nói với tôi như vậy? - Hấn đang tức điên lên vì chưa từng có ai dám cãi tay đôi với hấn.

*

Từ nhỏ đến giờ duy chỉ có Diễm Thuận là dám không câu nệ cãi lại lời hấn. Tuy có chút bực tức nhưng hấn cũng chẳng nói gì, vì cơ bản hấn cảm thấy thích Diễm Thuận và cho rằng cô rất thú vị.

Một ngày kia, đang phơi tắm ga giường cho hấn thì Diễm Thuận thấy một người phụ nữ trung niên đứng ở ngoài cổng.

- Cô tìm ai ạ?

- Tôi muốn gặp Uy Vũ!

- Uy Vũ? - Cô không khỏi ngạc nhiên, là ai nhỉ?

- Bà đến đây làm gì? Vẫn còn mặt mũi trở về sao? - Hấn từ đâu bước ra, la lối.

- Kia, sao anh lớn tiếng thế? Dù gì bác ấy cũng là người lớn mà! - Diễm Thuận trừng mắt.

- Chuyện của tôi, em xen vào làm gì? Vào nhà đi! - Hấn quát.

Diễm Thuận tiu ngưu bước vào trong. Ai thèm quan tâm chuyện của hấn chứ? Chẳng qua người ta chỉ chứng mất thái độ của anh với người lớn thôi.

Nhưng khoan đã, Uy Vũ là ai thế? Chẳng lẽ lại là...

*

Buổi tối, gương mặt hần lạnh toát, đặng đặng sát khí làm Diễm Thuần thấp thỏm lo sợ. Cô pha cho hần ly trà nóng mong rằng hần sẽ dịu lại phần nào.

- "Xoảng"

Hần hất tay làm văng cả ly trà. Nước nóng đổ vào tay làm Diễm Thuần bỏng rát, còn chiếc ly vô tội thì bị vỡ tan tành.

- A... a... - Cô hét lên đau đớn.

- Xin lỗi, tôi hơi nóng! - Hần quay người lại thì thấy tay cô đang bị bỏng, sưng tấy lên.

- Đừng tưởng chỉ một lời xin lỗi vậy là xong. Là da người đấy! - Diễm Thuần cắn giận quất.

- Tại tôi không tập trung..

Rồi hần cẩn thận băng bó lại cho cô. Thái độ cũng đã dịu dàng hơn lúc nãy phần nào. Diễm Thuần cũng chẳng phải là loại người giận dai gì nên đã dần dần hạ hỏa.

- Còn đau không? - Hần hỏi.

- Sao lại không? Thử đi sẽ biết!

- Uhm

Cả hai im lặng sau đó. Và rồi...

- Nè, mà người phụ nữ lúc chiều là ai vậy? Trông anh có vẻ rất giận nha... - Diễm Thuần lấy hết can đảm hỏi hần.

- Mẹ tôi! - Câu trả lời không thể nào gọn hơn.

- Cái gì? Mẹ anh?

- Uhm

Nhưng mà hần lại không muốn kể cho cô nghe câu chuyện tiếp theo về người đàn bà đó - người đã không từ thủ đoạn lợi dụng con mình để thỏa mãn nhu cầu của bản thân. Tiền tài địa vị đã khiến cho hần trở thành công cụ trực lợi của người đàn bà ấy. Từ lúc hiểu chuyện, cũng là lúc hần bắt đầu cảm thấy kinh tởm mẹ mình.

Lại không biết nói gì...

- Mà tôi có nghe bà nhắc đến cái tên Uy Vũ nha. Vậy đó là...

- Tên tôi!

Quả thật, cô đoán đâu có sai...

Nhưng từ trước đến giờ cô chỉ gọi hần là anh hay cùng lắm là cậu chủ. Cũng chưa hề biết tên hần là gì. Nghiệm lại mới thấy mình đã thiếu sót quá đi.

Dù là một tên hồng hách, ngang ngược đến đâu đi chăng nữa thì cũng cần phải có một cái tên mà, nhỉ?

- Tên đẹp đấy! - Cô nói và ngắm lại những đường băng của hần trên tay mình.

- Thật không?

- Gật anh làm gì?

- Uhm, nhưng Diễm Thuần nghe vẫn hay hơn. - Hần thăm nhủ.

- Anh vừa nói gì? - Cô tròn mắt.

- Không! Không có...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lợi dụng cơ hội

Hắn rất hay về trễ, không biết là do mãi mê chui rúc ở cái bar nào nữa. Diễm Thuần không quan tâm, cô chỉ tức là mình cứ phải thức canh cửa cho hắn. Không biết đến khi nào hắn mới thôi hành hạ người khác đây?

- Sao còn chưa đi ngủ? - Giọng hắn lẽ nhè, nghe mà phát bực.
- Ồ hay! Chính ai bảo là tôi phải canh cửa, giờ lại nói thế là sao? - Diễm Thuần nổi cáu.
- À, uhm... Lần sau không cần phải thế nữa. Cứ đi ngủ trước đi! - Hắn dịu giọng nói.
- Cảm ơn lòng tốt của anh!

Lại kể, không biết ban ngày hắn chơi giỡn ra sao mà hể về đêm là nói mớ. Khiến cho Diễm Thuần không ít lần phải từ phòng bên cạnh chạy sang, sờ trán xem hắn có bị "ấm" ở đâu không? Nhưng rồi tên háo sắc lại thừa dịp, tưởng cô là chiếc gối ôm nên cứ thuận tay kéo xuống là ôm chặt.

- Buông ra! Anh làm gì vậy? - Diễm Thuần hét lên.

Nhưng nói chuyện với hắn lúc này cũng như không vì hắn ngủ say như chết ấy.

- Á... á... - Diễm Thuần đành cắn vào tay hắn, làm ai kia hét lên thất thanh.

Thế là hắn tỉnh dậy. Tuy cách làm này có chút kì quặc, không được chính thống cho lắm nhưng thôi kệ đi, miễn có kết quả là được.

- Em dám cắn tôi? - Hắn trừng mắt.
- Ai bảo anh cứ táy máy lung tung. Làm gì được nhau nào? - Diễm Thuần khoanh tay, bày ra vẻ mặt thách thức.
- Uhm thì... Mai tính! Giờ tôi buồn ngủ rồi. - Nói rồi hắn ngã lăn quay và ngủ tiếp.

"Suối tan vào dòng sông

Sông tan vào biển rộng

Gió trời xanh rung động

Lưu luyến hoài trên không

Núi hôn trời mê mãi

Sóng ghi nhau trên dòng;

Mà sao hoa – em – gái

Quên đón nhận tình anh?

Nắng ôm mình trái đất

Trăng hôn biển mặn nồng

Có nghĩa gì em nhỉ?

Nếu em còn cô đơn?"

(Triết lý của tình yêu - Shelley)

*

Thật là, kì cục hết sức!

Hắn không độc ác, không xấu xa như cô tưởng. Trái lại hắn cực kỳ độc ác, cực kỳ xấu xa nữa là khác. Diễm Thuần đã từng chứng kiến, hắn chỉ vì một câu nói đùa của đàn em mà đánh tên đó phải nhập viện. Kết quả, anh ta bị gãy tay trái, gãy đốt sống 6, 7 và tỉ lệ thương tật là 45%. Thật quá tàn nhẫn!

- Em đang làm gì?

- Đang tính xem hợp đồng còn bao nhiêu lâu nữa...

- À, vậy hả? Còn bao nhiêu?

- Gần 2 tháng nữa thôi.

Về khoảng này, hắn không tranh cãi với Diễm Thuận nữa. Vì hợp đồng là hợp đồng. Kết thúc thì cô sẽ được tự do, vậy thôi. Diễm Thuận biết được một điều, từ khi cô về đây làm giúp việc thì đi của cô ở dưới quê sống rất bình an. Hắn chu cấp tiền cho đi cô đánh bạc thỏa thích. Diễm Thuận không cần được vì nó đã ăn sâu vào máu của bà ấy. Cô gái đã từng có suy nghĩ, không biết khi hết hạn hợp đồng thì đi của cô có còn được như vậy nữa không? Hay là hắn sẽ...

Diễm Thuận không ghét hắn, có lẽ vậy. Nhưng cũng chẳng ưa gì. Chẳng hiểu là vì sao nữa. Chắc là do cô chỉ làm tròn công việc của mình, không hề có suy nghĩ nào khác. Diễm Thuận đang đếm từng ngày từng giờ để được rời khỏi đây.

*

- Tiểu Thuận ~

- Anh thôi ngay cái giọng điệu gớm ghiếc đó đi nha.

- Này! Em nghĩ sao nếu như tôi yêu cầu gia hạn tờ hợp đồng kia nhỉ?

- Thì tôi sẽ nghĩ là anh đang bị hâm hay uống nhầm thuốc gì đấy!

- Em! - Hắn trừng mắt - Thôi, em muốn nghĩ sao cũng được. Tôi là đang có ý đó đấy: mình gia hạn hợp đồng đi!

Diễm Thuận lại vì câu nói này của hắn mà đờ người trong giây lát.

- Há?

- Sao em lại ngạc nhiên đến vậy nhỉ?

- Anh đừng có đùa với tôi! Trong đó đã ghi rõ là hai năm, hai năm để trả hết số nợ kia rồi mà?

- Thì tôi sẽ trả thêm tiền cho em. Vì vậy...

- Thôi đi! Tôi nói cho anh biết, vấn đề không phải là vì tiền hay bất cứ thứ gì khác từ anh. Ý chính của tôi là muốn rời khỏi đây đó, cậu chủ à!

Tâm trạng đang vui vẻ của hắn lại vì câu nói này của cô mà trở nên u ám. Li nước trên tay hắn cũng vì việc này vô tội mà vỡ tan...

- "Bốp"

- Anh... - Diễm Thuận giật mình.

- Em được lắm! Đừng nghĩ tôi nhường một chút thì lên mặt nha!

- Tôi không có lý do gì để lên mặt hay làm phách hét! Đó là điều tôi đáng được hưởng thôi.

Diễm Thuận không khách khí cãi lại. Cơ bản là cô cảm thấy rất ghét cái thái độ không coi ai ra gì của hắn.

- Hàng ngày phải đối diện với một người thô lỗ, cộc cằn như anh tôi thấy mệt mỏi lắm rồi! - Diễm Thuận đứng dậy định bỏ đi.

- Em - Hắn cầm lấy tay cô, kéo lại - Tôi xin lỗi, đừng giận...

- Tính tình của anh cứ như trẻ con như vậy thì biết bao giờ mới lớn được đây?

- Uhm, tôi là trẻ con đấy! Nên em đừng chấp nhát làm gì.

- Tôi có nói là chấp với anh không? Rảnh rồi không có việc gì làm à?

- Tiểu Thuận thực tốt...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hấn nợ cô một mạng

Hấn hôm nay lại bị thương. Đạo gần đây, tối nào về nhà hấn cũng vác theo gương mặt đầy vết bầm và trầy xước làm Diễm Thuần phải kiên luôn chức vụ thầy thuốc băng bó.

- Nay, em có thể nhẹ nhàng chút được không? Đau chết tôi rồi! - Hấn nhăn nhó.

- Có giỏi thì anh đừng đi đánh nhau. Hay là anh tự úp mặt vô thau còn này mà sát trùng đi. Có người băng bó cho mà còn phách lối.

Diễm Thuần không biết đã lấy can đảm ở đâu ra, sùng sộ với hấn. Khiến những người giúp việc ở gần đó phải dừng động tác, e ngại nhìn cô. Bình thường, nếu như có ai đó dám dùng thái độ này nói chuyện với hấn thì đảm bảo sẽ bị hấn tát cho gãy hàm. Họ đoán rằng cô bé này cũng không ngoại lệ đâu.

- Được rồi, tôi sẽ ngồi yên. Đừng nóng!

- "Bộp" - Là tiếng hàm của những người xung quanh rơi xuống đất. Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, không ngờ hấn lại dùng thái độ này để trả lời cô.

- Tôi vẫn không hiểu, anh lớn rồi mà sao cứ thích làm chuyện như vậy. Đánh nhau là chỉ có con nít mới làm thôi.

- Chuyện của tôi, em quan tâm làm gì?

- Tôi có nói là quan tâm không? Chẳng qua là tôi thấy chán ngấy khi hằng ngày cứ phải băng bó cho anh suốt như vậy.

- Em... - Hấn trừng mắt.

- Em, em, em cái gì? Tôi nói có gì sai?

Hấn chính thức bị cô làm cho cứng họng.

*

- Nay này, anh đang dẫn tôi đi đâu vậy? - Diễm Thuần hỏi khi đột nhiên bị hấn nắm tay kéo đi đâu đó.

- Anh Vũ!

- Im lặng, đi rồi biết...

Rồi hấn dừng lại trước một trung tâm thương mại. Nó lớn quá, thực sự là khiến cho Diễm Thuần choáng ngợp nha.

- Vào đi! Thích mua gì thì mua.

- Ồ... Tại sao bỗng dưng anh lại tốt như vậy?

- Trả ơn em đạo gần đây tối nào cũng chăm băng bó thuốc đỏ cho tôi.

- Ồ, ra là vậy. Thế thì tôi phải cầu cho anh bị thương nhiều thật nhiều nữa mới được à nha. - Diễm Thuần thân niên nói.

- Em... - Hấn bốc khói rồi.

Diễm Thuần lại chẳng khách sáo, cô mua rất nhiều vì lần đầu tiên có người dẫn cô đi mua sắm thế này mà. Không biết có phải là lần đầu không, hay còn lần nào khác mà cô đã quên mất rồi nhỉ? Thôi quên đi, quan trọng là bây giờ phải mua sắm cho thỏa thích. Vì cô muốn hấn chi thật nhiều vào cho bỏ ghét.

Đồ đạc linh tinh. Diễm Thuần cũng không biết là mình có xài hết đồng này hay không nữa. Cô đẩy tất cả túi đồ cho hấn xách nhưng hấn cũng chẳng có ý kiến gì. Diễm Thuần vừa đi vừa đi vừa huyền thuyên đủ chuyện. Hấn cũng vui vẻ lắng nghe. Bỗng...

- Vũ! Coi chừng! - Cô hét lên.

Hấn chỉ kịp nhận thức được rằng cô đã gọi tên mình. Một chiếc ô tô lao đến nhằm vào hấn, có lẽ vậy. Nhưng cô gái kia đã kịp lao ra đẩy hấn vào trong. Để rồi thân ảnh nhỏ nhắn ấy phải bê vết máu nằm dưới đường.

- Tiểu Thuần, em đang làm cái trò gì vậy? - Hấn cảm thấy trái tim mình như bị ai đó hung hăng bóp chặt, chạy đến nâng cô gái lên.

- Nay, em mau tỉnh lại! Có nghe không? - Hấn hét lớn.

Diễm Thuận được cấp cứu ngay sau đó. Hấn thấy cô chảy rất nhiều máu, thấm ướt cả áo và sơ mi của hấn. Ngồi chờ, lần đầu tiên hấn thấy mình bất lực như thế.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Tạm thời vừa mới qua nguy kịch. Cần theo dõi thêm.

- Cảm ơn ông.

Hấn run, sợ ư? Người như hấn chưa bao giờ biết sợ vậy sao bây giờ lại có thứ cảm giác này? Nó khó chịu quá, bức bối quá đi. Hấn nôn nóng muốn được nhìn thấy Diễm Thuận ngay lập tức.

Hấn ở trong bệnh viện suốt, cẩn thận mà chăm sóc cho cô. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ấy mà không khỏi thốt lên: chính cô gái này đã cứu hấn, chưa một ai có thể vô điều kiện mà cứu hấn bao giờ. Hấn thích nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, và rồi:

- Cuối cùng em cũng chịu tỉnh rồi à? - Giọng hấn như trút được gánh nặng.

- Đây... là... đâu?

- Bệnh viện, em đang ở trong bệnh viện. Có còn thấy chỗ nào không khỏe hay không? - Hấn sốt ruột hỏi.

- Có. Tay... anh... nắm... chặt... quá... Đau!

- O, xin lỗi. - Hấn buông tay cô ra.

- Uhm.

- Cảm ơn em đã cứu tôi!

- Không cần, tôi làm thế để có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi chờ đến khi hết hạn hợp đồng thôi.

- Động cơ em cứu tôi là vì mục đích này?

- Uhm, tất nhiên rồi! - Diễm Thuận cười mỉm.

*

- Các người đã tìm ra gã tài xế lái chiếc xe đó chưa? - Giọng hấn thét lên qua điện thoại.

-...

- Hãy cho hấn biết thế nào là muốn sống không được muốn chết cũng không xong đi!

-...

Tút tut tut.

- Anh vừa gọi cho ai thế? - Diễm Thuận đang ngồi ăn táo, hỏi hấn.

- Đám đàn em, bảo nó tìm ra tên đã tông em hôm nọ.

- Anh định làm gì?

- Bắt nó đền mạng cho em.

- Ê, tôi còn chưa chết mà? - Diễm Thuận giật mình.

- Tội nó đáng chết!

- Nhưng...

- Chuyện của tôi, em không cần bận tâm!

- Lại là cái thái độ đó. Thôi thì mặc kệ anh.

- Uhm, em biết điều đấy!

- Mà quần áo hôm bữa của tôi đâu rồi?
- Tôi đã cho người mang về để ở phòng em rồi đấy!
- Cảm ơn, vậy tốt quá!
- Này... em sẽ đi thật à? - Hấn nghiêm túc nhìn cô.
- Chứ sao? Sắp hết hạn hợp đồng rồi mà.
- Uhm, tùy em vậy.
- Hi vọng anh sống tốt và bớt hung hăng lại đi nha.
- Nói tôi hung hăng? Vậy em đã thấy tôi làm gì em chưa?
- Ồ... thì chưa.
- Rồi khỏi đây rồi, em định làm gì?
- Đó là chuyện của tôi! Anh quan tâm làm gì?
- Em dám bắt chước tôi? - Hấn trừng mắt.

Bức xúc thì trừng mắt vậy thôi chứ cô thừa biết là bây giờ hấn sẽ không kiếm chuyện gây gổ với mình nữa đâu.

Vì hiện tại, Diễm Thuần đang là ân nhân của hấn. Đúng, là ân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô bỏ đi rồi

"Ngày... Tháng... Năm...

Cảm ơn anh thời gian qua đã chiều cố đi tôi, tôi rất biết ơn anh vì điều đó. Nhưng nay đã hết thời hạn hợp đồng, tôi cũng nên ra đi rồi nhỉ? Anh ở lại nhé. Đừng về trễ hay tự làm mình bị thương nữa. Vì mặt anh mà có sẹo sẽ rất ư là khó coi đó nha. Bảo trọng!

Diễm Thuần"

- "Bốp" - Bình hoa trên bàn bị hấn ném vỡ tan.

Lá thư trong tay bị nhàu nát đến không còn nguyên dạng. Hôm nay hấn đã cố tình về sớm. Vậy mà cô lại bỏ đi không nói với hấn lời nào. Để lại một tờ giấy là xong à? Còn vết thương chưa lành trên vai trái của cô nữa. Không lẽ cũng chẳng thể nán lại một vài ngày cho nó lành hấn hay sao?

- Tiểu Thuần! Em được lắm! - Hấn nghiêng răng ken két.

"Anh muốn em trả lại tim cho anh,

Bởi tim em anh phải xa mãi mãi.

Một khi em không muốn tặng tim mình,

Sao em muốn giữ tim anh lại?

*

Sao hai tim phải ở xa nhau,

Chung lòng ngực mà không chung sống?

Ôi tình yêu, sao nở bắt ta đau,

Sao nữ để ngực ta trống rỗng?"

(Anh muốn em - J. Suckling)

*

Trên con đường tấp nập, có một cô gái đang mang chiếc balô đi từng bước nhỏ. Là Diễm Thuần. Hôm nay đã hết hạn hợp đồng, cô đã được tự do. Sở dĩ cô viết giấy đề lại là vì hôm nào hán cũng về trễ nên cô đoán hôm nay cũng sẽ như vậy. Được đi thì phải tranh thủ chứ hơi sức đâu mà đợi đến tối mịt, hán về rồi mới báo cáo?

Nhưng rời khỏi nhà hán, Diễm Thuần cũng không biết phải đi đâu nữa. Căn nhà lúc trước cô thuê bây giờ đã có người khác thuê mất rồi. Về nhà đi? Không, cô tự nhủ sẽ không dính dáng gì tới con người đó nữa.

Cô vẫn còn một ít tiền, thôi thì thuê tạm một căn phòng nào đó vài ngày vậy. Cho đến khi tìm được công việc mới rồi tính sau.

Căn phòng giá rẻ này thật phù hợp với chất lượng của nó. Nền nhà đầy bụi bặm và ở trên tường đầy mạng nhện. Tuy có chút do dự nhưng cuối cùng Diễm Thuần vẫn đồng ý thuê.

- Chịu khó dọn dẹp thì sẽ tốt hơn ấy mà. - Cô trầm nghĩ và rồi cô bắt tay vào làm việc.

Nhưng chẳng dễ dàng gì. Tuy căn phòng nhỏ nhưng bừa bộn quá! Diễm Thuần không đủ kiên nhẫn để dọn cho hết mớ hỗn độn này. Thôi thì tạm gác lại vậy.

Ồ, mưa rồi. Có lẽ trời đã bắt đầu vào mùa mưa. Ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa gọi lên cho Diễm Thuần chút suy nghĩ gì đó về cuộc sống quá đổi khắc nghiệt này...

Một đứa trẻ, ngay cả mặt của ba mẹ mà nó vẫn chưa một lần được biết. Cả tuổi thơ kia gói gọn bởi căn nhà trọ cũ kĩ, ọp ẹp cùng di. Bà nói rằng đã nhặt được cô ở một công trường bỏ hoang, lúc đó cô vẫn chưa mở mắt.

Di cũng không muốn tự gây phiền phức cho mình, có thêm đứa nhỏ sẽ rất vướng víu. Nhưng lúc đó cô cứ khóc mãi, làm cho bà ấy chẳng thể cầm lòng.

Thế là tự chuốc lấy phiền phức vào mình. Diễm Thuần chỉ là một đứa trẻ phiền phức...

Nước mắt lại rơi, đau quá. Tại sao ông trời lại cho cô đến với thế giới này làm gì kia chứ?

Khóc một trận đã làm cho cô mệt lả người. Đôi mắt phủ đầy nước dần dần ngủ thiếp đi. Hi vọng trong giấc mơ, Diễm Thuần tội nghiệp sẽ không còn thấy đau đớn nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, đã được một tuần. Đến bây giờ Diễm Thuần vẫn chưa tìm được một công việc nào cả. Mọi chỗ cô xin vào đều từ chối vì lý lịch không rõ ràng.

Buồn bã, cô gái nhỏ lang thang khắp các con đường trong thành phố. Cô không khỏi trầm trách ông trời vì sao lại đối xử với mình như thế?

- Mau lại kia xem, hình như xảy ra chuyện rồi... - Có tiếng bước chân hót hải chạy về phía trước.

Diễm Thuần có chút hiếu kì bèn cùng những người kia đến nơi xảy ra chuyện. Lách qua đám đông thì cô nhận ra họ đang bao quanh một xác chết.

Không ai khác, đó là di của cô...

Tại sao bà ấy ở đây? Và tại sao thân ảnh trước mắt lại phủ đầy những mảng máu đỏ tươi?

- Di! - Diễm Thuần lớn tiếng gọi - Di sao vậy?

Di cô đã chết, máu văng tung toé khắp nơi. Có lẽ là do ngã từ trên sân thượng của toà cao ốc này. Diễm Thuần khóc lớn, bây giờ đến cả người thân duy nhất là di cũng bỏ cô mà đi. Thử nói xem cô có phải là quá bất hạnh rồi không?

Cảnh sát đến và mang di cô đi sau đó. Mọi người ai cũng xót xa, ái ngại cho cô gái nhỏ khi phải lâm vào tình cảnh này. Diễm Thuần bị sốc đến cực độ và ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bất hạnh - khi anh đến

Nhờ những người tốt bụng, họ đã đưa Diễm Thuần vào bệnh viện. Khi tỉnh lại, cô bỗng cảm thấy cổ họng đau rát. Có rất nhiều người ở đây với cô.

- "Đây là đâu?"

- "Dì ơi..."

Vốn dĩ Diễm Thuần muốn gọi thật lớn nhưng khoan đã, tại sao giọng nói cứ nghẹn ứ trong cổ họng không thoát ra được? Cô bắt đầu hoảng hốt, mọi người chưa xót nhìn cô.

- Cô gái, bình tĩnh đi! Bác sĩ nói tạm thời cô không thể nói được. - Một người phụ nữ vỗ vai cô, nói.

- Đúng vậy. Vì cô bị sốc nên đã ảnh hưởng đến dây thanh quản rồi.

- "Sao lại thế chứ? Tôi sao có thể bị câm?" - Diễm Thuần gằn mặt, nhưng vẫn không phát ra được tiếng nói nào.

- Thôi, cố gắng lên! Chúng tôi phải đi rồi. - Nói rồi họ đặt tay lên vai cô, an ủi - Nhất định mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nhóm người dần đi ra ngoài. Bỗng có một người như nhớ ra điều gì đó, quay lại nói:

- Đây là lá thư trong túi áo bà ấy. Chắc là để lại cho cô.

Diễm Thuần lại bản thân nhìn đám người ấy dần về hết. Sao chuyện này có thể xảy ra với cô được chứ? Dì ơi, sao dì lại bỏ con? Bây giờ ngay cả giọng nói cũng không còn, thử nói xem có phải là cô quá bất hạnh rồi không?

Mở lá thư, Diễm Thuần cẩn thận đọc. Trong thư có nói, vì đạo gần đây đại ca không còn chu cấp tiền cho đi đánh bạc nữa. Dì thiếu nợ rất nhiều, đến mức không thể nào xoay sở. Vốn dĩ đi định lên đây tìm Diễm Thuần nhưng cứ bị bọn người kia uy hiếp mãi. Không còn cách nào khác ngoài tự sát.

Diễm Thuần bật khóc. Đại ca? Chẳng phải là Trung đó sao? Hoá ra hẳn lại là người gây ra cái chết của dì cô. Cô vừa rời đi thì ngay lập tức hẳn đã trở mặt rồi sao? Lần đầu tiên cô cảm thấy hận hận, hận đến tận xương tủy.

Là hẳn đã ép chết dì cô...

Diễm Thuần, phải cố gắng lên không được ngã gục lúc này! Vì cô cả một cuộc sống dài ở phía trước. May mắn thay, một người hàng xóm tốt bụng đã giới thiệu cho cô một việc làm, trang trải cuộc sống.

Cô phải sống, sống để còn trả lại hẳn mối hận này nữa chứ.

- Đây, phần của cô tuần này! - Tiếng bác quản lí cảm thông đưa cho cô một phong bì tiền.

- "Cảm ơn bác." - Diễm Thuần cúi thấp người cảm ơn.

Cô lại tiếp nhận phần việc mới cho tuần tới. Hiện tại cô đang làm công việc nhận tài liệu về thẩm định và sửa lại lỗi sai cho toà soạn này. Cô làm công nhật nên được phép nhận phần việc về làm tại nhà.

Bây giờ có việc làm, Diễm Thuần đã có thể tự nuôi sống bản thân. Thực tốt quá! Cô đang có suy nghĩ, nghĩ đến lúc mình dành dụm đủ tiền thì sẽ ra ngoài thuê một căn hộ mới, sẽ không phải ở trong cái phòng trọ ọp ẹp, cũ kĩ này nữa.

Vì vậy, cô tự nhủ rằng mình phải thật cố gắng, cố gắng thật nhiều...

Đến khu chợ đông đúc, Diễm Thuần chợt nhớ ra rằng đã lâu rồi mình không được ăn ngon. Thôi thì hôm nay dành ra một ít tiền để mua những món mình thích, xem như là tự thưởng cho bản thân vậy.

Vừa dạo qua cửa hàng mua một ít thức ăn và rau củ thì trời cũng vừa nhập nhoạng tối. Đang rảo bước trên con đường về nhà thì Diễm Thuần nghe thấy từ phía xa kia có một bóng người đang thất thểu chạy lại. Dáng vẻ anh ta thật nhếch nhác như thể là đang bị người khác đuổi theo vậy. Trên mặt anh ta có vết đánh đập trông rất thảm. Vừa đến gần, có lẽ do chịu không nổi nữa nên người thanh niên kia đã cố gắng lấy một chút sức lực cuối cùng vòng ra phía sau băng ghế đá và lẩn trốn.

*

- Này cô gái, có thấy một thanh niên bị thương chạy qua đây không? - Có đám người chạy đến hỏi Diễm Thuần sau đó.

- "O, hướng này! " - Cô ra hiệu và tuý tiện chỉ về một hướng.

- Bị thương mà chạy cũng nhanh gọn ha. Đuổi theo tụi bây! - Hẳn hét lớn rồi cùng đồng bọn chạy đi.

Cô đoán là họ đang muốn truy bắt chàng thanh niên lúc nãy đây mà.

Đợi cho không khí êm xuống, Diễm Thuần mới bước lại gần băng ghế đá kia. Nhưng chàng thanh niên lúc nãy đã ngất đi, nằm sõng soài ra đất. Cô

cổ lay mãi mà chẳng thấy anh ta có phản ứng gì.

- "Làm sao bây giờ? Nếu cứ để anh ta ở đây như vậy chắc chắn sẽ bị cảm mà chết..." - Diễm Thuần nghĩ thầm.

Chẳng thèm suy nghĩ nhiều làm gì nữa, cô đỡ người kia dậy, lấy tay anh quàng qua cổ mình. Và cô dìu anh đi. Chắc có lẽ vì anh khá ốm nên cũng không gặp khó khăn gì mấy.

Về được đến nhà, là cả một kì công. Diễm Thuần đặt anh nằm xuống giường. Rồi cô lấy ra một chiếc khăn đã xấp nước ấm và lau trán cho anh. Cả tay và cổ anh đều bị thương, đã thế mà đầu còn chảy cả máu nữa chứ. Diễm Thuần đoán chắc có lẽ anh chàng này đã phải chạy trốn khỏi đám người kia khá nhiều ngày rồi. Chiếc áo sơ mi trắng trên người anh ta rách bươm, lộ ra gần hết phần bụng rấn chấc. Cô đánh liều nhắm mắt lại và cởi bộ quần áo kia ra. Bởi vì nó quá bẩn với lại đã ướt đầm mồ hôi, nếu cứ để anh ta mặc như thế thì sẽ không hay cho lắm. Rồi cô dùng một chiếc chăn ấm cẩn thận đắp lại cho anh.

Diễm Thuần mở xấp tài liệu của ngày hôm nay ra, rồi liên tục đọc. Chốc chốc cô khẽ đưa mắt nhìn sang chàng thanh niên kia, anh đã ngủ say rồi. Đôi mắt kia nhắm lại như bình yên lắm. Không hiểu tại vì sao, Diễm Thuần lại có một cảm giác vô cùng an toàn, chẳng thấy bất an khi lúc này cô lại ở cùng một người con trai. Cô mỉm cười rồi tiếp tục làm việc.

Gần một giờ sáng, Diễm Thuần uể oải vận mình rồi xoa không ngừng bóp bã vai cho đỡ mỏi. Cô đã đọc cả một xấp bản thảo truyện dài hơn 200 chương trong một đêm, đã đến lúc cô phải nghỉ ngơi rồi.

Khoan đã, căn phòng này vốn dĩ là rất nhỏ, Diễm Thuần quên mất chỉ có một chiếc giường. Mà hiện tại thì chàng trai kia đã nằm lên, thế thì cô sẽ ở đâu nhỉ?

Con buồn ngủ lại kéo đến rồi. Diễm Thuần không còn sức để suy nghĩ nữa. Hiện tại thì anh ta đang bị thương, chắc chẳng sao đâu. Thế là cô liền leo lên giường và sắp xếp cho mình một chỗ nằm thật gọn sát vào phía trong.

Cô không quên sờ lên trán anh một lần nữa. Thấy có vẻ ổn hơn lúc tối nhiều thì cô yên tâm lắm. Rồi ánh mắt cô bỗng dừng lại nơi gương mặt của chàng trai mà không khỏi cảm thán: anh chàng này khá là ưa nhìn nha, không ngờ Diễm Thuần lại giúp đỡ một anh chàng điển trai như vậy. Khuôn mặt này chắc cũng ngang tầm với một người.

Là cái tên cậu chủ cũ của cô, Uy Vũ!

Diễm Thuần không hiểu tại sao mình lại nhớ đến hần vào lúc này? Hần mà ưa nhìn á? Không đời nào! Chẳng qua chỉ là một cậu ấm dõ hoi, thích xem thường người khác thôi. Cô hận hần!

Mà thôi đi, không suy nghĩ nữa. Vì việc quan trọng lúc này của Diễm Thuần chính là... ngủ!

- "Chúc anh ngủ ngon nhé!" - Diễm Thuần cười mỉm rồi với tay tắt đèn.

Tối nay sao cô lại ngủ ngon quá! Không biết là do cô đi ngủ muộn hay là...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ai đó tự xưng là anh

Ánh nắng sớm chiếu qua khe cửa, đập lên khuôn mặt dễ thương của Diễm Thuần khiến cô neho mắt lại. Dụi mắt thức dậy và cô phát hiện thấy bên cạnh có một chàng trai đang ghé mắt nhìn mình chăm chăm.

- "Chào buổi sáng, tỉnh rồi à?" - Diễm Thuần mỉm cười, không biết anh ta có hiểu không?

- Chào em~

- Sao cơ? - Anh ta vừa gọi cô là gì?

Giọng điệu nghe lằng lơ thật...

Nghe ngữ âm của anh chàng này thật chẳng khác gì một cậu nhóc. Ôi, không lẽ là anh đã bị ngốc rồi sao?

- Này em à! Anh đói... - Anh ta lại lên tiếng, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Diễm Thuần bước xuống giường, lấy ra bộ quần áo tối qua đã giặt sạch đưa cho chàng trai:

- Anh phải mặc cái này à? - Giọng điệu không thể nào ngờ ngạc hơn.

Cô gạt đầu rồi đi xuống bếp làm bữa sáng. Một lúc sau ai kia cũng từ phòng thay đồ bước ra.

- Xong rồi!

- "Uhm, giỏi lắm..." - Diễm Thuần gạt đầu.

- A, biết rồi. Em vừa bảo anh đây rất giỏi có phải không?

Anh chàng này có thể hiểu được những gì cô muốn nói hay sao?

- Thơm quá đi... - Ai đó ra sức hít hà nồi cháo trước mặt.

- "Ăn được rồi. "

Diễm Thuần đưa cho anh một cái bát lớn đầy cháo vì cô nghĩ chắc anh cũng đói lắm rồi nên cần ăn nhiều một chút. Không ngờ anh lại chia bớt một phần vào bát của cô.

- Em ăn đi a~ Anh đây không cần nhiều như vậy đâu, khỏe lắm. - Anh nói và tự tin đâm vào ngực, tỏ ý rằng mình rất khỏe.

- "Cảm ơn." - Diễm Thuần mỉm cười.

Anh ăn rất từ tốn, lịch sự. Bộ quần áo hôm qua tuy đã bị rách nhiều chỗ nhưng khí chất không vì thế mà giảm đi phần nào. Diễm Thuần đang có suy nghĩ nếu không thành ra như vậy, chắc có lẽ anh đã là một người rất ưu tú đó nha.

Ăn xong, cô lại chuẩn bị để đến tòa soạn để bàn giao lại số tài liệu mình đã làm tối hôm qua. Anh thấy như vậy bèn hỏi:

- Em phải ra ngoài sao?

- "Uhm, ở nhà ngoan. Em sẽ về sớm thôi." - Diễm Thuần viết lên tay anh làm anh rất ư là nhột nha.

- A, haha... Nhột quá! Anh biết rồi.

Rồi cô cầm chiếc phong bì lên và đi ra ngoài. Bất đắc dĩ phải khóa cửa lại vì sợ anh sẽ chạy lung tung, không may sẽ bị lạc thì khổ. Chàng trai ấy cũng không có ý kiến, ngoan ngoãn trở vào trong.

Hôm nay Diễm Thuần đã giao hết phần việc mà người khác phải làm nhiều ngày mới xong. Vì cô cố gắng gấp nhiều lần so với người bình thường nên mới có thể hoàn thành sớm như vậy. Tiền công cô nhận được rất khá Diễm Thuần nghĩ nên mua thêm một vài thứ vật dụng trong nhà nữa. Vì từ nay cô sẽ không còn phải sống đơn độc nữa, vì anh chính là người thân của cô.

Mở cửa bước vào nhà, Diễm Thuần thấy anh đang nằm trên giường, cả người cứ xoay qua xoay lại trông có vẻ là đang chán. Nhưng vừa thấy cô về, anh lập tức ngồi dậy chạy đến cầm lấy túi đồ giúp cô.

- A, em về rồi. Làm anh đây chờ mãi...

- "Uhm" - Diễm Thuần gạt đầu rồi lấy từ trong túi ra một bộ quần áo mới, đưa cho anh - "Đây, cho anh."

- Ó... của anh thật à? Đi thử luôn nhé? - Anh nói và sốt sắng cầm bộ quần áo chạy vào trong.

Chỉ là một bộ quần áo mà cũng có thể khiến cho chàng trai ấy vui như thế sao?

Sao lại hợp vậy chứ? Đơn giản chỉ là một chiếc quần jump với chiếc áo sơ mi trắng thôi, không ngờ khi khoác lên người anh lại vừa vặn như vậy. Thật khiến cho người khác phải ngưỡng mộ đó nha.

- "Như thế này mới đúng..." - Khẽ chỉnh lại chiếc cổ áo vẫn còn gấp nếp kia, Diễm Thuần mỉm cười.

- À, ra là thế! - Ai kia gạt gù tỏ vẻ thông hiểu - Có đẹp không?

Anh là đang thích thú đó nha. Ánh mắt kia nhắm tít lại vì vui vẻ.

Cô chỉ lặng lẽ gạt đầu.

Từ nay, anh đã là người thân của cô rồi. Diễm Thuần tự nhủ rằng bản thân phải tiếp tục cố gắng làm việc để anh chàng ngốc này có thể sống thoải mái hơn một chút.

Đúng, là cô đang cô đơn, đang buồn biết nhường nào. Không biết là vì lý do gì mà ông trời lại mang anh đến vào lúc này nhỉ? Mọi chuyện diễn ra nhanh quá, Diễm Thuần không khỏi lầy lăm lẹ nha...

Chương 10: Khả năng bộc lộ

Trong lúc Diễm Thuần đang làm việc thì chàng trai kia cứ đi đi lại lại quanh phòng, anh chẳng biết làm gì cả. Muốn nói chuyện với Diễm Thuần nhưng lại sợ làm phiền cô. Bỗng:

- Hãy thay từ này bằng "Desperately"! - Anh chỉ tay vào một kí tự trên tờ giấy, thản nhiên nói.
- "Hả?" - Diễm Thuần giật mình, cô vừa nghe lầm phải không?
- Khi bày tỏ tình yêu thì cụm "Desperately in love" nghe sẽ hay hơn nhiều so với "Hardly in love" mặc dù chúng cùng một nghĩa là "Rất yêu". - Anh như một cỗ máy được lập trình sẵn, chậm rãi nói, không vướng vấp.
- "O... Sao lại biết những từ này?" - Diễm Thuần viết ra giấy.
- Không biết, nhưng thấy rất quen. - Anh đưa tay lên xoa cằm, lộ vẻ suy tư.
- "Vậy anh có nhớ là mình tên gì không?" - Cô hỏi hệt chờ đợi.
- Không! Em gọi thế nào thì anh chính là thế ấy.

Diễm Thuần không viết nữa, cô suy nghĩ hồi lâu rồi lại cầm bút hạ xuống trang giấy chỉ một chữ duy nhất:

- "Huy"
- Rồi, vậy từ giờ anh sẽ là Huy! - Anh vỗ tay đắc chí. - Thế tên của em là gì nhỉ?
- "Diễm Thuần"
- Uhm, Diễm Thuần... đẹp thật. Cả tên Huy nghe cũng hay nữa.

Diễm Thuần chỉ mỉm cười, thật tốt khi anh thích cái tên này. Từ nay anh là Huy, Huy...

Huy sao?

Huy như nhớ ra điều gì đó, hỏi cô:

- Nhưng tại sao em không nói chuyện?
- "Vì một cú sốc, tạm thời không nói được thôi." - Diễm Thuần thực không biết phải giải thích làm sao trong lúc này.
- Uhm, không sao! Từ giờ Huy sẽ là giọng nói của em.

Câu nói đơn giản kia làm làm cho Diễm Thuần suýt phát khóc. Vì sao ư? Anh chàng này thật sự hiểu được người khác đang nghĩ gì chứ không hề ngốc tí nào cả.

*

- "Này, anh đang làm gì vậy?" - Cô đi đến đặt tay lên vai Huy, thật ngạc nhiên khi thấy anh ngồi vào bàn làm việc của mình.
- Không gì cả. Huy chỉ giúp em một chút thôi mà! - Anh đứng dậy - Em xem, anh làm gần xong một nửa rồi đấy!

Diễm Thuần hoảng hốt, anh sẽ phá hỏng tập tài liệu này của cô mất thôi. Nghĩ là vậy, nhưng khi cầm lên xem, Diễm Thuần không khỏi ngạc nhiên khi nhìn vào những chỗ anh sửa lại. Văn phong của Huy thuần thực đến nỗi làm người khác phải há hốc mồm kinh ngạc đó nha.

- "Huy, sao có thể?" - Diễm Thuần mấp máy môi.
- Trò này đơn giản mà, chỉ mất hơn 30 phút thôi đấy! - Huy cười tít mắt.

Cái tên Huy này, thật ra anh là ai? Chắc chắn đằng sau bộ dạng ngốc nghếch kia là cả một thân thể đặc biệt của một con người cũng đặc biệt không

kém.

- Nhưng cứ ngồi mãi, đến nỗi vai anh cũng rã ra rồi này! - Huy vặn vẹo hai vai, bày ra vẻ mặt tội nghiệp vô cùng.

- "Được rồi, ngồi xuống đây!"

Cô nhún vai Huy ngồi xuống ghế, đấm bóp cho anh. Không ngờ có người thật khó tính, cứ luôn miệng bảo chỗ này không ổn, chỗ kia đau nhức. Thật là biết hành xác người ta mà.

- "Sao rồi, đã đỡ chút nào chưa?" - Diễm Thuần cúi xuống, hỏi.

- Tạm ổn. Thích quá đi! - Huy cảm thấy thật thích nha - A a a... Chỗ này... Chỗ này nữa.

- "Huy xạo, đấm cả buổi rồi mà anh còn nói là chưa hết đau?" - Diễm Thuần đấm mạnh một cái vào vai anh rồi bỏ đi.

- Ô... đừng giận! Tại em đấm bóp để chịu quá, không nổi... - Huy xoa xoa thái dương, vẻ mặt đau khổ vô cùng.

*

Tối nay, Huy một mực bảo cô đi ngủ sớm, cứ để anh làm việc thay cho một hôm. Chứ Diễm Thuần đêm nào cũng thức khuya như vậy thực sự là không ổn. Ban đầu, cô không đồng ý nên Huy đành thỏa thuận rằng sẽ chia đều công việc ra. Chỉ có như vậy, Diễm Thuần mới ngoan ngoãn mà đi ngủ sớm.

Cô nằm sát vào tường, đắp chăn và bình yên nhắm mắt. Không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy bình yên đến lạ. Đằng kia, một chàng trai đang tập trung đọc và chỉnh sửa lại bản thảo. Chốc chốc Huy lại nhìn cô, nở một nụ cười thật dịu dàng, ấm áp.

Đến khi công việc cơ bản hoàn thành, thì đồng hồ cũng đã điểm 12 giờ hơn. Huy đứng dậy vươn vai. Anh không thấy mệt tí nào. Nhưng Huy có thể cảm nhận được đối với cô gái nhỏ nhắn như Diễm Thuần, làm công việc này thực sự là rất khó khăn.

Rồi anh leo lên giường, chỉnh sửa chăn lại cho Diễm Thuần. Khẽ vói tay tắt đèn rồi nằm xuống cạnh cô gái nhỏ, giọng anh nhỏ dần:

- Chúc em ngủ ngon, Diễm Thuần...

*

Huy quả thật đã giúp đỡ cô rất nhiều. Anh đã đọc và thẩm định lại xấp tài liệu dày cộm kia với tốc độ khá nhanh. Và sau đó, cô được nhận nhiều tài liệu hơn nữa, tiền lương cũng theo đó mà tăng lên. Nhìn bóng người nhỏ nhắn đang vô tư phe phẩy chiếc quạt ở đằng kia, cô nghĩ thầm:

- "Cảm ơn Huy!"

Đối với anh, có lẽ Diễm Thuần chỉ là một người bạn đơn thuần. Nhưng với cô, Huy chính là thiên sứ. Anh đến làm cho Diễm Thuần biết mục đích sống của mình là gì. Và cô cũng dần quên đi sự đau buồn trong cái quá khứ nghiệt ngã kia.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mất việc

Những tưởng cuộc sống sẽ cứ thế yên bình trôi đi. Không ngờ Trung đã sớm tìm được nơi ở và công việc của Diễm Thuần đang làm. Với mục đích bắt cô phải quay về bên hắn, Trung đã không tiếc tay khi giờ ra rất nhiều thủ đoạn với cô gái nhỏ...

- Đây là tiền lương kỳ này của cô! Từ nay không cần làm việc ở đây nữa. - Tiếng ông quản lý vẫn đều đều đến mức khó tin.

- "Sao lại thế? Tôi đã làm gì sai?" - Diễm Thuần không còn giữ được bình tĩnh nữa, bàn tay nhỏ vì thế cũng có phần run run.

- Không tại sao cả, ở đây đã đủ người. Cô thông cảm! - Ông quản lý nói rồi bước vào trong.

Diễm Thuần bước ra khỏi tòa soạn, nước mắt bắt đầu thi nhau rơi xuống. Ông quản lý nhìn thấy thì không khỏi xót xa, thực ra cô gái này luôn hoàn thành tốt công việc của mình, hiếm có ai thẩm định tốt như cô. Nhưng có lẽ cô đã đắc tội với chủ đầu tư của tòa soạn này về việc gì đó nên họ đã bảo ông đuổi việc cô. Thân phận nhân viên nhỏ bé như ông làm gì dám ý kiến lên để giữ cô lại chứ. đành phải mắt nhắm mắt mở mà làm theo thôi.

Thật tội nghiệp!

Diễm Thuần mất việc rồi. Cô biết ăn nói làm sao với Huy đây. Anh rất nhạy cảm, cô nói dối liệu anh sẽ tin?

Buồn bã mở cửa bước vào nhà, Diễm Thuần cố tỏ ra vui vẻ. Thực tình, cô chẳng muốn làm Huy phải lo nghĩ quá nhiều.

*

- Sao hôm nay chỉ có nước canh? - Huy nhìn hai đĩa mỳ trên bàn, vô tư hỏi.

- "Xin lỗi, vì vội nhà về nên em quên mua thức ăn." - Diễm Thuần tìm lý do, nghe có vẻ hợp lý nha.

- Không sao cả, trông chúng cũng rất ngon mà. - Huy bắt đầu cầm đũa lên và ăn một cách ngon lành.

Với cậu, chỉ cần ăn cùng với Diễm Thuần thì món gì anh cũng thấy ngon cả. Nhưng trừ mỳ gói nha, Huy đặc biệt không thích món này cho lắm. Vì nó nấu sẵn, sẽ không có cảm giác ấm áp của gia đình.

- Diễm Thuần, sao hôm nay lại về tay không? - Huy nhìn vào bàn làm việc, ngạc nhiên vì không có xấp tài liệu mới nào ở trên đó cả.

- "À... Tại tài liệu mới chưa có nên người ta không đưa cho em lần này..." - Cô tùy tiện nói ra một cái có.

- Ra vậy. Thế là em sẽ được nghỉ ngơi vài hôm nhỉ?

- "Uhm."

Diễm Thuần lo lắng lắm. Giờ cô đã mất việc, thất nghiệp rồi. Sắp tới cô và Huy sẽ sống sao đây? Một mình cô thì sao cũng được nhưng còn anh? Thực sự Diễm Thuần không muốn Huy phải sống cực khổ theo mình.

Có lẽ bây giờ cô lo nghĩ cho anh còn nhiều hơn bản thân mình mất rồi.

- Diễm Thuần, em có tâm sự à? - Huy đi đến vòng tay qua cổ cô, hỏi.

- "O... nào có!" - Diễm Thuần giật mình - "Thôi đi tắm đã. Muộn rồi..."

Rồi cô gạt bàn tay Huy ra, đi nhanh vào nhà tắm.

- Kì lạ...

Diễm Thuần khóc. Dòng nước chảy mạnh lấn át đi tiếng khóc của cô. Tự hỏi tại sao bản thân mình lại vướng vào số phận khổ như thế chứ? Đã mất việc mà còn bị cấm. Kiếm được việc làm lúc này thực sự là quá khó.

Phải chi, Huy không bị như thế thì tốt rồi. Cô sẽ òa lên khóc trước mặt anh để được anh an ủi, một cách bình thường.

Nhưng, điều đó bây giờ là không thể thực hiện. Chàng ngốc kia làm sao có thể hiểu được cô đang nghĩ gì cơ chứ...

*

Trong một căn nhà rộng lớn, có một tên có mặt mũi bặm trợn cung kính dạ thưa:

- Thưa cậu, mọi việc đã xong rồi ạ! Lão quản lý ở tòa soạn ấy đã đuổi việc cô gái kia.

Người thanh niên được gọi là "cậu" chậm rãi xoay người lại trên chiếc ghế đệm bọc da. Ánh mắt không khỏi loé lên một tia phức tạp:

- Tốt lắm, nói với ông chủ tòa soạn đó rằng số tiền mà ông ta mượn để xoay sở kia không cần phải trả lại.

- Vâng thưa cậu!

Rồi một phong bì tiền được lấy ra từ trong túi áo:

- Đây! Phần của anh. Ở đây hết việc của anh rồi.

Ai đó nhận tờ chi phiếu cảm ơn rồi tự động rút ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn một người với một bên tay siết chặt, lộ rõ những đường gân xanh:

- Diễm Thuần! Tôi sẽ làm mọi cách khiến em phải về bên tôi!

Còn cách thức như thế nào thì em hãy chờ đó...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Công nhân sửa đường

Mấy ngày qua, Diễm Thuần và Huy chỉ ăn mỳ gói. Cô biết anh cảm thấy khó chịu với cái món không mấy dễ nuốt này, nhưng biết sao được. Về phần Huy, anh chẳng hề phàn nàn gì cả, luôn ngoan ngoãn ăn cùng Diễm Thuần. Hành động này khiến cô càng thêm xót xa.

- "Xin lỗi, đã khiến Huy phải chịu khổ rồi..." - Môi cô chợt mấp máy.

- Khờ quá! Đợi đến khi có tài liệu mới chúng ta sẽ cùng làm việc. Rồi sẽ lại có tiền thôi mà. - Huy vẫn thế, vô tư đến mức làm người khác ngạc nhiên.

Ước gì, cô cũng có thể vô âu vô lo như anh thì tốt biết mấy.

- "Uhm, phải rồi ha..."

Diễm Thuần đang rất đau lòng, cô đã trót nói dối Huy mất rồi.

Một buổi sáng, cô thức dậy từ rất sớm. Lặng lẽ sửa chăn lại cho Huy rồi bước xuống giường. Hôm nay, Diễm Thuần phải chuẩn bị ra ngoài để tìm việc làm.

- Diễm Thuần lại phải ra ngoài sao? - Huy bỗng trở mình.

- "Uhm, ở nhà ngoan. Đợi em về nhé!" - Diễm Thuần xoa đầu anh, mỉm cười.

- Cần thận đấy!

Cô khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài, hạ quyết tâm hôm nay phải tìm việc làm cho bằng được.

Rong ruổi khắp nơi từ sáng đến giờ mà chẳng khá là bao. Diễm Thuần đã xin việc ở ba bốn nơi rồi nhưng chẳng có ai nhận cô vào làm cả. Họ ái ngại vì Diễm Thuần là người câm, sợ rằng sẽ vướng bận khi mướn một cô gái khiếm khuyết như thế.

*

- Cô tìm ai? Muốn xin việc làm à?

Diễm Thuần dừng lại trước cổng một tấm biển có đăng thông báo tuyển công nhân làm đường. Một người đàn ông trung niên bước ra hỏi cô. Cô lắng lắng gật đầu.

- Nhưng công việc ở đây chúng tôi chỉ tuyển nam.

- "Làm ơn giúp tôi. Tôi cần công việc này lắm ạ!" - Diễm Thuần viết ra một tờ giấy rồi đưa cho ông.

- Ô... Cô gái không nói được à? - Ông ta giật mình.

Diễm Thuần chỉ biết gật đầu đáp lại, ánh mắt kia vẫn rất mong chờ.

- Cô biết đấy, ở đây là thuê công nhân sửa chữa các tuyến đường. Công việc nặng nhọc lắm. Tôi e rằng... - Ông ta vẫn dùng ánh mắt ái ngại nhìn cô.

- "Tôi làm được mà, hãy tin tôi!" - Diễm Thuần rung rung.

- Được rồi, cô có thể làm. Thế cô định khi nào thì bắt đầu công việc.

- "Ngay bây giờ cũng được ạ."

- Sao? - Ông ta lại giật mình, có lẽ cô gái nhỏ này đang thực sự rất nghiêm túc đây. - Được rồi, đi theo tôi...

Diễm Thuần được dẫn đến một nơi chỉ toàn nắng và gió, chỉ cần một con gió lướt nhẹ qua cũng đủ làm cho mặt đường khô cứng kia mịt mù bụi. Nhiệm vụ của cô và những người ở đây là lấy những vật liệu ra đây rồi trộn lại thành một loại nhựa đường. Mùi nhựa hơi hám quá. Tất nhiên, những vật liệu kia cũng rất là nặng.

Thế là Diễm Thuần bắt đầu làm việc. Nơi đây chỉ có một mình cô là con gái, nên không thể tránh khỏi những ánh mắt dò xét lẫn coi thường từ phía những người đàn ông kia. Nhưng Diễm Thuần nào có để ý đến những việc ấy, chỉ biết rằng cô cần có công việc này, rất cần. Vì cô và cả vì Huy nữa.

Một xe... hai xe... được đẩy ra qua đôi tay nhỏ bé của Diễm Thuần. Tay cô mỏi nhừ và đau nhức lắm. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. Việc cần làm bây giờ là kiếm thật nhiều tiền. Và tất nhiên, nó phải được kiếm ra từ sức lao động chân chính của cô.

*

Mãi đến 5 giờ rưỡi chiều cô mới kết thúc phần việc của mình. Nhận được tiền công từ tay ông quản lý nọ, Diễm Thuận vui mừng đến phát khóc:

- "Cảm ơn, thực sự cảm ơn ông nhiều lắm!" - Cô cúi đầu.

- Uhm, cô chăm chỉ lắm. Về đi. Ngày mai lại đến nhé!

Diễm Thuận đi về nhà, cô đang rất vui. Hôm nay cô phải nấu một bữa thật ngon để bù lại cho Huy. Anh đã phải chịu khổ mấy ngày qua, cũng vất vả rồi.

Mở cửa bước vào, thấy Huy đang ngồi trên ghế. Anh nhìn Diễm Thuận bước vào rồi lại quay mặt đi. Hình như anh đang giận thì phải.

- "Huy, em về rồi..." - Cô mỉm cười, viết vào tay Huy.

-...

- "Sao không trả lời? Không vui à?"

- Sao bây giờ mới về? Đã đi từ sáng đến giờ rồi đó, biết không?

- "À, hôm nay... người ta giữ em lại để làm tại đó luôn mà."

- Thật không? - Huy nhìn cô, rồi anh nhăn mặt - Thế sao áo lại ướt thế kia?

- "Là vì hôm nay em đi bộ về, không có đón xe nên... mồ hôi nó tuôn ra thế đấy!" - Diễm Thuận bày ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn anh.

- Sao lại phải đi bộ? Trời ả, em sẽ bị mệt đấy!

- "Lần sau sẽ không thế nữa. Huy đừng giận nữa nhé?" - Cô mỉm cười - "Hôm nay có tiền rồi, em sẽ nấu một bữa thật ngon cho anh, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gặp lại hấn

Công việc của Diễm Thuận cứ thế một tuần trôi qua. Cô luôn phải nói với Huy rằng nơi cô làm việc giữ cô lại nên cô phải ở đó từ sáng đến chiều. Một hôm, sổ hàng cần khâu vắng hết sớm. Trong khi mọi người ra về dần thì Diễm Thuận lại đến gặp quản lý.

- "Thưa ông, ở đây còn việc gì nữa không? Tôi muốn làm tiếp ạ."

- Cô gái này, cô thật là kỳ lạ nha...

- "Vì tôi đang rất cần tiền."

Quản lý suy nghĩ một lúc rồi mang xấp giấy ra, đưa cho cô:

- Đây là thư mời đến dự lễ khánh thành tuyến đường mới. Giao chúng cho những địa chỉ ghi trong này đi!

- "Vâng, được ạ." - Diễm Thuận đón lấy xấp giấy rồi bắt đầu đi.

Nhưng trời lại không chiều ý người. Vừa đi được một lúc thì trời đã vần vũ mây đen, chắc là sắp mưa rồi. Đồng thư mời chỉ vừa giao được một nửa thôi. Phải làm sao bây giờ?

Trời mưa thật. Thế nên Diễm Thuận đành lấy chiếc áo mưa cẩn thận bao lấy xấp giấy lại. Mặc cho nước mưa cứ liên tiếp đánh vào người, cô vẫn tiếp tục đến từng nhà để giao chúng.

Cuối cùng thì cũng xong. Nhận thêm một khoản tiền thù lao nữa, cô khấp khởi mừng thầm. Diễm Thuận phải về nhà ngay, nơi có một người luôn chờ đợi mình. Bỗng...

- Cô em xinh đẹp, đi đâu mà muộn thế này? - Một đám thanh niên kéo tay cô về phía mình, buông những lời nói kinh tởm.

- Đi với bọn anh đêm nay nhé? Sẽ vui đấy!

Diễm Thuần đang rất lo sợ, chẳng biết phải làm gì bây giờ.

- Sao không nói chuyện? Xem thường bọn này à? - Một tên trong nhóm người đó hét lớn, rồi cả bọn dồn cô vào một góc cây.

Tình thế ngày càng gay go khi Diễm Thuần vấp phải chiếc rễ cây và ngã xuống đất, làm khoảng cách với bọn người kia ngày càng gần hơn. Diễm Thuần khóc, chỉ mong bọn chúng đừng làm gì hại cô.

Một bàn tay góm ghìếc chạm vào má cô, khiến cô giật mình sợ hãi. Nhắm chặt mắt lại, hi vọng mọi thứ chỉ là mơ thôi.

Nhưng rồi không hiểu sao, Diễm Thuần lại nghe có tiếng đánh nhau sau đó. Có người đến cứu cô sao? Dù gì đi nữa, cô cũng nhất quyết không mở mắt ra. Mặc kệ đi, vì lúc này cô đang sợ hãi vô cùng.

- Mở mắt ra! Nhanh!

Có người nói như ra lệnh với Diễm Thuần, theo phản xạ cô mở mắt ra. Là Uy Vũ, sao hắn ta lại ở đây? Nói rồi, Vũ đưa tay đỡ cô đứng dậy.

- Em không sao chứ? - Giọng hắn có vẻ lo lắng.

Diễm Thuần lắc đầu. Rồi hắn cởi chiếc áo vest ngoài ra khoác lên cho cô.

- Sao lại ở đây giờ này? Tôi đưa em về được không?

Cô lại im lặng để mặc cho hắn đưa mình ra xe vì bây giờ bản thân cô cũng chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau sự việc lúc này.

Điều hòa trong xe được bật lên. Xe chạy được một lúc, hắn tỏ vẻ khó chịu:

- Nãy giờ sao em chẳng lên tiếng? Em ghét tôi lắm à?

Ghét? Phải rồi ha. Hắn là người đã hại chết đi cô, gián tiếp đẩy cô vào hoàn cảnh như bây giờ. Không chỉ là ghét thôi đâu, Diễm Thuần căm hận hắn.

Thế là cô tìm cách mở cửa xe. Vũ thấy thế kéo tay cô lại, hét lớn:

- Em điên à? Xe đang chạy, em muốn chết sao?

Phải rồi, là Diễm Thuần đang muốn chết đây. Với tình cảnh hiện tại của cô, đối với cái chết thì cũng chẳng có gì khác biệt. Thế nên Diễm Thuần vẫn không dừng lại, cánh cửa bị cô ra sức kéo đến sắp bật ra. Hắn sợ cô gặp nguy hiểm nên cuối cùng cũng phanh xe lại.

- Tôi là người đã cứu em đó. Một chút biết ơn cũng không có là sao? - Hắn quát - Lại còn muốn rời bỏ tôi như vậy?

Diễm Thuần im lặng bước xuống xe, lấy chiếc áo khoác ngoài trả lại cho hắn.

- Được lắm! Tôi sẽ làm mọi cách để em quay về bên tôi, Tiểu Thuần ạ. - Hắn nói như tuyên bố.

Cô chạy đi sau đó. Xe hắn vẫn đậu ở đấy, lặng lẽ dõi theo cho đến khi bóng hình kia khuất hẳn. Uy Vũ không ngừng đập tay vào vô lăng, nghiến răng giận dữ:

- Rốt cuộc là tôi đã làm gì sai mà em phải lảng tránh như thế?

"Một ngôi sao vừa rơi

vụt tắt trên bầu trời

hay là tên người ấy

vụt tắt ở trong tôi?

Vẫn thấy trên bầu trời

có muôn vạn sao sáng

mà ở trong lòng tôi

như một hành lang vắng

Một ngôi sao vừa tắt

bầu trời vẫn không buồn

sao tên người ấy tắt

trong lòng tôi cô đơn?"

(Sao - Puskin)

*

Diễm Thuần cố chạy về nhà thật nhanh. Giờ này đã muộn lắm rồi, Huy chắc hẳn đang lo lắng lắm. Không hiểu sao lúc này đây cô rất muốn được nhìn thấy anh.

Và rồi, cô thấy Huy đang đứng trước mặt mình. Dáng vẻ đang cực kỳ khẩn trương. Có lẽ anh đang ra ngoài để tìm Diễm Thuần đây mà. Một chút ám áp chợt len lỏi trong tim khiến cho bước chân cô như nhanh hơn. Mà lúc này, Huy cũng vừa vận quay mặt lại phía sau:

- Diễm Thuần!

Huy chạy đến ôm chầm lấy cô thật chặt. Anh có vẻ như đang rất hoảng hốt, nói thật nhanh:

- Sao lại về muộn như thế? Cứ tưởng là em bỏ anh đi rồi chứ...

Diễm Thuần lắc đầu liên tục. Huy chợt nhận ra áo cô lại ướt sũng.

- Sao cả người em lại ướt thế này?

- "Tại... tại vì..." - Diễm Thuần định ra hiệu để nói gì đó thì bỗng nhiên cô lại ngất lịm đi.

- Diễm Thuần!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cô bị sốt

Huy sợ lắm, vội vàng bế cô gái nhỏ vào nhà. Đặt Diễm Thuần xuống giường, anh cẩn thận sờ vào trán cô như cô đã từng làm với mình lúc trước. Nóng thật! Có lẽ là cô bị sốt rồi. Nguyên nhân chắc là do bộ quần áo ướt sũng đang dính sát vào người kia. Huy - hiện tại đang sống với trí lực của một chàng ngốc chẳng suy nghĩ gì nhiều, anh chỉ biết là mình phải mau thay bộ quần áo mới cho Diễm Thuần ngay lập tức.

Nói là làm, Huy bắt đầu thay áo cho cô...

Diễm Thuần ngủ mê man suốt một đêm, đến gần trưa hôm sau cô mới dần tỉnh lại. Cảm nhận được đôi mắt mình nặng trĩu, còn đầu thì đau nhức vô cùng. Cô trở mình thì bất gặp Huy đang ngồi gục bên giường, bàn tay kia vẫn đang nhẹ nhàng bao trọn lấy tay cô.

- Tỉnh rồi à? Có thấy không ổn chỗ nào không? - Bị làm động, Huy giật mình tỉnh giấc. Đó là câu đầu tiên anh nói khi nhìn thấy cô.

- "Không sao!" - Diễm Thuần lắc đầu ra hiệu, rồi cô bỗng để ý thấy trên trán mình vẫn còn chiếc khăn đã được ai đó xấp sẵn nước ấm - "Là Huy đã chăm sóc cho em sao?"

Anh gạt đầu, sau đó lại đưa tay lên trán cô, trầm ngâm:

- Em làm anh sợ lắm đấy, biết không?

- "Xin lỗi..."

Rồi Huy mang cháo lên cho cô. Diễm Thuần không khỏi giật mình:

- "Là anh nấu đó sao?"

- Không ngon lắm, cố ăn nhé!

Đúng là khó ăn thật, món cháo này nhạt quá đi! Có lẽ Huy sinh ra đã được định sẵn là mẫu người chẳng thể nào vào bếp luôn rồi. Nhưng Diễm Thuần không để ý nữa, cô vẫn bình thản ăn một cách ngon lành.

Ăn hơn nửa bát, Diễm Thuần ra hiệu đã no. Thế là anh đặt bát cháo lên bàn, từ từ đỡ cô nằm xuống:

- Em ngủ thêm chút nữa đi. Chưa hết bệnh đâu đấy!

- "Ồ, này... quần áo của em hôm qua..." - Diễm Thuần chợt nhận ra rằng bộ quần áo mình đang mặc lúc này khác quá.

- Anh đã thay ra giúp em đấy! Nó ướt cả rồi.

- "Hà?"

- Ngủ đi nhé, anh dọn bát cháo này đi đã. - Huy điềm nhiên nói và đi xuống bếp.

Ừ ha, anh vẫn đang là một đứa trẻ ngốc, có lẽ Diễm Thuần đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

*

Tối đó, trong lúc đang ngủ thì Huy chợt nghe có tiếng rên khe khẽ. Thức giấc thì anh thấy Diễm Thuần đang cuộn chặt tấm chăn lại, co ro.

- Này, em sao vậy? Diễm Thuần!

- "Lạnh... lạnh quá..." - Cô mấp máy cánh môi.

- Rồi, ngoan nào... - Huy lập tức ôm lấy cô - Cảm thấy dễ chịu hơn chưa?

Diễm Thuần gật đầu, đúng là thoải mái thật nha. Thế rồi cô áp mặt mình vào lồng ngực Huy và an ổn ngủ. Cái ôm tuy đơn giản nhưng sao cô lại cảm thấy vững chãi, ấm áp biết bao.

Tâm tình của Huy bỗng trở nên lạ lẫm ghê. Loại cảm xúc này đối với anh sao quá xa lạ? Là cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của mình đã tăng lên rất nhiều rồi sao?

*

Trải qua hai ngày nghỉ ngơi, hôm nay Diễm Thuần quyết định đi làm trở lại. Huy có vẻ không vui nhưng chẳng biết làm sao để ngăn cản.

- "Ồ nhà ngoan nhé! Em sẽ cố gắng về sớm."

Anh chỉ gật đầu, vì trong lòng đã kịp cảm thấy cô có gì đó rất không bình thường. Thế là anh quyết định đi theo cô hôm nay.

Và rồi, Huy theo cô đến nơi đó. Chợt nhìn thấy bóng dáng gầy nhỏ quen thuộc đang khuân vác đồ đạc. Huy đứng một góc và quan sát, anh đã kịp thu vào tầm mắt những hình ảnh mà ngay cả trong mơ anh cũng không thể nào ngờ đến: tấm lưng nhỏ bé kia bị người ta liên tục chát lên rất nhiều thanh sắt thép hỗn tạp. Đây là công việc của con gái làm hay sao? Huy thấy giận lắm, hoá ra dạo gần đây cô luôn phải nói dối mình để đến đây làm việc. Lòng anh chợt dâng lên một loại cảm xúc chưa xót vô cùng.

Và rồi, Huy cảm thấy giận bản thân mình hơn nữa. Anh thật vô dụng khi đã khiến cho Diễm Thuần phải lo lắng chăm sóc cho mình. Vì sao trước giờ Huy chỉ biết hưởng thụ? Có bao giờ anh chịu đứng ở vị trí của Diễm Thuần mà suy nghĩ hay chưa?

Chung quy lại thì anh cũng chỉ là một kẻ ngốc, ngốc đến vô dụng mà thôi.

*

Đi ngang qua một công trường xây dựng, Huy thấy người ta đang thay nhau vác những bao xi măng và vật liệu. Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu anh. Ít nhất thì anh phải làm một cái gì đó, vì cô.

Hít một hơi thật sâu, Huy bước vào công trường. Và rồi:

- Thưa ông...

- Sao?

- Tôi... tôi muốn xin làm việc ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Độc quyền bày tỏ

Buổi chiều, Huy có thể tự mình về nhà, vì anh còn nhớ đường rất rõ. Thật may là anh đã về trước Diễm Thuần rồi nha. Vậy thì hôm nay Huy sẽ giúp cô nấu cơm trước, đây là thứ khá dễ làm nên anh không sợ nó sẽ khó ăn.

Rồi Diễm Thuần cũng về sau đó, lúc này anh đang ngồi trên ghế không ngừng quay quay chiếc bút trên tay. Thấy bóng dáng cô gái nhỏ thấp thoáng qua khe cửa, Huy liền chạy ra ôm chầm lấy cô:

- A, em về rồi!

- "Từ từ nào, đừng nháo!" - Diễm Thuần vỗ vai anh.

Rồi cả hai cùng nhau chuẩn bị bữa tối. Đang lúc ăn cơm, Huy bỗng trầm ngâm:

- Diễm Thuần này...

- "Huh?"

- Anh yêu em!

Diễm Thuần suýt đánh rơi bát cơm xuống nền nhà. Ôi trời, Huy vừa nói gì thế này?

- "Vi sao lại nói như vậy?" - Cánh môi cô trở nên run run.

- Vì đọc trong những tờ giấy kia. Anh thấy khi người nam nói như thế, người nữ sẽ rất vui.

Trời ạ, Diễm Thuần giật mình phát sốt. Tâm hồn trong sáng của anh có phải đã bị đầu độc rồi không? Không! Huy hiện tại vẫn chỉ là một đứa trẻ, câu nói này có lẽ anh chỉ nói đùa cho vui thôi, nhỉ?

Thì ra, có lẽ Huy chẳng thể nào hiểu được câu nói đó có ý nghĩa quan trọng như thế nào...

- Nè, em có vui không? - Câu nói của anh cắt ngang mạch suy nghĩ của Diễm Thuần.

- "Ừ, vui lắm!"

- Vậy hãy để cho anh yêu em nhé? Anh hứa sẽ chăm sóc cho em suốt đời luôn. - Nói xong, Huy ôm chầm lấy cô cười lớn.

"Em là hoa huệ trắng

Nở trong trái tim anh

Em là nghìn tia nắng

Soi đời anh ngọt lành

Em là những ước mơ

Mà anh hằng khát vọng

Em là một hồn thơ

Chứa chan đầy sức sống

Em là từng đợt sóng

Ôm ấp mạn tàu anh

Em là vì sao sáng

Soi màn đêm lung linh"

(Em là... - Henric Haino)

*

Diễm Thuần bất ngờ quá, cô đã khóc mất rồi.

Một chàng ngốc đã nói yêu cô như thế. Mặc dù có lẽ anh chẳng biết được tường tận ý nghĩa của từ "yêu" nhưng bấy nhiêu thôi cũng khiến cho Diễm Thuần cảm thấy vô cùng ấm áp.

Yêu một chàng ngốc, có thể không?

Tình cảm đó chỉ có một mình cô tự tay vun đắp, liệu có ổn?

- Từ nay em phải gọi anh là "chồng" đó nha. Không được gọi là anh nữa - Huy vẫn không chịu rời, mặc nhiên vòng tay ôm lấy cô gái nhỏ.

- "Ồ... Vì sao?"

- Như thế mới giống như những cặp tình nhân thực sự, Diễm Thuần không thấy vậy sao?

- "Ừ. "

- Ngoan lắm, chồng yêu em!

Câu nói kia một lần nữa làm cho tim Diễm Thuần trở nên loạn nhịp đôi chút. Yêu anh, cô chắc chắn sẽ làm được.

Cái quá khứ buồn tẻ cùng với mối tình không bao giờ bắt đầu kia chắc cũng đã đến lúc nên quên đi rồi, Diễm Thuần ạ...

Thứ ta cần luôn luôn là hiện tại!

Dù cho cả đời này Huy không tỉnh lại nữa thì đã sao? Chỉ cần anh mãi mãi ở bên mình, vậy là đủ.

*

Đây không phải là lần đầu tiên Diễm Thuần ngủ chung một giường với anh nhưng sao bây giờ cô lại cảm thấy ngại ngùng như thế? Giật mình khi Huy khẽ chạm nhẹ vào má, giật mình khi anh khẽ nói "anh yêu em", giật mình... giật mình chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt. Từ nay, cô sẽ không còn cảm thấy buồn đau nữa vì ở bên cạnh đã có một người đồng ý yêu cô. Dù cho lời yêu kia có muôn phần non nớt, đại khờ.

Nằm gọn trong vòng tay của Huy, cô bình an nhắm mắt. Bỏ qua hết những mệt nhọc của công việc khuân vác kia, cô gái nhỏ dần chìm sâu vào giấc ngủ ngọt ngào.

Nhưng buổi tối đó có một người lại không tài nào chợp mắt được, bởi vì cả ngày hôm nay anh đã làm việc thật nhiều. Công việc ở công trường xây dựng kia, có lẽ là việc đầu tiên mà anh đã bỏ ra rất nhiều công sức. Vì bây giờ đây, anh phải lo lắng cho người yêu của mình, không thể để em chịu khổ được, trong những tờ giấy kia đã nói như thế mà...

Những tờ giấy vô tri Huy đọc được lúc giúp cô làm việc, có phải hay không đã thay đổi suy nghĩ của anh?

Hay là do chính bản thân anh muốn thế?

*

Một tuần sau...

Trong lúc dọn dẹp lại ngăn tủ, Diễm Thuần chợt phát hiện có một phong bì nằm khuất ở phía trong.

Số tiền này, ở đâu ra? Cô đã bỏ chúng vào đây lúc nào cơ chứ?

Diễm Thuần nghĩ, là do dạo gần đây đầu óc cô đã có chút vấn đề rồi, nên đến cả việc mình có tiết kiệm tiền cũng không hề nhớ...

Nhìn Huy vẫn còn nằm say ngủ trên giường kia, cô không khỏi bật cười: Huy của cô vẫn còn trẻ con, ngây ngô lắm, chắc chắn cô sẽ còn lo nghĩ nhiều đây.

- "Ồ nhà ngoan nhé. Em yêu anh!" - Không tiếng động, cô đã dùng ánh mắt để nói ra tất cả những lời này.

Và cô gái nhỏ lặng lẽ sửa chăn lại cho Huy rồi ra khỏi nhà.

Nhưng Diễm Thuần đâu thể nào biết được vừa lúc này anh cũng đã tỉnh giấc và chuẩn bị làm công việc của riêng mình.

Vì Huy đã hạ quyết tâm rằng mình phải lo lắng cho cô, vì anh yêu cô mà, nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Anh đã trưởng thành?

- "Aaa, đau thật nha..." - Giờ này Diễm Thuần vẫn chưa về. Cô đang làm nốt phần việc còn lại cho xong.

Chính là do những người đàn ông kia ý thế ăn hiếp cô gái nhỏ đây mà. Không nói được thì phản đối bằng cách nào cơ chứ?

Những xe cát này nặng quá. Hai tay Diễm Thuần phồng rộp cả rồi. Nhưng chưa làm xong thì cô không thể về nhà được.

- "O, cảm ơn!" - Hình như có người quay trở lại giúp cô thì phải. Theo quán tính cô gật đầu cảm ơn.

Nhưng không phải, người đứng trước mặt Diễm Thuần đây khiến cho cô không khỏi bất ngờ.

- "Huy? Sao anh lại ở đây?"

-...

- "Huy..."

- Không phải muốn về nhà sớm sao? Để yên cho anh làm nào...

Diễm Thuần được anh dẫn vào trong tán cây ngồi nghỉ. Kì lạ, sao anh lại biết được rằng cô đang ở đây nhỉ?

Cô phải giải thích sao với anh về những việc này đây?

Bóng lưng vững chắc bao trọn cả tầm mắt kia làm cho Diễm Thuần quá đỗi hạnh phúc. Chàng ngốc đang giúp mình làm việc, có lẽ Huy đang thực hiện nghĩa vụ của một "người yêu" đây mà...

"Trái đất chỉ đẹp thêm

Từ khi anh yêu em

hôm ấy dưới cây táo dại

Chúng ta bên nhau chẳng cần lên tiếng nói

Và cũng như tình yêu, hoa táo ngát hương thơm

Nhưng nếu anh phụ tình em

Mặt đất sẽ sinh đầy rắn độc

Đôi chân rã rời quy gục

Trên miền đất hoang vu..."

(Ý Trời - Gabriela Mixtowran)

*

- "Huy, sao không nói chuyện?" - Từ lúc về nhà đến giờ thấy anh cứ lằm lũi, Diễm Thuần rất lấy làm lạ.

-...

- "Chồng..." - Đành phải dùng tuyệt chiêu cuối này vậy.

Có chút phản ứng rồi nha.

- Vì vợ không nghe lời anh. Vì vợ giấu anh đi làm những việc nặng nhọc. - Mặt Huy vẫn cúi gầm xuống, nói.

- "O, em xin lỗi. Nhưng nếu không làm vậy thì làm sao chúng ta..." - Như bắt được nguồn cơn, Diễm Thuần liền xin lỗi ngay.

- Vợ có thể nói với anh mà. Anh sẽ tự biết đi tìm việc. Sao phải làm khó bản thân mình như thế?

Hạnh phúc quá, cảm giác cứ như có một dòng nước ấm tràn vào trong lòng vậy. Nó sưởi ấm từng góc ngách lạnh lẽo trong tâm hồn cô. Khẽ khoanh tay lại, Diễm Thuần mỉm cười:

- "Xin lỗi, chồng đừng giận nữa nhé..."

- Uhm. - Anh ôm lấy cô gái nhỏ, bật cười. - Giận em lúc nào đâu nhỉ?

- "Chồng..." - Không tiếng động, Diễm Thuần như cảm thấy gọi anh như thế, và cái ôm cũng siết chặt hơn.

- Aww, đau...

- "Chồng sao vậy?" - Diễm Thuần lo lắng nói lồng vòng tay.

- Chỗ này của chồng... - Huy chỉ vào bả vai bên trái của mình - Đau a~

Bầm tím, một khoảng da lớn của Huy đã bị thương. Hơn nữa, có nhiều chỗ đã bắt đầu tươm máu.

- "Những thứ này, là sao vậy Huy?"

- Do xi măng đấy, chúng cọ vào người anh. Đau quá...

- "Xi măng? Sao lại có xi măng ở đây?"

- Xin lỗi vợ, chính anh cũng không nghe lời. Đã giấu vợ đi làm ở công trường xây dựng...

- "Anh..."

Diễm Thuần bật khóc, anh đang làm gì vậy, chàng ngốc kia đang làm gì vậy chứ?

- Diễm Thuần, xin lỗi. Nhưng vợ có thể bôi thuốc giúp anh không?

- "Ai bảo anh làm những việc này? Đáng đời anh đi..." - Diễm Thuần vừa tức giận, vừa đau lòng.

Đã thế thì mặc kệ anh. Cô bước vào trong, không nói lời nào.

- Nhưng mà anh đau a~

- "..."

- Vợ, em không thương anh nữa sao?

- "..."

- Anh biết lỗi rồi, đừng giận nữa mà vợ.

- "..."

Không nghe thấy tiếng cô trả lời nữa, Huy buồn bã leo lên giường nằm nghỉ. Nhưng có lẽ là do quá mệt mỏi nên anh nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Được một lúc, anh cảm thấy ngực mình có phần nặng trĩu. Là Diễm Thuần đang ôm anh đó sao?

- "Huy, xin lỗi. Đã để cho anh phải chịu khổ rồi." - Anh có thể hiểu được cô vừa nói ra câu đó.

- ...

- "Em không có giận, chỉ là em sợ, Huy ngốc thế kia chắc chắn sẽ bị người ta bạc đãi mất thôi."

- ...

- "Ngủ rồi đấy à? Anh xem, có phải là đã quá mệt mỏi rồi không?"

Nằm gọn trên ngực anh, Diễm Thuần làm cho anh có chút nhột. Anh có ngủ đâu. Chỉ là muốn xem cô tỏ thế thêm chút nữa thôi mà.

Khẽ đưa bàn tay lên vuốt nhẹ tóc cô, Huy mỉm cười:

- Vợ, anh chưa có ngủ...

Giật mình, Diễm Thuần ngồi dậy nhìn anh, hốc mắt vẫn còn vương chút nước.

- Vợ, anh chỉ muốn giúp em thôi. Đừng khóc... - Đưa bàn tay lên lau nước mắt cho cô, thực đau lòng.

- "Uhm" - Diễm Thuần gật đầu - "Mau xoay người lại đi."

- Để làm gì vậy?

- "Em bôi thuốc cho chồng."

- À, được!

Tự dưng xuất hiện một mảng bầm lớn đã làm cho tấm lưng nhẵn mịn kia tối màu hơn hẳn. Cần thận bôi thuốc lên, chậm chậm như thể không muốn nhìn thấy anh bị đau.

- Aww, đau quá...

- "..."- Động tác chợt dừng lại.

- Xin lỗi, anh sẽ kiểm chế, không la lên nữa.

Nhìn anh kiên nhẫn nằm im để cho mình bôi thuốc, Diễm Thuần cảm thấy đau lòng quá. Chắc hẳn là anh đang rất khó chịu đây mà.

Không cảm lòng được, Diễm Thuần cúi xuống ôm chầm lấy anh.

Gi thế nhỉ? Loại cảm giác này là sao? Nó thực kì lạ. Nhịp tim của Huy loạn lên cả rồi. Nằm sắp thực là không thoải mái chút nào nha.

Thế là khẽ xoay người lại. Bất gặp ánh mắt kia đang nhìn mình thì có chút bối rối.

- Thuần~

- "Anh thấy không ổn chỗ nào sao?" - Diễm Thuần chau mày lo lắng.

- Uhm

- "Nói em nghe xem là ở đâu?"

- Nơi này... - Huy cầm tay cô và đặt lên trái tim như đang muốn nhảy bật ra khỏi lồng ngực của mình - Nơi này của anh khó chịu a~

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: [h]: thuần, hãy gọi tên anh !

A, tim anh đập nhanh quá. Hơn nữa, nó đang rất hỗn loạn.

Diễm Thuần có chút bối rối, bẽn lẽn nhìn anh:

- "Làm sao vậy Huy?"

- Nóng, nóng quá. Thực là khó chịu nha! - Anh nhăn mặt cảm thán, nơi nào đó cũng bắt đầu phản chủ rồi.

- "Như thế nào, anh nói rõ hơn đi..." - Bàn tay càng lúc càng bị siết chặt, Diễm Thuần cũng bắt đầu loạn lên rồi.

- Anh... muốn có được em!

Hả, Huy chẳng phải là một chàng ngốc hay sao? Vì sao lại biết những chuyện này?

Chưa kịp để cô phản ứng, anh đã nhanh chóng kéo cô nằm gọn dưới thân mình.

- "Huy..." - Thực sự, Diễm Thuần không biết phải làm gì bây giờ nữa.

Tháo chạy? Không thể, vì anh sẽ không để cho cô thoát đâu.

- VỢ... - Ánh mắt của Huy mờ đục dần - Hướng dẫn cho anh!

Lại tròn mắt nhìn, có lẽ anh thực sự chẳng biết gì cả.

- "Hướng dẫn gì cơ?" - Cô vẫn hỏi lại cho chắc.

- Giúp anh cách để không bị khó chịu nữa. Anh nóng quá, sẽ khó chịu đấy!

Chuyện này lạ quá, bản thân đang rất muốn mà lại không biết làm sao là thế nào? Diễm Thuần, có nên hay không?

- "Chồng, có yêu em không?"

- Có! - Anh ra sức gật đầu.

Hụt hẫng, cô là đang mong muốn nghe được câu nói dài hơn cơ. Không ngờ, chỉ là một từ ngắn cùn.

Đúng, cô cũng yêu anh. Yêu hơn bản thân mình mất rồi.

- Thuần~ Làm ơn, làm gì đó giúp anh với.

- "Được rồi, chồng hôn em đi!"

Xấu hổ thật, ai lại kêu gọi thẳng thừng như thế bao giờ?

Nghe lời cô, anh bắt đầu ướm môi mình lên cánh anh đào đỏ mọng. Nhẹ nhàng cắn như thể là đang mời gọi "lại đây với anh!". Cô gái nhỏ bên lên đáp lại. Dần dần cô cũng bắt đầu thấy rạo rức trong người.

- "Aaa, ai chỉ anh những thứ này?" - Nhìn bàn tay Huy đang mở từng chiếc cúc trên somi mình rồi tiến nhanh chiếc áo vương vãi ấy xuống đất, Diễm Thuần giật mình.

- Anh đang giúp vợ đấy. Nhìn xem, anh đã cởi áo rồi mà vẫn còn khó chịu, vợ cứ mặc mãi sẽ chết người đó.

Cô tròn mắt nhìn anh, đây là loại lí lẽ gì vậy?

- Có hôn ở đây không? - Áp mặt mình vào giữa hai khuôn trắng ăm ắp, anh vô tư hỏi.

Diễm Thuần bị anh làm cho muốn độn thổ, xấu hổ ra hiệu:

- "Anh thích thì hôn thôi..."

Ai đó gật đầu, làm ra vẻ đã hiểu.

Ngậm lấy nụ hoa xinh xinh đã chốc có phản ứng vì sự nâng niu của mình. Huy như cảm thấy vui vẻ hơn gấp bội.

- Aww, nhưng anh không thích nơi này...

Diễm Thuần giật mình, có chút hụt hẫng. Anh vừa nói gì thế này? Không thích, sao?

- Vợ xem, nơi này của em mềm mại như vậy. Chẳng bù với anh, vừa nhỏ vừa cứng.

Chán thật nha...

Và Diễm Thuần bỗng dưng bị anh làm cho đỏ mặt, bật cười:

- "Ừ nhỉ, sao lại thế chứ?" - Đưa tay lên vòm ngực rắn chắc của Huy, cô ra vẻ thông cảm - "Của chồng nhỏ thế cơ mà!"

- Vì vậy, vợ phải chỉ cách cho nó thay đổi đi, làm sao được như vợ ấy. Chứ thế này, vợ sẽ chê anh mất thôi. - Anh là đang đau khổ vô cùng.

- "Biết rồi, em sẽ giúp chồng mà. Đừng cau có nữa." - Diễm Thuần tỉnh ngịch vẫn còn muốn chọc anh.

- Thuần thực tốt! - Anh nói rồi tiếp tục công việc còn dang dở của mình.

*

Đến khi mọi thứ không còn gì để che đậy, tất cả đều được phơi bày ra hết thì...

- "Aaa, anh làm ơn cất nó vào đi!" - Diễm Thuần che mắt lại, sốc chết cô rồi.

Tuy thừa biết là sẽ đến lúc này nhưng cô vẫn giật mình, khiếp đảm.

- Nhưng anh khó chịu a~

Lại xoa tay.

- Thuần! Giúp anh... - Nhẹ nhàng gỡ đôi bàn tay cô ra khỏi gương mặt nhỏ, Huy nỉ non nói.

Có lẽ, đến bước này thì không thể quay đầu lại rồi.

- Đẹp quá! - Tầm mắt của Huy không biết là đang phóng vào đâu mà lại thốt ra câu này nữa.

- "Dừng!"

- Sẽ ổn thôi...

Có chút do dự tiến vào, vì Huy nghĩ cô sẽ bị mình làm đau mắt thôi!

Có tiếng thét lên của cô gái, có lẽ sự chuẩn bị chưa thực sự tốt rồi.

- Xin lỗi, vợ đau sao?

Giật mình, Huy định dừng lại nhưng cô đã nắm lấy bả vai anh, lắc đầu.

- "Không sao..."

- Nhưng vợ sắp khóc rồi kìa!

Cô lắc đầu. Vì yêu anh, cô có thể chịu được.

Nhẹ nhàng, hết sức cẩn trọng. Vì cô gái ấy là người anh yêu.

Bức tường thành mỏng manh cuối cùng cũng bị phá vỡ. Diễm Thuần đã hoàn toàn thuộc về anh rồi.

Cô yêu anh, không sai, là yêu nhiều lắm.

- Vợ ổn chứ? - Cảm nhận như mình vừa phá vỡ thứ gì đó bên trong người cô, Huy lo lắng hỏi.

Cô chỉ khẽ gật đầu. Bây giờ cô không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Đã hoan nghênh anh đến, như tình yêu của cô vậy.

Thân thể chạm vào nhau, cứ dây dưa, quyến luyến không muốn rời.

"Anh yêu em, nhưng không khoe người khác,

Anh yêu em mà chẳng muốn nói nhiều

Vì những ai đem tình yêu khoác lác,

Đúng là người chuyên rao bán tình yêu.

*

Anh yêu em, một tình yêu thầm ngọt,

Anh yêu em, yêu tha thiết, mặn mà,

Như hoa mi cứ xuân về lại hót,

Dù mùa hè chim bắt tiếng không ca."

(Soone - W. Sexpia)

*

- Anh yêu em, Thuần~

Anh tham lam hơi ấm của cô, nó khiến cho anh rất dễ chịu. Ánh mắt kia trở nên mờ đục hẳn, phiêu diêu trong bầu không khí đầy ám muội này...

Cô gật đầu hạnh phúc, đây chắc chắn là lời nói thật sự từ trái tim anh.

- Anh ước gì em có thể gọi tên anh trong lúc này!

Cô biết, đây là một nhu cầu chính đáng. Nhưng làm sao cô có thể?

- "Chồng, thứ lỗi cho em. Em không thể..." - Lời nói cứ nghẹn ứ nơi cổ họng, không thể thoát ra.

- Gọi tên anh, vợ... - Anh vẫn đang dẫn dắt cô đi, đi đến nơi tận cùng của hạnh phúc.

- "Huy, Huy..." - Cô gần mặt, cảm xúc như sắp vỡ òa - "Là em đang gọi anh đấy, có nghe thấy không?"

- Anh nghe, nghe được rồi!

Đúng, Huy có thể nghe cô gọi tên anh, tận sâu trong tiềm thức. Tiếng gọi đầy tha thiết, yêu thương.

Huy có thể hiểu được lòng cô rồi, thực tốt quá.

Đơn giản vì họ thuộc về nhau...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bán thân, anh sẽ cứu em

Loại cảm giác này cô và Huy (có lẽ) chưa từng trải qua.

Lần đầu tiên được chạm ngõ đến "thiên đường" thực sự là có chút lạ lẫm.

- Dậy rồi sao? - Nhìn cô gái nhỏ nằm gọn trong lòng mình đang dần tỉnh giấc, Huy mỉm cười thật ôn nhu.

- "Huy..." - Đôi mày cong chợt nhíu lại vì khuôn mặt ai kia đang bị ánh nắng chiếu vào, sáng chói.

- Aww, cảm giác lạ thật nha. - Thở dài một hơi, Huy cảm thán nói.

Chợt nhận ra có ánh mắt của cô đang nhìn mình chăm chăm thì có chút thích thú.

- Đừng nhìn anh như thế nữa. Muốn biết không? Là loại cảm giác như vừa có được thứ gì đó rất quan trọng vậy.

- "Em? Em quan trọng với anh sao?"

- Uhm.

Chết thật, anh không thể nào ôm cô được nữa.

Anh còn phải đi làm..

- "Cùng đi làm nhé!" - Diễm Thuần hớn hở chuẩn bị cùng anh.

Miễn cưỡng đồng ý, vì Diễm Thuần đã hứa với anh rằng chỉ làm nốt ngày hôm nay nữa thôi, sau đó thì cô sẽ ngoan ngoãn ở nhà.

*

- "Đừng lo cho em, chiều nay có tiền rồi, em sẽ khao chồng một bữa thật ngon có chịu không?"

- Không cần thiết, vợ nhớ đừng làm việc quá sức đó.

- "Em biết rồi, chiều chồng xong việc hãy qua đón em về với nhé."

- Được rồi, tạm biệt... - Khẽ hôn nhẹ lên trán cô, Huy nói.

Hôm nay thời tiết nóng thật nha, nắng gay gắt quá. Diễm Thuần cảm giác như mình bị say nắng mất rồi.

Ngồi nghỉ một lúc, cô hi vọng đến buổi xế chiều mình sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

*

Từng bao vật liệu được Huy chăm chỉ vác từ xe chở hàng vào công trường. Anh đã quen dần với công việc này rồi nên không còn thấy nặng nhọc nữa.

Chiều nay, không cần ai nhắc thì Huy cũng sẽ tự tay dẫn cô đi ăn những món mà cô thích.

Chắc chắn cô gái nhỏ ấy sẽ rất vui. Nghĩ đến đây thì Huy đã cảm thấy ấm áp lắm rồi.

Chiều, anh đến đón cô như đã hẹn...

Nhưng, tại sao không có ai ở đây hết? Cô đã về trước rồi sao?

- Nay, ông có thấy cô gái lúc sáng làm việc ở đây không? - Huy hỏi khi bắt gặp một người đàn ông trung niên đứng gần đó.

- À, cô gái ấy bị ngất xỉu được đưa đi bệnh viện trưa nay rồi.

Huy có nghe nhầm không? Diễm Thuần của anh bị gì cơ chứ?

- Nơi đó, ông có thể dẫn tôi đến đó được không?

- Chúng tôi không tìm được giấy tờ tùy thân của cô ấy nên không biết ai mà báo lại. Anh là người nhà của cô ấy sao?

Thực tốt quá...

*

Diễm Thuần bị thiếu máu trầm trọng nên ngất đi chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Tâm hồn đơn giản của Huy đang rất hỗn loạn. Những lời nói kì lạ của vị bác sĩ kia làm sao anh có thể tiêu hóa nổi. Nhưng anh hiểu được rằng cô gái của anh đang rất không được khỏe.

- Anh cần thanh toán tiền viện phí để cô ấy được điều trị lần hai.

- Viện phí? Là gì? - Huy ngạc nhiên hỏi.

- Anh... - Dường như vị bác sĩ này đã nhận ra điểm bất thường của anh - Là tiền anh phải nộp cho bệnh viện để bệnh nhân được điều trị đấy.

Nhưng, anh không có tiền, không có đủ tiền...

- Nay anh sao vậy?

- Không sao, nếu không có tiền thì Thuần sẽ không được điều trị sao?

Sẽ lại không khỏe, sẽ lại mệt mỏi cho mà xem.

- Bác sĩ, cần bao nhiêu thì cô ấy mới khỏe lại?

- Tất cả là 25 triệu. Hạn chót là hết ngày hôm nay.

Như sợ điều gì đó sẽ xảy ra, Huy nhanh nhẩu nói:

- Bác sĩ, hãy làm cho Thuần hết bệnh. Chiều nay tôi sẽ hoàn thành hết cho ông.

*

Mạnh miệng thì nói vậy thôi chứ tính luôn phần tiền của anh và Diễm Thuần đang có thì làm sao có thể trả đủ?

Nhưng nếu không có tiền, cô gái ấy sẽ không được chữa trị nữa.

Anh không thể chịu được nếu như Thuần của anh mệt mỏi đâu nha.

Phải kiếm tiền, anh phải có tiền trong ngày hôm nay...

- Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Tiểu Thuần đâu sao không thấy đi cùng? - Là tiếng của một dì hàng xóm, thấy anh ngồi ủ rũ thì bắt chuyện hỏi thăm.

Rồi anh kể, kể về tình trạng hiện tại của Diễm Thuần. Kể cả việc anh đứng ngoài hành lang bệnh viện nhìn vào, thấy hình ảnh gầy còm nhỏ bé đó đang

phải thở ôxy và truyền dịch, lúc ấy thực sự anh chỉ muốn bật khóc thôi.

Cảnh tượng đó như hung hăng xé nát trái tim anh vậy, đau lắm!

- Số tiền đó thực sự là quá lớn so với cái xóm nghèo này.

-...

- À này, sức khỏe cậu có tốt không?

Bà ấy hỏi để làm gì thế? Thì anh là con trai, ăn khỏe, được Diễm Thuần chăm sóc chu đáo nên cũng có một chút da thịt mà.

- Để làm gì?

- Tôi gợi ý thử nhé, hay cậu thử bán thận xem...

- Bán... thận? Gì chứ?

- Đối với những người khỏe mạnh thì mất đi một quả thận cũng chẳng có ảnh hưởng gì nhiều. Bù lại, cậu sẽ có được một khoản tiền kha khá đấy.

Tiền? Anh sẽ có nhiều tiền khi bán thận sao? Và Diễm Thuần sẽ khỏi bệnh, về nhà với anh à?

- Tôi muốn bán thận, nhưng bằng cách nào?

Rồi bà đi hàng xóm hướng dẫn anh cách để liên lạc với bọn bán thận lậu nào đó. Vì đây là chuyện phi pháp, không thể công khai lộ liễu được.

- Alo

- Chào anh. Tôi là Huy.

- Có việc gì sao?

- Tôi... muốn bán thận!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hoảng sợ vì 50 bé hơn 25!

- Aww... - Huy vừa tỉnh dậy, đôi mi mắt có chút nhói đau.

Đã là sáng ngày hôm sau rồi cơ đấy. Chắc có lẽ là do tác dụng của thuốc gây tê nên khiến anh mê mết đến tận bây giờ.

Hôm qua vừa nói chuyện điện thoại xong thì bọn người mua thận mang đồ nghề đến tận đây. Họ thoả thuận rồi lấy đi quả thận của anh ngay tại căn phòng này.

Chết thật, vậy là anh đã bỏ Diễm Thuần một mình trong bệnh viện suốt cả ngày hôm qua hay sao?

Cô gái của anh đã khỏe chưa?

Anh cảm thấy mình thật tệ, đã quá hạn đóng tiền viện phí rồi còn đâu.

Phải nhanh lên, anh hi vọng sẽ không vì sự chậm trễ này mà ảnh hưởng đến việc điều trị của Diễm Thuần.

Huy đau quá, vết thương ấy đã lành lại lúc nào đâu?

Mặc kệ hết! Cô gái của anh quan trọng hơn nhiều...

*

- À, bệnh viện đã nhận được tiền viện phí của bệnh nhân Diễm Thuần rồi ạ. - Nhìn vào màn hình vi tính, cô thu ngân thông thả nói.

Sao có thể như thế được? Cả buổi chiều hôm qua Huy có đến đây đâu mà...

- Nhưng ai đã đóng số tiền đó?

- Là một chàng trai, dường như là phó Tổng của Lâm thị.

- Tôi... nhưng tôi là chồng của Thuần! - Mắt bình tĩnh thật rồi, anh có chút câu kinh.

Quả thận của anh, mục đích là để cứu Diễm Thuần. Không lẽ lại hi sinh vô ích hay sao?

Không thể được, anh có thể lo cho cô gái của mình. Bằng mọi giá!

- Chồng? - Cô gái nhìn anh có chút hoài nghi.

- Cô à, chắc chắn là đã có gì nhầm lẫn ở đây. - Rồi anh cầm tất cả số tiền mà mình có được đặt lên bàn - Tiền viện phí cho Thuần đây, cô hãy trả lại tiền cho anh ta.

Anh có tất cả là 50 triệu!

Tiền bán thận của anh là 50 triệu. Và có lẽ, số tiền đó với một quả thận là quá ít. Tại anh ngốc mà, có biết gì đâu...

Cô thu ngân bỗng tròn mắt nhìn, khiến cho Huy có chút lo sợ:

- Tôi biết, vị bác sĩ kia nói tất cả là 25 triệu, nhưng tôi chỉ có bao nhiêu đó thôi. - Anh nói như một đứa trẻ bị bắt quả tang - Đây là số tiền tôi vừa bán thận.

- Bán thận? Sao? - Tròn mắt, tròn mắt hơn nữa.

- Tin tôi đi, tôi sẽ đóng đủ cho Thuần. Hãy trả tiền lại cho người đó.

Nếu cần, tôi có thể bán nốt luôn bên thận còn lại. Dù sao tôi cũng có tận hai quả cơ mà.

Huy sợ rằng cô thu ngân sẽ đổi ý nên sau khi nói xong câu này liền nhắm hướng phòng bệnh của Diễm Thuần chạy biến.

Cô gái đứng đó vẫn chưa hết ngạc nhiên. Có lẽ, chàng trai này bị ngốc thật nha. Vì anh nghĩ số tiền này chưa đủ với phần cần đóng viện phí kia.

Nhưng là một chàng ngốc rất yêu vợ. Thật đáng ngưỡng mộ mà...

*

- Tiểu Thuần, là lỗi của tôi có phải không?

-...

- Có phải là do lần trước cứu tôi nên mới ảnh hưởng đến em như thế này?

-...

Vừa đến cửa thì Huy nghe thấy có tiếng người trong đó. Ban đầu, anh còn tưởng là mình đã đi nhầm phòng.

Người đó là ai, sao lại ở trong phòng bệnh của Thuần?

- Anh là ai? - Mở cửa bước vào, anh hỏi ngay.

Người ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh quay mặt lại, nghe thấy khẩu khí của Huy thì có chút coi thường.

Tên dò người nào đây?

- Tôi hỏi lần nữa, anh là ai? - Huy có chút mất bình tĩnh.

- Phó Tổng Lâm thị, Lâm Uy Vũ. Đã từng nghe qua rồi chứ? - Hấn hất hàm.

Chắc là người đã trả viện phí cho Thuần. Nhưng tên này với cô gái của anh có quan hệ gì?

- Cậu là ai?

- Tôi là chồng Thuần! - Huy đồng dục tuyên bố.

Vũ đảo mắt một lượt nhìn tên nhãi trước mặt mình. Rồi lại cười lớn:

- Nực cười, từ khi nào Tiểu Thuần lại có chồng cơ chứ?

Lại còn là một tên tâm trí bất ổn thế này?

- Tin hay không tùy anh. Mời anh ra khỏi đây cho!

- Tôi không đi đâu, cậu làm gì được?

Định chất vấn tên vừa tự xưng là chồng của Diễm Thuần thêm một lúc nữa nhưng Vũ chợt nhận được một cuộc điện thoại.

Hắn có việc phải đi rồi...

- May cho cậu đấy! Nhớ kỹ mặt tôi!

- Hừ, nếu nhớ để hạ bệ anh xuống thì sẵn sàng thôi... - Không hiểu sao lúc đó Huy lại nói ra câu này.

*

- Thuần, anh đến rồi đây! - Ngồi xuống cạnh cô gái nhỏ, anh như vỡ òa.

Bàn tay đang được anh nắm chặt kia, dường như có chút chuyển động rồi nha.

- "Huy..."

- Vợ tỉnh rồi à?

- "Em tỉnh từ lúc sáng..."

- Thế sao lúc này vợ không mở mắt nhìn anh?

- "Vì không muốn thấy người đó..."

- Anh ta là ai? Vợ quen à?

Diễm Thuần quay mặt đi, cô phải trả lời thế nào bây giờ?

- Vợ không muốn nói thì thôi, anh không hỏi nữa. - Huy mỉm cười - À, vợ thấy trong người sao rồi?

- "Ồn rồi, em muốn về nhà. Ở đây khó chịu lắm!"

Là do Diễm Thuần sợ tiền viện phí hơn. Đây là bệnh viện thành phố, chắc sẽ rất đắt đỏ.

Như hiểu được nỗi lo lắng của Diễm Thuần, anh mỉm cười nói:

- Vợ đừng lo về chuyện tiền bạc, anh giải quyết được mà.

- "Nhưng... bằng cách nào?"

- Uhm thì...

"Cạch" - Có bác sĩ bước vào, mời Huy ra ngoài đợi để ông kiểm tra lại tình trạng cho cô.

*

- Cô thấy thế nào rồi? Còn chóng mặt không? - Vị bác sĩ vừa kiểm tra lại ống truyền dịch vừa hỏi.

Diễm Thuần khẽ lắc đầu, cô không còn thấy khó chịu như ngày hôm qua nữa.

- Cô may mắn thật đấy. Có anh chồng yêu thương mình thế kia!

Cô ngạc nhiên nhìn vị bác sĩ, ý muốn hỏi rằng vì sao ông lại nói như vậy?

Ông lấy ra một số tiền, đưa cho cô.

- Cô xem, tôi nói tiền viện phí của cô là 25 triệu, anh ta liền mang vào ngay 50 triệu.

Diễm Thuần thất kinh, ở đâu mà Huy lại có được số tiền lớn như vậy?

- Tôi nghe nhân viên thu ngân nói lại là chồng cô đã bán thận để có được chúng! - Ông lắc đầu tiếc nuối - Quả thật là một anh chàng ngốc mà.

Cô không thể tin vào những gì mình vừa nghe được. Bán thận? Huy đã bán thận chỉ để trả tiền viện phí cho cô.

- Đây, trả lại cô 25 triệu tiền thừa. Chồng cô còn không biết rằng anh ta đã đưa nhiều hơn số tiền cần đóng.

Huy ngốc nghếch còn nghĩ rằng 50 ít hơn 25!

"...Người yêu của tôi có trái tim tôi và tôi có trái tim chàng

Đó là sự đổi trao không bao giờ làm tôi buồn cả.

Tôi yêu quý tim chàng và tim tôi đổi với chàng vô giá

không một sự đổi trao nào lại có thể sánh ngang."

(Không đề - Philipsidney)

*

Vị bác sĩ còn nói một vài câu nữa trước khi rời khỏi phòng. Đại loại là chuyện Vũ đã đóng tiền viện phí cho cô trước đó nhưng Huy - chồng cô nhất quyết nhờ bệnh viện trả lại cho anh ta.

Huy nói rằng anh có thể lo cho vợ của mình. Nếu cần thì cứ lấy luôn bên thận còn lại của anh.

Ông cảm thấy ngưỡng mộ họ vô cùng. Cô gái bị câm còn chàng trai thì có chút khờ khạo. Nhưng sự quan tâm và hi sinh như thế chưa chắc người bình thường đã làm được đâu.

Chỉ có thể là yêu, yêu nhau đến nồng nàn...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Độc nhân - độc cảm

- Thuần, vợ thấy thế nào rồi? Bác sĩ nói sao? - Vừa được phép bước vào, Huy đã bắt đầu sốt sắng.

Cô gái lặng im không nói gì, làm cho anh càng lo lắng hơn nha.

Nhìn lên bàn, chợt thấy có một số tiền được đặt ngay ngắn thì anh có chút hoảng:

- Thuần, tiền này...

- "..."

Chắc chắn là bệnh viện trả lại do chưa đủ rồi. Vậy là họ đã nhận tiền của anh chàng hôm qua rồi sao? Đó là do anh nghĩ vậy.

- Chết thật, chồng đã bảo rằng sẽ cố gắng hoàn thành tất cả cho họ mà. Sao lại như vậy?

- "... " - Cô bật khóc.

- Vợ, sao lại khóc rồi? - Anh cố gắng phân bua - Tin anh đi, anh có thể lo cho vợ được mà. Cùng lắm thì...

- "Bán nốt quả thận còn lại luôn đúng không?" - Cô nhìn anh, bằng đôi mắt đầy nước.

- O, sao vợ biết nhỉ? - Huy như vừa bị bắt quả tang, gãi đầu - Ông bác sĩ ấy cũng thật là...

Anh xem nó như một chuyện hết sức bình thường, đánh đổi một chút mà có thể trả được tiền viện phí cho vợ anh thì việc gì phải từ chối? Đó là suy nghĩ của một chàng ngốc, đơn giản đến mức làm người khác đau lòng.

- "Từ nay không cho phép chồng làm như vậy nữa, có biết không?"

- Ô, vì sao?

- "Không vì sao hết, cứ làm như lời em nói..."

Làm sao cô có thể giảng giải cho chàng ngốc này hiểu được mọi chuyện đây? Cứ như vậy thì anh sẽ bị người khác lừa gạt nữa mất.

Huy khó hiểu thật, nhưng thôi đó là ý của vợ rồi, anh phải nghe lời và làm một đứa trẻ ngoan. Khẽ đưa tay ôm nhẹ cô gái nhỏ vào lòng, anh vỗ về như là việc có sẵn từ bản năng:

- Anh hứa mà. Xin lỗi đã làm vợ buồn. Ngoan, đừng khóc nữa...

Nước mắt Diễm Thuần lần lượt thấm qua somi của anh. Người đàn ông trước mặt cô đây tuy chỉ là một tên ngốc, nhưng tấm lòng kia làm cho cô cảm thấy mình đã may mắn vô cùng.

May mắn vì có được anh...

Mùi hương của anh, thật quen thuộc. Như là có sẵn, đã được ướp từ trong da thịt vậy. Đó là hương thơm rất đặc biệt - hồ phách!

*

- Mẹ kiếp! - Vừa về đến văn phòng riêng, Vũ bức tức quăng chiếc cặp xuống bàn.

Chồng gì chứ? Vậy là mục đích Diễm Thuần bỏ hán đi là để lấy chồng sao?

Lại còn là một tên ngốc ngổ ngáo, không được bình thường nữa. Từ khi nào cô gái kia lại đặt ra tiêu chuẩn tầm thường đến như vậy?

Vũ đã vất công tìm cô bấy lâu nay. Vừa gặp mấy ngày trước, mấy ngày sau đã vào viện. Rốt cuộc tên dở người ấy chăm sóc cô thế nào?

Đã thế lúc này bệnh viện còn thẳng thừng trả lại tiền cho hán, với lý do là đã có chồng của bệnh nhân đóng rồi.

Là ai vừa hay tin đã vội chạy đến? Là ai đã ở đó chăm sóc cô suốt ngày hôm qua? Vậy mà dùng một cái, tên ngốc kia bước vào, cướp đi tất cả công sức của hán.

Đúng là một sự sỉ nhục rồi nha.

"Chồng!" từ này Vũ vừa nghĩ đến thôi cũng đủ thấy căm tức, khó chịu lắm rồi.

Lại tiếp tục cho người theo dõi, hán muốn biết cuộc sống hiện tại của cô gái kia. Để xem có gì ở đó mà Diễm Thuần lại tình nguyện bỏ hán đi như vậy?

Rồi có một ngày, hán sẽ mang cô về đây, trở lại bên hán.

Vì, có lẽ hán yêu Diễm Thuần mất rồi!

*

Ba ngày sau, Diễm Thuần được xuất viện...

Huy không cho cô gái nhỏ làm bất cứ việc gì nữa. Cô chỉ có nhiệm vụ nghỉ ngơi cho thật tốt, mọi thứ anh có thể làm thay cô được mà.

- Món này anh vừa làm, hình như là cháo đấy. Vợ ăn thử xem...

- "Của chồng làm?" - Có chút lo lắng, nhưng Diễm Thuần vẫn nhận lấy cái bát được gọi là "cháo" kia từ tay anh.

Chồng cô nói cháo thì món này chính là cháo thôi. Mím cười, cô bắt đầu ăn nó...

- Thế nào? Có ổn không?

- "Aaa, mặn quá!" - Diễm Thuần nhăn mặt, mặn chết cô rồi.

- Mặn lắm sao? - Anh lấy một muỗng và ăn thử - Aww, chắc là do chồng bỏ nhầm đường thành muối mất rồi.

- "Khô quá đi!"

- Vì hai lọ ấy cùng màu với nhau mà, làm sao chồng biết được? - Huy đang phân bua, lỗi nào tại anh cơ chứ?

Ai bảo đường và muối cùng một màu trắng làm chi?

Nói thế thôi chứ Huy biết được "khả năng nấu nướng" của mình. Nên ngay lập tức, anh đi ra ngoài mua lại phần cháo mới cho cô.

Diễm Thuận chỉ biết trông theo bóng lưng có chút vôi vàng kia mà bật cười.

Suy cho cùng thì anh cũng chỉ là một chàng ngốc. Nhưng có sao, anh chân thành với tình cảm này, với cô, thế là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Huy gặp nạn

Sáng nay, Huy đi làm từ sớm. Trước đó anh đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho cô.

Thức ăn thì được để trong bình giữ ấm, để khi đói Diễm Thuận chỉ cần với tay là có thể lấy ăn ngay.

Bữa sáng và cả bữa trưa được anh để cả vào đó. Còn bữa tối, chiều nay đi làm về anh sẽ mua món hủ tiếu gõ mà cô thích nhất. Rồi cả hai sẽ cùng nhau ăn.

Huy thật chu đáo, anh hoàn hảo theo cách của riêng mình.

Hương vị của tình yêu đều nằm cả trong chiếc bình giữ ấm này. Vừa thơm thả ăn bữa sáng, Diễm Thuận vừa mỉm cười, cô là đang rất hạnh phúc đó nha.

Yêu anh nhiều lắm, Huy!

*

Công trường hôm nay khá nhiều việc. Vì vậy mà hai chiếc xe cầu đã được huy động thêm. Càng nhiều việc Huy càng thích, anh sẽ lại có thêm tiền.

- Mọi người, một lúc nữa khi xe cầu bắt đầu làm việc, hãy tránh xa khu vực này một chút nhé! - Tiếng ông quản lý hô lớn nhắc nhở.

Từ sáng đến giờ, Huy cứ cảm thấy bất an thế nào ấy. Chẳng lẽ Diễm Thuận ở nhà đã xảy ra chuyện gì hay sao? Thật là lo lắng...

- Huy, qua bên này giúp tôi một tay với.

Có người gọi rồi, không suy nghĩ nữa. Cùng lắm thì một lát nữa nghỉ trưa, anh sẽ chạy về nhà một chút.

Đang lúc dọn đường cho xe cầu chạy thì anh nghe có tiếng hét lớn:

- Huy! Nguy hiểm!

Chưa kịp hiểu anh chàng đó nói gì thì Huy đã bị một đồng đá xây dựng từ đâu đó rập xuống người. Anh chỉ kịp cảm nhận được là nó ma sát lên đầu và mặt anh, đau lắm.

Anh không chịu nổi nữa!

- Diễm Thuận, vợ ơi...

Em đâu rồi, mau giúp anh với! Tội quá, anh sợ...

"Đời anh anh gửi em

Cả vui buồn mọi nỗi

Anh có thể đổi em

Lòng anh không thể đổi

Được như trên cửa sổ

Nghiêng xuống cuộc đời mình

Hai ta ai biết được

Em chết trước hay anh.

Chỉ một ước mơ thôi

Ngày ngày anh lặp lại

Sau khi anh chết rồi

Tình anh còn mãi mãi."

(Không đề - S. Sipatrov)

Mọi người hoảng hốt:

- Chết rồi, đóng đá đã đổ lên người cậu ấy!

- Mau kéo thẳng bé ra!

- Kiểu này thì làm sao sống nổi?

Cả công trường xây dựng bỗng chốc náo loạn. Có một công nhân vừa bị tai nạn lao động rồi.

*

Đã hơn 7 giờ tối, sao Huy vẫn chưa về?

Diễm Thuận bắt đầu lo lắng. Ban đầu cô còn nghĩ là do anh tăng ca, nhưng đáng lẽ phải về rồi chứ? Vì sao lại...

Cô như ngồi trên đống lửa, nóng lắm, khó chịu lắm.

Cô muốn được nhìn thấy mặt Huy, chưa bao giờ cô tha thiết muốn thấy anh như vậy.

- "Huy?" - Mừng rỡ khi nghe có tiếng bước chân đi vào từ ngoài sân.

Nhưng không, là hấn, Vũ.

Có chút hoảng sợ, vì sao hấn biết cô ở đây mà đến chứ?

- Chào Tiểu Thuận.

- "..."

- Nghe đàn em tôi báo lại là từ chiều đã không thấy chồng em về?

- "Thì ra là anh cho người theo dõi tôi?" - Diễm Thuận trừng mắt.

Hấn, dĩ nhiên là không hiểu được những gì cô muốn nói.

- Em bình tĩnh, chỉ là tôi muốn quan tâm em thôi - Rồi hấn đảo mắt nhìn xung quanh - Không ngờ em lại có hứng thú với những nơi như thế này.

- "..."

- Aiz, xem ra tối nay "chồng" gì đó của em không về nhà rồi.

- "..."

- Lại có cảm giác hoảng sợ.

- Đảng nào em cũng ở đây có một mình, nguy hiểm quá. Hay là...

Hấn định nói đến việc đưa cô trở lại nhà mình thì bị cô lườm một cái thật bén nhọn.

- Ấy ấy - Hấn xua tay - Nếu không thích thì thôi, đừng nhìn tôi như vậy.

Vậy là hấn phải ở lại đêm nay rồi. Vì có chút không yên tâm.

- Tôi sẽ ở lại đây - Vũ tự tiện nằm xuống chiếc ghế dài ở phía đối diện - Khi nào "chồng" em về tôi sẽ đi.

Thôi thì mặc kệ hấn, vì cô chẳng biết làm sao để đuổi hấn bây giờ.

Huy, vì sao anh vẫn chưa về?

Thế là trần trọc suốt một đêm, đến gần sáng Diễm Thuận mới chợp mắt được.

*

Tiếng lách cách của bát đĩa làm cho cô choàng tỉnh giấc.

- "Huy..."

Có phải hay không, anh đã về? Và đang chuẩn bị bữa sáng cho cô?

Diễm Thuận đang suy nghĩ, anh sẽ bước ra từ trong bếp như mọi hôm, tay bưng bát cháo thành phẩm của mình, miệng suýt xoa nói "Vợ, có bữa sáng rồi nha!"

Nhưng, cô không ngờ được rằng đó là Vũ, không phải Huy.

- "Anh... anh còn ở nhà tôi sao?"

- Em đừng có ngạc nhiên nhìn tôi như thế chứ. Món này là tôi đi mua, không chết đâu mà sợ.

Rồi Vũ kéo chiếc ghế lại ngồi cạnh giường, bắt đầu đút cho cô ăn bữa sáng.

Diễm Thuận bật khóc.

- Sao thế? - Hắn đặt bát cháo xuống - Không phải là tên ngốc kia đút thì em không ăn sao?

- "..."

- Không chừng hắn đã tìm được chuyện gì đó thú vị hơn rồi. Nên không cần em nữa đâu!

Hắn nói dối, sao Huy có thể không cần cô nữa chứ?

- Mà kẻ cũng lạ thật, tại sao em lại kiêu lời với tôi thế? Từ lúc gặp lại em chẳng thèm nói với tôi câu nào.

Hắn lại làm cho Diễm Thuận nhớ đến mối hận kia. Không ai khác, chính Vũ là người con đẩy cô vào hoàn cảnh này.

- Bộ nhìn tôi đáng ghét lắm sao? - Hắn nói tiếp.

Phải, cô ghét hắn, chỉ là hận mình không giết hắn được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thụy phương trở về

Biệt thự Tàn Khanh...

"Reng reng reng"

- Alo...

- Đây có phải biệt thự Tàn Khanh?

- Vâng đúng ạ, tôi là vú nuôi của nhà này.

- ...

- ...

Cúp điện thoại, người phụ nữ nọ vui mừng nói lớn:

- Mấy đứa đâu, ra đây nhanh lên!

Một nhóm người nghe vậy vội vàng chạy đến.

- Có việc gì thế vú Lam?
- Bệnh viện vừa báo lại đã tìm thấy cậu chủ rồi!
- Cậu chủ? Thật không ạ?
- Nhưng sao cậu chủ lại ở bệnh viện?
- Không biết nữa, bây giờ ta phải đến đó rồi. Các con ở nhà chuẩn bị đón cậu chủ về nghe không?

Bà không giấu được niềm vui nơi đáy mắt. Bốn tháng trước, khi nghe tin cậu chủ bị đám người nào đó truy sát rồi mất tích, bà đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ còn gặp lại cậu nữa.

Không ngờ, bây giờ đã cậu đã về. Cậu chủ của biệt thự Tân Khanh đã trở về rồi.

*

- Sao cơ? Khuôn mặt đã bị đập nát? - Vú Lam bị sốc khi nghe tin này.
- Cũng may là cậu ấy còn nhớ mình tên Tần Thụy Phuong, nếu không với khuôn mặt bị biến dạng như vậy thật khó nhận ra đó là thiếu gia. - Mark, vệ sĩ thân cận của người tên Thụy Phuong âm thầm nói.

Cũng may, thiếu gia của anh sức khỏe hơn người mới có thể chịu được khi đồng đồ nát kia tuôn xuống đầu. Nếu không thì...

- Bây giờ Thụy Phuong nó ra sao rồi Mark?
- Lại bất tỉnh rồi vú ạ. Dự định thêm vài ngày nữa tình trạng ổn định bác sĩ sẽ tiến hành phẫu thuật sửa lại gương mặt cho thiếu gia.
- Bằng mọi giá phải chữa lại thật tốt gương mặt cho nó. Thụy Phuong kỹ tính như thế, nếu mang sẹo chắc nó sẽ nổi điên mất.
- Các bác sĩ cũng đang rất cố gắng đấy ạ, thiếu gia sẽ không sao đâu!

*

- "Huy!"

-...

- "Huy..."

Giật mình tỉnh dậy, anh thấy đầu mình đau nhói. Tự hỏi rằng mình đã ngủ rất lâu rồi phải không?

Nhìn xung quanh chỉ thấy vú nuôi của mình, bà đang chuẩn bị khăn mặt cho anh.

- Vú Lam, vú vừa gọi con dậy đúng không? - Khó khăn mở miệng, cổ họng thực là đau rất nha.
- O, không có, để cho con ngủ chứ ta gọi làm gì? - Bà ngạc nhiên hỏi lại.
- Kì lạ, rõ ràng lúc này có tiếng ai đó vừa gọi anh dậy thật mà. Không lẽ là do anh nằm mơ thật rồi?
- Mà người đó gọi anh bằng cái tên gì nhỉ? Nghe lạ quá, mà anh cũng quên bém mất rồi. Tệ thật...
- Vú Lam... - Thụy Phuong bị bịt kín từ đầu đến chân, chỉ lộ ra đôi mắt mệt mỏi.
- Nằm yên đó, con đừng cử động! - Vội vàng ngồi cạnh anh, vú Lam nói.
- Con tưởng là mình sẽ không còn được gặp vú nữa chứ. - Cuối cùng anh cũng nhìn thấy vú nuôi của mình, bỗng dưng có chút vui vẻ.
- Nói bậy. - Vú Lam có chút bất mãn - Làm sao để ra nông nổi này hở con?
- Con không biết, chắc là do con bị bọn người đó tóm được nên... - Ánh mắt khẽ nhủ lại - Lúc đó con đã kiệt sức thể mà.

Tại sao anh không nhớ gì hết vậy? Đã bao lâu rồi anh không về nhà? Suốt khoảng thời gian đó anh đã ở đâu?

- Vú nghe bác sĩ nói một bên thận của con đã bị mất. Chuyện gì đã xảy ra với con vậy?

- Cái gì? - Thụy Phương có chút kích động - Khốn kiếp! Mark, người đâu?

Anh tức giận gọi lớn nhóm vệ sĩ đang đứng ngoài kia. Vũ Lam chỉ biết lắc đầu cười trừ, bà đã quá quen với tính cách bốc đồng này của anh nên không lấy gì làm ngạc nhiên nữa.

- Thiếu gia, có việc gì? - Mark dẫn theo một nhóm người bước vào, lễ phép hỏi.

- Ngay lập tức truy lùng kẻ nào đã lấy thận của tôi, mang về đây!

- Tôi hiểu rồi ạ! - Nhóm vệ sĩ nhận lệnh, nhanh chóng rút ra ngoài.

- Thụy Phương, con bình tĩnh đi, như vậy không tốt cho sức khỏe của con chút nào... - Vũ Lam lo lắng.

- Kẻ nào làm ra việc này, nhất định phải nhận hậu quả...

*

Hai tháng sau...

Hôm nay là ngày cậu chủ Tần gia tháo băng. Ngoài vũ Lam, Mark và bác sĩ ra, Thụy Phương không hề cho phép bất kỳ ai có mặt ở đây nữa.

- Rất tốt, cậu Thụy Phương. - Vị bác sĩ già vừa gỡ lớp băng cuối cùng ra khỏi mặt anh, mỉm cười.

Vũ Lam, Mark cũng đang hồi hộp theo dõi. Quả thật là có chuyển biến tích cực hơn rồi.

Chỉ có điều...

Khuôn mặt này khác quá, khác hẳn với thiếu gia Thụy Phương lúc trước của họ rất nhiều.

- Vì sao lại như vậy? - Nhìn khuôn mặt đang phản chiếu lại trong gương, Thụy Phương có chút giật mình.

- Do khuôn mặt của cậu đã bị dập nát hơn 70% rồi. Không thể phục hồi lại như cũ được. - Vị bác sĩ chậm rãi nói.

Chỉ còn cách là loại bỏ những cái hư cũ rồi thay thế hoàn toàn bằng cái mới tốt hơn thôi.

- Như vậy là tốt lắm rồi. - Vũ lam lên tiếng - Con xem, không phải cũng rất đẹp trai sao?

- Uhm.

Thụy Phương chỉ biết gật đầu, có chút gì đó tiếc nuối. Loại cảm giác tựa như anh vừa bỏ lỡ một thứ rất quan trọng với mình vậy.

Đó là thứ gì? Tại sao lại nằm trong khoảng mơ hồ như thế? Anh muốn biết, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đứa nhỏ đến rồi

- "Huy..."

Cô gái nhỏ tập tễnh bước trong mưa. Phải, lại mưa nữa rồi. Và bước chân con người cũng trở nên vội vàng hơn, như là đang tìm kiếm, như là đang mong chờ.

- "Chồng ơi, sao anh chưa về? Em chờ anh mãi, có biết không?"

Lại cất tiếng gọi, tiếng gọi trong lòng không thể thoát thành một câu hoàn chỉnh nơi cánh môi nhu mềm. Cứ thế uất nghẹn, rồi lặng lẽ nuốt ngược vào trong.

Bất lực lắm, và đau nữa...

Diễm Thuần đang ra ngoài tìm anh. Cô gái hi vọng rằng chỉ là do anh ngốc nghếch nên tạm thời quên mất đường về nhà thôi.

Nhưng có ai quên đường về lâu như vậy không? Đã hơn hai tuần rồi đấy!

Đúng là vô ích, ngoài mưa ra thì ở đây làm gì còn ai nữa. Chàng trai ấy đã đi, đi thật rồi! Có lẽ cậu đã chán Diễm Thuần, chẳng còn muốn ở bên cô nữa đâu. Cô gái nhỏ tội nghiệp!

Này anh hồi tình em như lửa

Cháy trong tim đau khổ ngày đêm

Trên đường đi em ngó bốn bên

Em chờ đợi mong anh quay lại

Lửa tình nung má em nóng cháy

Lòng ngực đau bởi thồn thức canh trường

Mái tóc dài buông xõa ngang lưng

Như nước mắt cùng người yêu than khóc

Không còn sức để thắng đời cô độc

Ôi! kẻ nào chia cách chúng ta đây?

(Quay lại đi anh - Benava Avdouraouv)

*

Giật mình tỉnh giấc, chuyện cũ đã làm cho đôi mắt của Diễm Thuần nhoè đi. Khóc ư? Mỗi khi nhắc lại chuyện này tim cô đều cảm thấy đau nhói. Chàng trai ấy đã bỏ rơi cô. Ngày hôm đó, nước mắt của cô đã hoà lẫn với mưa đến chẳng còn mùi vị. Phải, có lẽ Huy đã chán cô thật rồi.

- Cô Diễm Thuần, mời cô dùng bữa sáng. - Có tiếng gõ cửa cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Nhớ rồi...

Là do hôm ấy cô ra ngoài tìm anh vào lúc trời đổ mưa. Vì ngấm nước và cũng vì quá mệt mỏi nên cô đã ngã xiu giữa đường.

Người của Uy Vũ ngay lập tức đưa cô về đây, nhà của hắn. Lúc nào mà tên đáng ghét ấy chẳng cho người theo sát cô từng bước một.

Cô được sắp xếp ở trong một căn phòng chẳng khác gì giam lỏng. Có vẻ như lần này hắn chẳng tốn một chút sức lực nào để mang cô về đây rồi nhỉ.

- Sao không ăn? Lại giờ trò bướng bỉnh à? - Hắn bước vào, trên tay đã cầm sẵn mâm cơm.

- "..."

- Đừng nghĩ em không nói thì tôi không biết em đang nghĩ gì. - Uy Vũ tiến đến nâng cằm cô lên - Không ăn, em không nghĩ cho đứa nhỏ kia à?

Giật mình. Phải, là cô đã có thai. Lần trước hắn gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô thì phát hiện chuyện động trời này.

Là con của Diễm Thuần và tên gốc kia. Càng nghĩ, hắn càng thấy tức giận.

Tên gốc ngờ nghệch kia, không ngờ lại hành động trước hắn một bước rồi. Uy Vũ nhíu mày, lộ ra chút suy nghĩ xa xăm nào đó rồi bỗng hạ giọng xuống, nhỏ nhẹ nói với cô:

- Thế nào? Đã suy nghĩ thông suốt rồi chưa?

Đúng thật, Diễm Thuần còn có đứa nhỏ nữa. Dù không ưa gì hắn nhưng cũng không thể bạc đãi bản thân mình được, con của cô sẽ chịu khổ lắm.

Thế là cô chấp nhận há miệng ra đón nhận thìa thức ăn mà Vũ đút cho mình một cách gượng gạo. Vị của nó có phải hay không, thật đáng chất...

Vừa ăn được vài miếng thì hắn lại nói khích:

- Cũng ngoan ngoãn đó chứ? - Uy Vũ xoa bụng cô - Có vẻ như em không muốn bạc đãi nó nhỉ?

"Phụt" - Ngay lập tức Diễm Thuần phun số thức ăn trong miệng vào mặt hắn.

Ai cho phép bàn tay bẩn thỉu ấy chạm vào cô, vào con của cô cơ chứ?

"Bốp" - Đinh vùng tay lên tát cô nhưng không, hắn quay sang đập vỡ mâm cơm ấy.

- Như vậy tôi sẽ cho em biết thế nào là dối! Cứ tiếp tục ngoan cố đi!

Diễm Thuần trừng mắt nhìn, cô không sợ hấn đâu.

Rồi Uy Vũ bực tức bỏ ra ngoài. Có lẽ chưa từng có ai dám hành động với hấn như thế.

Vào một ngày bình thường có chút nắng ấy, cô biết được là mình đã mang thai.

Đứa nhỏ này như một điều tất yếu, nó phải đến. Diễm Thuần không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nhưng, có vui không? Có, cô vui lắm chứ. Vì đó là kết quả tình yêu của cô và Huy - người mà cô yêu nhất cơ mà.

Thực sự, Diễm Thuần mong muốn mãnh liệt được gặp lại anh. Cô thực sự muốn biết phản ứng của anh khi đón nhận tin này.

Chắc chắn cô lại phải giải thích cho anh hiểu có con là như thế nào và sẽ hỏi rằng anh có yêu đứa nhỏ hay không?

Suy nghĩ là vậy nhưng bây giờ tất cả còn ý nghĩa gì nữa đâu. Vì chàng ngốc ấy không còn ở bên cạnh cô nữa rồi.

Cùng một lúc đón nhận hai thái cực cảm xúc khác nhau. Một thật vui, một thật buồn. Diễm Thuần biết làm sao để đối diện?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Alice

Hôm nay biệt thự Tân Khanh lại được một dịp xôn xao, tất cả mọi người từ lớn đến nhỏ đều đã tề tựu đông đủ ngoài sân trước để đón Đệ nhất Thiếu gia - Tân Thụy Phương trở về.

Kia rồi, chiếc xe đã bắt đầu tiến vào từ phía cổng.

Mark nhanh chóng mở cửa giúp vú Lam xuống trước chuẩn bị đồ đạc. Sau đó một thanh niên mang kính râm cũng bắt đầu bước xuống dưới sự trợ giúp của hai vệ sĩ áo đen với khuôn mặt muôn đời lạnh lùng như tạc tượng.

- Ồ... - Người ở trong nhà bắt đầu xôn xao - Người này là ai?

- Cậu chủ Thụy Phương đâu rồi?

- Sao không thấy cậu chủ về nhỉ?

Chàng thanh niên nọ tháo chiếc kính xuống, nét mặt lộ ra vẻ khó chịu. Nhìn ánh mắt kia thật quen thuộc, nhưng khuôn mặt này sao lại khác xa quá?

Thật khác với thiếu gia Thụy Phương từng sống trong Tân gia ngày trước đó nha.

Nhận ra được sự bực bội nơi Thụy Phương, vú Lam vội bước lên, giải thích:

- Là cậu chủ đấy, mọi người đừng làm ồn.

Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường sau câu nói của vú Lam. Mọi người đều sợ anh sẽ tức giận vì những loại thái độ không nên có này. Nhưng đây sao có thể là cậu chủ Thụy Phương của Tân gia được nhỉ?

- Cậu chủ, chào mừng cậu về nhà. - Có tiếng người nào đó lí nhí cất lên.

- Hừm - Khuôn mặt Thụy Phương không lộ ra bất kỳ loại biểu cảm nào - Vú Lam, mau nhờ người mang số đồ đạc này lên phòng giúp con.

Và rồi, anh nhắm hướng phòng mình đi thẳng.

*

Cốc cốc cốc...

Đang thả dòng suy nghĩ miên man thì anh nghe có tiếng người gõ cửa.

- Ai?
- Là tôi, Mark!
- Có việc gì?
- Alice, cô ấy muốn gặp thiếu gia.
- Được!

Có tiếng mở cửa, một cô gái trẻ bước vào, Alice là tên cô. Đây là một trong số hai vệ sĩ mà Thụy Phương tính nhiệm nhất, cùng với Mark.

- Chào mừng anh trở về, anh Thụy Phương! - Cô gái yêu kiều trao cho anh một bó hoa lily thật lớn.
- Cảm ơn Alice. - Thụy Phương gượng gạo mỉm cười, vì mặt của anh vẫn còn một chút đau.
- Gương mặt này trông lạ quá đấy. - Ngồi đối diện với anh, Alice khẽ vuốt ve từng góc cạnh trên gương mặt ấy.
- Uhm, em thấy không quen sao?
- Một chút. Nhưng không ngờ là khí chất của Đệ Nhất Thiếu gia vẫn không hề giảm sút nha. - Giọng điệu Alice ngân dài, như là đang khen ngợi.
- Hôm nay em đến đây chỉ vì việc này?
- Một phần thôi, em có thể ở lại chăm sóc cho anh không?

Nhìn cô gái đang nũng nịu vùi đầu vào cổ mình, Thụy Phương có chút khó chịu. Tuy rằng trước đây Alice rất hay dùng thái độ thân mật này khi nói chuyện với anh, nhưng sao bây giờ anh lại cảm giác như nó thật xa lạ, khó gần như thế?

Có gì đó đã thay đổi rồi sao?

Alice là cô gái được anh đào tạo từ khi chỉ vừa mới 15 tuổi. Cô đã vì anh, cùng anh vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Nên Thụy Phương đối với cô gái này có chút kiêng nể, ít khi anh tỏ ra bực bội với cô. Có lẽ bây giờ cũng nên như vậy...

- Được, nếu em muốn thì cứ ở lại đây. - Ánh mắt kia khẽ khép hờ lại - Giờ anh muốn yên tĩnh, em ra ngoài đi.
- Người ta muốn chăm sóc anh mà Thụy Phương. - Lại vuốt ve gương mặt ấy, cô nũng nịu như một đứa trẻ.
- Đã bảo em mau ra ngoài! - Thụy Phương bực tức, lớn tiếng nói.
- Em... em biết rồi... - Alice có chút hoảng, vội vã đứng dậy bước ra khỏi căn phòng đó.

Tính cách ngang cồng như thế của Thụy Phương, qua lâu như thế vẫn không có gì thay đổi cả.

*

- Sao giờ này cô còn ở đây? - Mark ngạc nhiên khi thấy Alice loay hoay làm cái gì đó dưới bếp.

Trẻ như vậy rồi, lẽ ra bây giờ cô đã đi bar hay là ra ngoài dạo chơi rồi chứ?

-...

- Alice, sao không trả lời tôi? - Mark tiến đến gần hơn - A, cô là đang nấu ăn à?
- Alice tiểu thư nói muốn nấu ăn một chút, ta không cản được nên... - Vũ Lam lên tiếng.
- Trông hấp dẫn quá - Mark cầm lên một miếng sẫm soi - Cho tôi thử chút nhé?
- Bỏ xuống ngay, đây là tôi làm cho thiếu gia Thụy Phương! - Alice tỏ ra khó chịu, nói.
- Cô nấu cho thiếu gia? - Mark ngạc nhiên - Nhưng cho tôi thử một chút thì có sao đâu chứ?
- Không được! Anh không được động vào!

Nhìn Alice tỉ mẩn nấu bữa tối cho thiếu gia, trong lòng Mark chợt dâng lên một loại cảm giác xót xa. Sao trước giờ, anh chưa từng thấy Alice làm thế với mình nhỉ? Và tại sao lúc này dù chỉ là một chút, cô cũng tỏ ra ki bo như thế?

Alice có lẽ thích thiếu gia Thụy Phương. Nhưng có ai biết được là anh cũng đã yêu cô ấy.

*

- Đây là canh gà, em làm cho anh đấy. Thử xem thế nào nhé, Thụy Phương? - Đặt bát canh xuống bàn nơi phòng khách, Alice nhỏ nhẹ nói.

-... - Có vẻ như anh không nghe thấy.

- Thụy Phương?

-...

- Thiếu gia Thụy Phương!

- Sao? - Anh giật mình, đến bây giờ mới có phản ứng - Có việc gì?

- Em nấu bữa tối cho anh.

- Uhm.

- Là canh gà đấy! - Nói rồi Alice bắt đầu cầm thìa lên - Để em đút cho thiếu gia ăn.

Khi thìa chạm đến miệng, như một loại phản xạ Thụy Phương há miệng ra. Chạm rãi nhai lấy, giống như tâm hồn anh đang du ngoạn ở nơi nào.

Bản thân, luôn có cảm giác xa lạ. Mọi thứ bây giờ đối với anh sao quá đổi lạ lùng. Có lẽ, Thụy Phương đã bỏ lỡ thứ gì đó rất quan trọng rồi.

Nhưng là thứ gì mới được chứ? Đau đầu thật!

- Có ngon không?

- Uhm - Thụy Phương khẽ gật đầu - Anh no rồi, mau dọn xuống đi.

- Mới ăn có hai thìa thôi, no thế nào được? - Alice thấy lạ, nhưng vẫn phải dọn dẹp ngay.

Vì cô sợ thiếu gia sẽ tức giận nếu như mình cứ mãi thối mãi.

Mà đúng là thối mãi thật, từ lúc trở về, thiếu gia Thụy Phương cứ như đã trở thành một người hoàn toàn khác vậy. Luôn như người mất hồn, tâm trí thì cứ để đâu đâu.

Thiếu gia không còn đối xử với cô ôn nhu, nhẹ nhàng như trước nữa. Cứ lơ đãng, kì lạ lắm nha...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Âm sát bất thành

Gần hai ngày rồi, Diễm Thuần vẫn chưa chịu ăn uống gì cả. Quân gia Hứa được Uy Vũ giao nhiệm vụ lo ba bữa cho cô nhưng ông không tài nào khiến Diễm Thuần mở miệng ăn, dù chỉ là một chút. Cứ như vậy thì ông biết nói thế nào khi hắn trở về đây?

- Cô Diễm Thuần, hãy ăn một chút đi. Nếu không tôi chẳng biết ăn nói làm sao với cậu Uy Vũ cả.

Nãy giờ cô chỉ toàn im lặng, nhưng rồi cũng thấy tội cho ông ấy. Thế là cô lấy ra một mẫu giấy, nguyệt ngọc ghi:

- "Cháu sẽ nói lại với anh ta, bác cứ dọn xuống đi!"

- Sao cô lại viết ra giấy? Bị khó chịu nơi cổ họng sao? Tôi lấy thuốc cho cô nhé.

Diễm Thuần lắc đầu ào ào, lại viết lên giấy rằng:

- "Là tôi bị câm..."

Quân gia Hứa suy tư chút nữa thì đánh rơi bát cháo xuống nền nhà. Đã có chuyện gì xảy ra với cô gái này vậy?

- Lần trước đến đây cô Diễm Thuần vẫn còn nói chuyện được mà?

- "Vừa gần đây thôi ạ."

- Có liên quan đến cậu Uy Vũ không?

Khẽ gạt đầu chua xót. Phải, lí do chính là vì hắn.

- Tội nghiệp cho cô. Cậu chủ nhà này đúng thật là có chút ngổ ngược. Nhưng mà...

- "Bác mang ra ngoài giúp cháu. Cháu không thấy đói."

- Được, vậy khi nào cảm thấy muốn ăn thì cứ gọi ta nhé. - Thế là ông ra ngoài.

Đúng thật, trong hoàn cảnh này thì còn ai thiết tha gì đến chuyện ăn uống nữa đâu...

*

Là Uy Vũ hại đi cô chết,

Là hắn khiến cô trở thành người câm,

Là hắn ngăn cản cô tìm Huy - người mà cô yêu nhất.

Căm thù thật, Diễm Thuần chắc chắn phải làm gì đó để trả thù.

Giết hắn ư? Có thể lắm, vì bây giờ cô cũng đâu còn gì để mất nữa.

Chiều muộn, hắn về nhà...

- Cậu đã về. - Quăn gia Hứa bước ra chào hỏi.

- Hôm nay Tiểu Thuần có ăn uống gì không?

- Ồ... không ạ. - Ông có vẻ sợ khi nói ra điều này.

- Có chút việc mà cũng làm không xong, đúng là vô dụng quá rồi.

- Cậu, tôi có chuyện muốn nói. Cô Diễm Thuần...

Ông định nói đến chuyện về tình trạng hiện tại của cô gái ấy. Nhưng có vẻ hắn không mấy chú ý đến, cứ thế bước thẳng lên phòng.

- Khá lắm! Nhịn đói như thế rồi em có lợi ích gì không?

- "..."

- Lại còn dùng thái độ này để trả lời tôi, thách thức đấy!

- "..."

- Em... - Thấy Diễm Thuần cứ nghênh ngang nhìn mình, hắn nhào đến tóm lấy cổ cô siết lại - Xem tôi có thể cạy miệng em ra được không? Mau nói chuyện!

Cô gái ấy vẫn không nói nửa lời. Ánh mắt phủ đầy nước vẫn kiên trì trừng lại hắn.

Và rồi, Uy Vũ buông tay ra. Cô ho lấy ho để, là hắn đã bóp cổ cô.

- Thật bướng bỉnh! Khá khen cho em!

Rồi Uy Vũ bỏ ra ngoài, có lẽ vì mệt mỏi. Bây giờ việc hắn cần làm là tắm táp, nghỉ ngơi.

*

Cốc cốc cốc

- Ai đấy?

-...

- Quán gia Hứa đây à? Tôi đang tắm...

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đều, nhưng không có tiếng người đáp lại. Kì lạ thật nha, Uy Vũ vội quần chiếc khăn tắm vào người rồi bước ra xem thử.

- Có việc gì... Á! - Vừa mới mở cửa ra, hần ngay lập tức bị một mũi dao trượt thẳng qua bắp tay mình - Em dám?

Là Diễm Thuần...

Cô đã dùng chút sức lực cuối cùng để đến đây đánh cược với hần. Đám Uy Vũ xong, cũng chính là lúc thân ảnh mệt mỏi kia đổ rạp xuống nền.

- Diễm Thuần! Người đâu! - Uy Vũ hoảng loạn.

- Có việc gì vậy cậu?

- Mau giúp cô ấy! Nhanh, gọi bác sĩ đến đây.

- Nhưng... tay cậu cũng... - Nhìn vết thương đang tủa máu nơi cánh tay của hần, có người ái ngại nói.

- Tôi sẽ xử lý sau. Lo cho Tiểu Thuần trước!

Hần sốt ruột, tim hần lại nhói đau. Cô gái này rốt cuộc là đang hành động ngốc nghếch gì vậy chứ?

*

- Sao bây giờ ông mới nói với tôi chuyện này? - Đá một cước vào cửa, Uy Vũ bực tức nói.

- Tôi... tôi cũng chỉ vừa nghe cô Diễm Thuần kể lại sáng nay thôi ạ. Vốn dĩ đã định báo lại với cậu, nhưng cậu không chú ý... - Giọng nói của ông lão có chút run rẩy.

Là lão quản gia nói rằng Diễm Thuần đã bị câm, chuyện này sao có thể?

Không phải chỉ là do cô ghét hần nên không muốn mở miệng nói chuyện với hần hay sao?

Bị câm? Cô gái ấy bị câm từ lúc nào?

Hàng vạn câu hỏi cứ bủa vây lấy Vũ. Tất nhiên, cả thầy đều không có câu trả lời.

- Cô ngốc này, em bị làm sao vậy hả? - Ngồi cạnh Diễm Thuần, hần khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, ghen ngào nói.

-...

- Không phải là em chỉ định rời đi thôi sao? Vì sao bây giờ lại thành ra như vậy?

Đôi mi mắt kia khẽ chớp động. Diễm Thuần tỉnh lại rồi.

Nhìn thấy Vũ đang ở trước mặt mình, cô gái giật mình, vô thức ôm lấy bụng. Uy Vũ sẽ làm hại đứa nhỏ của cô mất.

Con cô? Phải rồi, đứa nhỏ có bị làm sao không?

Lúc này là do mẹ hư, không chú ý để bị ngã. Con của mẹ, không sao chứ?

Là do mẹ có chút ích kỷ, lúc đó nhất thời không nghĩ đến con. Bé con ơi, đừng giận mẹ nhé!

- Em yên tâm, chẳng qua là do sức khỏe của em bị suy nhược nên mới ngắt xỉu thôi. Đứa nhỏ của em vẫn ổn. - Hần xoa lấy cái bụng nhỏ kia, ôn nhu nói.

Uy Vũ có thể biết được cô đang nghĩ gì sao? Nhìn vết băng bó trên cánh tay nọ, Diễm Thuần hiểu được rằng kế hoạch giết chết hần đã thất bại rồi.

Suýt chút nữa, cô đã có thể báo thù cho người di quá cố của mình...

- Em nghỉ ngơi đi nhé. Tôi còn có việc!

Mặc cho cô tròn mắt nhìn, Uy Vũ vẫn bình thản kéo chăn lên đắp lại cho cô. Và sau đó, cánh cửa kia nhẹ nhàng mở ra, rồi đóng lại.

Hần bị làm sao thế? Là cô có ý định giết hần, là giết người đấy. Tại sao hần vẫn tỏ ra bình thường đến lạ? Cô không tin Uy Vũ khờ đến nỗi lại nghĩ đó là một trò đùa.

Kì lạ thật nha...

Chương 26: Hấn, thay đổi vì yêu

Tôi đánh rơi trái tim

Vào mắt em sâu thẳm

Đau đớn trái tim chìm

Trong tình yêu tuyệt vọng.

Có ai vớt hộ tôi

Trái tim đánh mất rồi

Vào mắt em sâu thẳm

Mình em vớt được thôi.

(Trái tim rơi - Khuyết danh)

*

Nhìn cô gái đang bình an ngủ, trong lòng Uy Vũ chợt dâng lên một loại cảm xúc xót xa.

Hắn đã cho người điều tra, vì vậy mới biết được rằng di của Diễm Thuần đã chết. Hắn tự hỏi việc động trời đó xảy ra từ khi nào? Có phải hay không, việc này đã khiến cho Diễm Thuần sốc đến độ không còn giọng nói?

Và tại vì sao, Diễm Thuần vừa gặp lại hắn đã hận. Cuối cùng lại liều lĩnh muốn giết chết hắn kia?

- Tiểu Thuần, em có thấy không ổn chỗ nào không? - Cô gái vừa mới thức dậy, Vũ đã có phần sốt sắng.

- '...'

- Không phải vì ghét tôi nên không muốn nói chuyện. Mà là do em đã để lạc mất giọng nói của mình rồi phải không? - Vuốt gọn gàng mái tóc lại cho cô, Uy Vũ nghẹn ngào nói.

Lần này thì cô đã có phản ứng lại, thế là viết lên giấy, chia ra:

- 'Là tôi có ý định muốn giết anh đấy. Uy Vũ, tại sao thái độ anh cứ mãi bình thường?'

- Tôi không trách em, tâm trạng hiện giờ của em tôi có thể hiểu. - Hắn đi rót cho cô cốc nước.

“Xoảng” - Diễm Thuần gạt phăng cốc nước xuống nền nhà, nó vỡ tan.

- 'Hiểu? Hừ, nếu mà anh biết nghĩ cho tôi ngay từ đầu thì việc này đã không xảy ra!'

Có một chút tức giận, cô gái này lại muốn chống đối hắn đây mà. Nhưng thật nhanh, hắn cũng đã lấy lại bình tĩnh:

- Tôi xin lỗi..

Vũ nghĩ Diễm Thuần ghét mình là do lúc cô đi, hắn đã không tiếp tục chu cấp tiền cho di cô sinh hoạt nữa, nên bà ấy mới bị dồn vào đường cùng của sự túng quẫn kia.

Nhưng, hắn đâu ngờ được rằng nguyên nhân thực chất còn sâu xa hơn rất nhiều.

- 'Xin lỗi? Lời xin lỗi của anh từ khi nào lại có giá trị như thế?' - Diễm Thuần nở một nụ cười khinh bỉ.

- Vậy giờ em muốn tôi phải làm thế nào?

- 'Tôi thất vọng vì ngay cả ông trời còn muốn giúp anh. Thật tiếc là không thể nào giết chết anh được!'

- Tiểu Thuận! Từ khi nào suy nghĩ của em lại đáng sợ như thế? - Uy Vũ giật mình nói lớn.

Cô gái đơn thuần kia tại sao lại thay đổi như vậy? Không còn là một Tiểu Thuận hồn nhiên, thích cãi tay đôi với hấn nữa rồi.

Cô muốn hấn chết? Thực sự là hận đến thế sao?

- Được! - Đột nhiên Uy Vũ quỳ lên đồng mãnh vỡ thủy tinh của chiếc cốc vỡ khi nãy - Thế này thì em không cần phải ra tay rồi.

- 'Anh làm trò quái quỷ gì vậy?' - Diễm Thuận giật mình, nét chữ cũng nguệch ngoạc hơn.

- Như ý em, lại không làm bẩn tay em. Tôi chọn cách này!

Đầu gối của hấn bắt đầu rỉ máu. Từng mảnh vỡ đâm vào da thịt thấu đến tận xương. Đau buốt!

Cô muốn báo thù? Đúng vậy! Nhưng tại sao khi nhìn thấy những hình ảnh đó lúc này thì trái tim kia lại có chút đau?

- 'Đứng dậy đi!'

- Cứ để tôi chết, điều đó khiến em vui mà!

- 'Tôi không nói lại lần hai!'

- Em không giận tôi nữa chứ, Tiểu Thuận?

- 'Đừng để tôi mất kiên nhẫn. Trước khi tôi có ý định giết anh thêm lần nữa thì hãy mau đứng lên!'

- Viết dài như thế chắc em mỏi tay lắm! Được, là vì tôi nể em nên mới đứng dậy đấy! - Uy Vũ cố buông lời bông đùa một câu.

Diễm Thuận lặng im không viết nữa. Cô nhìn vào hai đầu gối đang tủa máu kia mà có chút đau lòng. Thực ra, trái tim của cô vẫn thuần khiết đó thôi.

- 'Đau không?'

- Uhm, thực ra thì... có một chút!

Rồi cô lại viết gì đó vào tờ giấy. Hấn đọc rồi mỉm cười.

- Quản gia Hứa, mau mang hộp cứu thương lên giúp tôi.

Thế là hộp cứu thương được mang lên sau đó. Và quản gia Hứa không khỏi giật mình:

- Cậu Uy Vũ, chân cậu...

- Không còn gì nữa, ông xuống dưới đi.

Một chút khó hiểu chợt tìm đến ông. Cô gái đó đã làm gì Uy Vũ mà khiến cho hai đầu gối của cậu nhuộm máu đỏ tươi thế kia? Và tại sao cậu vẫn bình thần đứng cười như thế?

Có lẽ từ lúc ông tới làm quản gia cho nhà họ Lâm đến nay, chưa bao giờ thấy được cô gái nào có năng lực khiến cậu chủ nhà này trở nên như thế!

- Đau nha! - Nhìn chiếc kẹp đang tiến đến gần để gấp những mảnh thủy tinh đang găm vào da thịt kia, hấn có chút hoảng.

Diễm Thuận chợt dừng động tác. Khó chịu viết ra giấy:

- 'Đừng có tỏ thái độ này với tôi. Không có tác dụng gì cả!'

- O, rồi. Tôi sẽ ngồi im. Em đừng bỏ mặc mấy vết thương quý quái này nhé, sẽ chết người đó!

- 'Ai bảo anh thích thể hiện?'

- Tôi... chỉ là muốn em thoải mái hơn một chút!

- 'Nhìn tôi xem, có gì gọi là thoải mái không?'

- Uhm, thì không có. Nhưng, em có thể yêu cầu mà.

Tròn mắt nhìn hấn, ý bảo rằng cô có thể làm gì?

- Này nhé, em muốn ăn gì, muốn mua gì hoặc làm gì đều có thể nói với tôi!

- 'Tôi có thể sao?'

- Uhm.

- 'Tôi muốn đi ra ngoài!' - Một dòng chữ ngắn gọn, súc tích.

- Sao cơ?

Im lặng, trầm tư, Uy Vũ sợ nhất là điều này. Vì lo rằng Diễm Thuần sẽ lợi dụng lúc hấn sơ hở sẽ trốn đi mất cho mà xem.

- 'Thế mà anh nói rằng tôi muốn gì cũng được...'

Đúng, nếu cô muốn mua hết một cửa hàng bách hóa, hấn chắc chắn sẽ mua giúp cô. Cho dù là cô muốn mang cả thế giới về đây, hấn cũng sẽ nghĩ cách mang về cho bằng được. Nhưng còn chuyện này...

- Được rồi, cuối tuần này tôi rảnh, sẽ dẫn em đi.

Nhìn đáy mắt Diễm Thuần có chút cong lên vui vẻ, tâm trạng hấn cũng phần nào tốt lên. Có lẽ, đây là việc mà hấn nên làm để bù đắp lại cho cô gái ấy.

Người thương của cô cũng đã bỏ đi rồi. Tên đại ngốc chẳng biết tốt xấu ấy không xứng đáng có được Diễm Thuần đâu, hấn nghĩ vậy.

Uy Vũ sẽ thay đổi, sẽ cố gắng làm mọi thứ để Diễm Thuần có thể vui cười trở lại, như cái lần đầu gặp gỡ ấy.

Vì hấn, đã yêu cô rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hạ thủ ngay trước mắt

Vài hôm sau đó, Diễm Thuần cảm thấy thân thể đã có phần khá hơn. Cô có thể xuống giường và đi lại một chút rồi. Đứa nhỏ cũng bắt đầu biết ngoan ngoãn không còn làm mẹ nó khó chịu nữa.

Bước xuống nhà, vì sao hôm nay phòng khách lại ồn ào như vậy nhỉ?

Từ cầu thang nhìn xuống, Diễm Thuần thấy hấn đang ngồi trên chiếc ghế lớn được đặt giữa nhà, xung quanh có rất nhiều người vận trang phục đen đứng ngay ngắn.

Không quan tâm lắm, thế là cô đi xuống bếp pha cho mình một cốc nước cam. Nằm mãi trên giường khiến cho tay chân cô cũng muốn tấy mảy rồi.

Có một chiếc xe ô tô vừa đỗ trước cổng. Một người bị ép phải xuống xe và bị kéo lê vào nhà bởi hai tên áo đen bặm trợn. Cô bắt đầu có cảm giác bất an.

Người đó được buông bỏ trước mặt hấn. Anh ta lúc đầu còn kiệt sức, nằm bẹp dí dưới nền nhưng khi lãnh trọn một cú đá vào đầu từ Uy Vũ đã làm anh choáng tỉnh.

- Phó... phó tổng... - Khi nhận thức đã đầy đủ, cậu thanh niên cảm nhận như nguy hiểm đang đến gần.

- Tốt! Còn nhận ra tôi cơ đấy! - Uy Vũ hát hàm cười lớn.

- Tôi...

- Gọi tôi là phó tổng mà anh lại dám cấu kết với bà ta định tiêu diệt cổ phần của tôi à?

Đây là trưởng phòng kinh doanh ở Lâm Thị. Đạo này công an đang vào cuộc điều tra việc anh ta bê bối, tham ô công quỹ của công ty. Vốn dĩ đã có kết quả, một khi nó được công bố, anh ta chắc chắn sẽ bị sa thải và con đường tương lai sau này chắc chắn rất khó coi.

Và rồi bà ta - mẹ của Uy Vũ xuất hiện, giúp tên này dàn xếp mọi chuyện với một điều kiện: giúp bà tiêu diệt 10% cổ phần của hấn - con trai mình.

Thật không may cho họ khi Uy Vũ đã kịp phát hiện. Chắc chắn một điều, hấn sẽ không để yên chuyện này.

Cổ phần của hấn, khối tài sản mà hấn được hưởng khi thừa kế đầu phải một câu muốn lấy là có thể lấy được.

- Phó tổng, tôi biết lỗi rồi. - Anh ta lí nhí thưa - Đẳng nào số cổ phần đó cũng chưa kịp sang tên cho Hạ tổng, cậu có thể nào...

"Pằng!" - Phát súng đầu tiên vang lên trúng vào tay, cả người anh ta thuận thế đổ rạp xuống.

Không phải là hấn nhắm trật, mà vì hấn muốn cho người đã bán đứng mình từ từ gặm nhấm nỗi đau thân xác bị giày vò, một khi đã sắp cận kề cái chết.

- Nói hay lắm! Đã có ý định phản bội tôi, còn muốn xin xỏ?

- Nhưng phó tổng, tôi còn gia đình, vợ con tôi...

Người ấy lại cúi đầu, nói chưa kịp dứt câu thì bị một miếng vải lớn dòn thẳng vào miệng.

- Câm miệng! Tôi rất ghét cái thể loại này. Chết đi cho khuất mắt!

Thế là Uy Vũ giờ súng lên lần nữa. Một tên áo đen chột nhìn lên cầu thang rồi nháy mắt như muốn ra hiệu gì đó với hấn. Nhưng, đã muộn rồi...

"Pằng!" - Phát súng thứ hai vang lên, kết liễu cuộc đời của người phản bội.

Ly nước đang cầm trên tay Diễm Thuần rơi xuống, vỡ tan. Theo phản xạ, hấn giật mình nhìn lại.

Lúc này tên áo đen đã kịp nhìn thấy cô. Hấn muốn ra hiệu cho Uy Vũ dừng động tác. Cô gái kia lẽ ra không nên nhìn thấy những cảnh giết người, máu me đã man như thế này.

Diễm Thuần đã đứng ở đó từ lúc nào? Cô đã thấy hết rồi sao?

Tại sao, không ai nói với hấn?

Uy Vũ thuận thế chạy ngay lên cầu thang. Đám người kia hiểu ý, tự động giải tán mở hỗn độn kia cùng với cái xác của người xấu số.

- Em... thấy cả rồi sao? - Nhìn vào ánh mắt kia, Uy Vũ thừa biết rằng cô đang hoảng sợ.

-... - Diễm Thuần lùi lại, cố gắng tránh vòng tay của hấn, nơi có bàn tay vừa cầm súng giết người trước mắt cô.

Rồi cô vùng chạy lên lầu, đóng cửa phòng lại.

Uy Vũ đuổi theo, cửa phòng khóa trái. Thế là hấn đập gãy chốt cửa bước vào.

Cô hoảng loạn, bèn chạy vào nhà tắm nôn thốc nôn tháo. Xem ra hấn vẫn còn một chút lịch sự, biết rằng nơi này không tiện bước vào nên thôi không phá cửa nữa. Bèn gõ gõ:

- Diễm Thuần!

-...

- Những gì mà em nhìn thấy hôm nay, tốt hơn hết là nên quên đi.

Quên? Hấn tưởng ai cũng sỏi đá như hấn sao? Là giết người đó, loại ký ức kinh hoàng đó làm sao nói quên là quên cho được?

- Em được lắm, trốn mãi trong đó để không phải trả lời tôi. - Uy Vũ bắt đầu bực tức - Có tin là tôi phá nát cánh cửa này không hả?

-...

Như nhận ra tiếng nôn ngày càng dữ dội hơn, hấn cũng dần lo lắng:

- Diễm Thuần, em ổn chứ?

Nóng lòng quá, thế là hấn một lần nữa phá cửa...

"Rầm!"

Trước mắt Uy Vũ hiện tại là một cô gái nôn đến mặt mày tái xanh, đôi mắt nhỏ phủ đầy nước, ngồi thụp dưới sàn.

- Em khóc sao? - Hấn vội bước đến bế cô lên, đi ra ngoài.

Đặt cô gái nhỏ xuống giường, hấn rót một cốc nước ấm đưa cho cô...

- Đây, xin lỗi vì lúc này tôi đã nổi nóng. - Nhìn đôi bàn tay vẫn còn đang run rẩy kia, hấn vội thanh minh cho mình.

-...

- Nhưng tôi giết tên phản bội kia cũng là có lý do cả... - Uy Vũ ngồi xuống giường, cúi gầm mặt.

-... - Cô vẫn không trả lời, ánh mắt cũng không buồn nhìn hấn.

Bỗng dưng, Diễm Thuần đặt ly nước lên bàn và nằm xuống. Cô chính là không muốn nói chuyện với hấn nữa.

Một chút cũng không.

Nhận ra thái độ lạnh nhạt này, Uy Vũ cũng không muốn làm phiền nữa. Hấn chỉ lẳng lặng sửa chăn lại cho cô rồi rời khỏi phòng.

Hành động lần này của hấn càng làm cho ý chí muốn thoát khỏi nơi đây của Diễm Thuần càng thêm mạnh mẽ. Cô không muốn ở cạnh loại người như hấn thêm một chút nào nữa. Bởi vì cô sợ rằng một ngày nào đó, mình sẽ trở thành nạn nhân chết dưới bàn tay độc ác ấy cho mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Alice, em là của tôi !

- Huy...

-...

- Huy!

-...

- Thiếu gia?

Thụy Phương choàng tỉnh, thấy Mark đang đứng gọi mình thì có chút ngạc nhiên. Vậy thì giọng nói lúc này là của ai vậy?

Nhưng, tại sao giọng nói đó lại lạ lẫm như thế? Giống như trước giờ anh chưa từng nghe qua.

Chắc là do anh nằm mộng vớ vẩn thôi, bởi vì, người đó gọi anh là Huy cơ mà.

- Thiếu gia, cậu sao vậy? - Mark khó hiểu khi nhìn thấy bộ dạng có phần ngơ ngác của anh.

- À, không. Cậu đến đây có việc gì?

- Thưa, vài ngày nữa cậu phải trở về công ty. Vì vậy việc xác lập lại mối quan hệ với các đối tác cũ tôi thiết nghĩ là việc nên làm. - Mark từ tốn nói.

- Được, vậy cậu thử nói xem tôi nên làm gì?

- Tôi đã sắp xếp cho thiếu gia một cuộc hẹn với các khách hàng thân thiết của chúng ta. Nó sẽ bắt đầu vào tối nay tại KTV mà Tàn lão gia hay dùng để tiếp khách.

- Tốt lắm! - Thụy Phương vỗ vai Mark - Tôi sẽ đi.

Đối với thái độ làm việc của Mark, anh luôn cảm thấy rất hài lòng. Mark là một người chu đáo, luôn sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong khi là một vệ sĩ và kiêm cả việc là một quản lý của anh.

Vì thế, công ty đã sớm được Tàn lão gia giao phó lại cho con trai cùng vị trợ thủ đắc lực này. Ông đã sớm có ý định về hưu non để hưởng thụ cuộc sống lúc về già.

- Không còn việc gì nữa, cậu đi đi. - Có vẻ như Thụy Phương còn một chút chuyện muốn suy nghĩ nên ra hiệu bảo Mark đi ra ngoài.

- Vâng. - Mark gật đầu, nhưng vừa bước được vài bước thì anh lại nhớ ra điều gì đó - Nhưng... thiếu gia...

- Còn vấn đề gì sao?

- Tôi nay, có thể dẫn Alice đi cùng không ạ?

- Uhm - Anh có chút khó hiểu nhìn Mark - Tùy cậu!

- Cảm ơn thiếu gia.

Nói rồi, Mark nhanh chóng đi ra ngoài.

*

10 giờ tối, tại KTV...

Tuy một thời gian dài không gặp Đề nhất Thiếu gia của Tần gia nhưng phong độ của cậu ấy cũng không có gì giảm sút. Đó là nhận xét chung của các đối tác khi gặp lại anh trong đêm nay.

Khi mọi việc cơ bản đã được giải quyết xong, vì Thụy Phương có việc nên tạm về trước. Để lại việc chào hỏi phía sau cho Mark và Alice đảm nhiệm. Nhưng chỉ có mỗi Mark là ngồi nói chuyện với đối tác, trong khi Alice ngồi uống rượu một mình.

Tiệc đã tàn, mọi người dần về hết. Mark thấy cô đi vào trong, chắc là định vào WC đây mà.

Nhưng có một ông chủ vẫn chưa về. Bỗng dưng ông rảo bước đi theo Alice.

Mark đã sớm nhận ra có điểm bất thường, liền âm thầm bám theo phía sau..

- Cô gái xinh đẹp, em đang bị sốc rượu sao? - Ông ta đứng cạnh chỗ Alice rửa mặt, miệng nhếch lên.

Alice ngước mặt lên nhìn vào gương, thấy sau lưng mình có người liền quay mặt lại. Nhưng cô đã gặp rắc rối với đôi giày cao gót của mình, thế là ngã vào người lão ta.

- Ấy ấy... - Ông ta đỡ lấy Alice - Sao không cẩn thận gì hết vậy?

- Ông, làm gì ở đây? - Giọng cô lè nhè - Tôi muốn đi về.

- Được được, để tôi đưa em về. - Lão cười khoái chí.

Trong đầu ông ấy sớm đã có ý định xấu với cô gái xinh đẹp đi theo Đề nhất Thiếu gia Thụy Phương. Nhưng lúc này e ngại vì anh vẫn còn ở đây. Bây giờ đúng là thời cơ tốt rồi nha, cô gái này đã say rượu, chắc chắn sẽ không nhận thức rõ việc này.

Nhưng vừa đi cô ra tới cửa thì lão vừa vặn gặp phải Mark.

- Ông anh, định làm gì với vệ sĩ của thiếu gia Thụy Phương đây? - Mark cố tình hỏi lớn.

- Tôi... - Lão có phần xanh mặt - Tôi chỉ là muốn điu cô ấy ra ngoài. Cậu xem, say rượu thế cơ mà.

- Cảm ơn ông nhé! - Mark mỉm cười đón lấy cô gái về phía mình - Không ngờ ông lại có hứng thú với nhà vệ sinh nữ đấy, Kiểu tổng!

- Tôi... xin cậu giữ kín cho chuyện này. Dù gì khi tới tai thiếu gia Thụy Phương thì sẽ không hay lắm - Lão già lú lẫn trông rất thương.

- Xin ông biết điều một chút! - Mark nói và bắt đầu trừng mắt - Sao còn chưa đi?

- À vâng, vâng! - Lão nói rồi nhanh chóng chuồn mất.

Nhìn Alice đang nằm trong vòng tay mình, Mark có chút đau lòng. Một cô gái đang say rượu như cô suýt bị tên khốn kia sàm sỡ. Nếu như anh không phát hiện ra, mọi chuyện sẽ xấu đi rất nhiều.

Vì sao hôm nay Alice lại ngồi một mình và uống nhiều rượu như thế?

Và hình như, Mark cũng đã chén choáng hơi men trong người mất rồi.

- Để tôi đưa cô về nhà, Alice! - Nói rồi anh diu cô ra xe.

Không hiểu sao, thay vì đưa Alice về biệt thự Tần Khanh thì anh lại rẽ hướng cho xe chạy về nhà cô...

- Tôi về nhé, cô nghỉ ngơi sớm đi. - Đặt cô xuống giường, Mark mở cửa định trở về Tần gia.

- Tôi, buồn lắm. Đừng bỏ tôi... - Alice bỗng trở mình, nước nớc.

Vốn dĩ cửa đã được mở, nhưng Mark lại vì câu nói này mà chùn chân.

- Được, tôi ở ngay đây. - Mark đỡ cô ngồi dậy, lau nước mắt cho cô - Em đừng khóc nữa...

- Em yêu anh! - Trong trạng thái mơ màng, Alice nhỏ giọng nói.

Mark giật mình. Có phải hay không, cô vừa nói lời yêu?

Lời nói của người say, anh có nên tin tưởng?

- Uhm. - Mark lấy tay đan nhẹ mái tóc của cô - Em có biết, là tôi cũng yêu em?

Như một loại bản năng thôi thúc, anh cúi xuống hôn cô. Khi ở cạnh người mình yêu, nụ hôn của người say cũng thật dịu dàng.

Ái đó dường như đang cổ vũ, bảo anh tiến xa, tiến xa hơn nữa. Với người mà anh đã trót yêu...

Hướng hồ gì, trước mắt anh giờ đây là một cô gái xinh đẹp, sắc sảo vô cùng.

Và trên tất cả, Mark cũng đã yêu cô...

- Alice, trở thành người của tôi nhé? - Nhẹ nhàng rũ bỏ lớp váy áo mỏng manh trên người cô, anh đã mất dần tự chủ rồi.

Alice từ đầu đến cuối dường như vẫn không ý thức được việc gì đang xảy ra. Vô thức phối hợp.

Nhưng có lẽ Mark đã đi một nước cờ quá đổi sai lầm. Trên con đường dẫn nhau lên chốn thiên đường kia, Alice đã bất chợt dừng chân lại, nhẹ nhàng cất tiếng gọi:

- Thiếu gia...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hủ tiếu gõ

- Thiếu gia...

*

Tiếng gọi kia nếu được đặt trong một hoàn cảnh đúng đắn sẽ là loại mật ngọt thơm tho, rót thẳng vào lòng ai đó. Nhưng trong lúc này nó lại giống như một lưỡi dao găm không có mắt, đâm thẳng vào trái tim anh rồi.

Nhìn cô gái đang nằm ngủ trong lòng mình, Mark có chút xót xa. Lần này, có lẽ anh đã sai, sai nhiều lắm.

- Em thức dậy rồi sao?

Alice trở mình, bắt gặp ánh mắt của anh thì như phát hoảng. Phải thêm một lúc sau đó cô mới ý thức được việc gì đang xảy ra với mình. Thế là Alice ngồi bật dậy, lấy tấm chăn quàng vội qua người.

- Tôi... là tôi không làm chủ bản thân mình được. - Mark cũng theo đà bước nhanh xuống giường, áy náy.

- ... - Alice nhìn chằm chằm vào anh.

- Em yên tâm, là lỗi của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em mà. - Anh không hề có ý gì trốn tránh cả.

- ...

- Alice, bây giờ em muốn thế nào?

- Anh đi đi.

Mark giật mình, cô vừa đuổi mình sao?

- Em... - Ánh mắt anh nhìn cô có chút khó hiểu.

- Tôi bảo anh đi đi. - Alice một lần nữa hạ thấp giọng - Và, đừng nói với ai về chuyện này!

- Sao? - Mark lại há hốc mồm kinh ngạc.

- Giữ kín chuyện này, đây được tính như anh đã chịu trách nhiệm với tôi.

Đây là mẫu người phụ nữ gì vậy? Không muốn người khác chịu trách nhiệm về danh tiết của mình sao? Đối với thái độ như Alice, có lẽ trên đời này chỉ có một.

Thế là Mark khoác chiếc áo khoác lên vai và ra về. Vừa đi đến cửa lại nghe tiếng cô trầm thấp vang lên:

- Nhớ, đừng nói chuyện này với ai. Tối tại thiếu gia thì sẽ không hay cho lắm.

Anh nhếch mép cười lạnh một cái. Thì ra, lý do là vì thiếu gia Thụy Phương. Thảo nào, cô lại muốn cả hai nhanh chóng xóa đi chuỗi ký ức không dễ dàng quên kia.

Hành động sai lầm, nhưng tình yêu của anh là thật.

- Được, như ý em! - Nói rồi, cánh cửa bị Mark đóng sầm lại, dứt khoát đến vô tình.

*

Biệt thự Tần Khanh..

Mark giả vờ điềm tĩnh, rào bước qua cánh cửa lớn tiến vào phòng khách. Vắng vẻ quá, có lẽ mọi người đều đang bận cả rồi.

- Cậu đã đi đâu? - Có tiếng người từ sofa vọng lại, làm cho sống lưng Mark lạnh lạnh.

Người đó là Thụy Phương, anh đang ngồi thưởng thức tách cà phê sáng.

Giống như thiếu gia có phép ẩn thân vậy, lúc này còn khiến cho Mark lầm tưởng là phòng khách chẳng có ai.

- Tôi... vì tối qua uống say nên tôi đã ở lại KTV... - Mark có chút ấp úng trả lời.

- Đầu phải cậu không biết, quán rượu đó đến 12 giờ 30 tối sẽ đóng cửa. Căn bản là không có khách nào lưu lại qua đêm! - Nhẹ nhàng đứng đưa tách cà phê trước mặt, Thụy Phương lãnh đạm nói.

- Tôi... thiếu gia, tối qua tôi uống hơi nhiều. Có lẽ trí nhớ đã có chút kém..

- Phải không? - Thụy Phương đảo mắt nhìn anh - Vậy thì cậu mau đi nghỉ ngơi đi!

- À, vâng. Tôi xin phép! - Mark nhanh chóng rút lui khỏi nơi tra khảo đáng sợ đó.

Nếu còn bị Thụy Phương hỏi nữa, chắc chắn anh sẽ bấn loạn và khai ra hết cho xem. Đến lúc đó, bị trừng phạt chỉ là chuyện sớm muộn thôi mà.

*

Thụy Phương có chút đau đầu nên không muốn gặng hỏi chuyện này nữa. Anh nghĩ rằng nên cho Mark chút thời gian cá nhân, dù sao thì Mark cũng là vệ sĩ thân cận, không nên khắt khe quá lắm gì. Thế là Thụy Phương cho người tự do dựa vào thành ghế. Hai tay khẽ xoa xoa thái dương:

- Vú Lam, mang thuốc lên giúp con...

Vú Lam lập tức chạy đến chỗ Thụy Phương. Nhưng bên cạnh khay thuốc còn có một phần thức ăn nữa:

- Thụy Phương con xem, bữa sáng còn chưa động đến, uống thuốc gì chứ? - Tay bà chỉ vào bàn ăn dưới bếp vẫn còn nguyên kia.

- Không muốn ăn... - Đầu anh vẫn còn đau lắm - Mau đưa thuốc cho con.

- Không được. - Vú Lam cương quyết - À, chắc là do mấy món lúc sáng khó nuốt quá phải không? Đây, vú đã nấu cho con một món khác rồi này.

Chưa có gì trong bụng nên không thể uống thuốc được. Vì vậy, vú Lam đã đổi món cho Thụy Phương, hi vọng là anh có thể ăn một chút.

Thụy Phương rất tôn trọng vú Lam nên miễn cưỡng cầm đũa lên, ăn vội vài miếng.

- Có ngon không? - Vú Lam mỉm cười, tay cầm chiếc quạt phe phẩy cho anh đỡ nóng.

- Uhm. - Thụy Phương gật gù - Ngon lắm..

- Thì đó, lâu lâu cũng phải đổi sang nấu mấy món dân dã cho con dễ ăn chứ nhỉ?

- Món này tên là gì ấy nhỉ? - Thụy Phương miệng ngậm đầy thức ăn vẫn cố gắng hỏi lại.

- Hủ tiếu gõ đấy!

Động tác chợt dừng lại. Anh vừa nghe gì thế nhỉ? Hủ tiếu gõ sao? Nghe quen thuộc quá...

Trong đầu mờ mờ ảo ảo hiện lên hình ảnh hai bóng người ngồi trên chiếc giường, mỗi người một đôi đũa và một cái tô đầy ắp hủ tiếu gõ, vừa ăn vừa cười nói, trông thật là vui.

Thấy được rồi, là một nam một nữ nha...

Tại sao trong đầu anh lại xuất hiện loại ký ức này? Người con gái đó, sao lại mơ hồ không nhìn rõ mặt?

Liệu chuyện này có liên quan gì đến cái tên "Huy" mà ai đó đã cố gắng gọi anh trong giấc mơ kia nhỉ?

- Con sao vậy, Thụy Phương? - Thấy anh cứ ôm đầu, vú Lam có chút lo lắng.

- À, không... - Anh như tỉnh lại từ cõi mơ màng - Con no rồi, vú đưa thuốc đây.

- Được, xem ra món này hợp với con nhỉ. Nhìn đi, đã ăn hết rồi không phải sao?

Thụy Phương chỉ biết cười trừ.

Chuyện này, nhất định anh phải điều tra cho rõ. Nhưng, điều tra từ một loạt các ký ức không tên ấy, anh phải bắt đầu từ đâu?

"Em là nỗi ràng buộc, và niềm tự do của ta,

em là thịt của ta bỏng cháy

Như thịt trần của đêm hè nóng dấy.

Em là xứ sở của ta

Em, với những rạch xanh trong đôi mắt nâu pha

Em, cao sang và đắc thắng,

em là nỗi lòng ta hoài vọng,

Khi ta đạt tới em

thì ta biết em là nơi không tới được bao giờ."

(Lại Nói Về Em Nữa - Nazim Hikmet)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dừng

- Có việc gì?

-...

- Xảy ra từ lúc nào thế?

-...

- Được, tôi sẽ tìm cách giải quyết. Không được nói lại với bà ta.

Gác điện thoại, Uy Vũ một mình ngã người ra sau ghế. Phía trước là cậu tài xế đang tập trung lái xe. Ngồi bên cạnh hẳn là Diễm Thuận.

Hôm nay Uy Vũ đưa cô ra ngoài chơi, như đã hứa.

- "Có việc gì sao?" - Cô viết vội lên giấy, chìa ra.

Cầm tờ giấy và đọc, Uy Vũ chợt bật cười, tâm trạng tự nhiên cũng trở nên thoải mái:

- Em đừng bận tâm, chuyện riêng ở công ty thôi.

- "Ồn không? Hay là về..."

- Có thể sắp xếp. - Uy Vũ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô - Đi chơi với em sẽ không ảnh hưởng.

Diễm Thuận gật gù. Sau đó lại trở về tư thế ngồi ban nãy, mắt luôn hướng về phía cửa sổ với một khung cảnh xa xăm, tấp nập bên ngoài.

*

Diễm Thuận dẫn hân đi khắp nơi. Trái tim bỗng chốc trở về như lúc trước, đơn giản và có chút trẻ con thường nhật. Uy Vũ bật cười, đây mới chính là hình ảnh cô gái lần đầu tiên hân đã gặp và mến thương.

Thấy cô gái mua khá nhiều vật nhỏ linh tinh, hân ga xách giúp cô nhưng lại bị từ chối thẳng thừng, có chút ngạc nhiên bèn hỏi:

- Em chẳng phải đang mang balo hay sao, tại sao lại không để vào đấy?

- "Không được, đã đầy cả rồi." - Tự nhiên hân hỏi làm gì, khiến cô phải dừng lại viết viết.

- Cái gì trong đó mà nhiều thế?

-... - Diễm Thuận suy nghĩ chút nữa là nói ra hết, thật may đã suy nghĩ kịp thời - "Đồ riêng của phụ nữ, còn hỏi nữa không?"

- Uhm, uhm. - Uy Vũ xua tay - Thì không hỏi nữa.

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, thứ đó thì cần quái gì phải mang theo nhiều? Đầy cả balo như thế?

Mà thôi kệ đi, hồi kỳ quá làm gì? Hân sợ nếu cứ tra hỏi thì không phải Diễm Thuận cũng là đám vệ sĩ, sẽ nói rằng hân bị biến thái cho mà xem.

*

Lúc lên xe trở về thì Uy Vũ chợt nhận được một cuộc điện thoại. Thấy nói chuyện trên xe không tiện nên hân đã xuống xe.

Diễm Thuận nuốt ực một cái lấy hết can đảm, viết một tờ giấy đưa cho tài xế:

- "Anh, tôi muốn đi WC."

Tài xế giật mình, anh có thể quyết định chuyện này được sao?

- Để tôi xuống hỏi cậu Lâm.

- "Dừng, tôi bị đau bụng. Di cả đang đến." - Hoảng quá, Diễm Thuận đành viết bừa.

- Di cả?

- "Mỗi tháng di cả sẽ ghé thăm một lần, anh hiểu mà..." - Phóng lao đành phải theo lao vậy. - "Anh đừng nói với Uy Vũ, cho tôi đi WC giải quyết là được rồi."

- Phải ha. - Chuyện này ai lại đi nói lung tung bao giờ, sẽ kỳ cục lắm - Được rồi, cô đi đi. Hai người ở phía sau cũng sẽ đi theo bảo vệ cô Diễm Thuận cẩn thận.

Khó thật, đi WC cũng phải có tháp tùng lèo đèo phía sau, bảo vệ gì chứ?

*

- "Được rồi, hai anh dừng lại cho tôi!" - Cũng may là có mang theo giấy viết. Nếu không, chắc hai người họ sẽ thuận đà mà theo tới chỗ luôn cho mà xem.

- Nhưng, cậu chủ có dặn...

- "Nhìn đây!" - Diễm Thuận chỉ lên tấm bảng có chữ WC Nữ - "Chỉ cần các anh đứng ở đây thôi, đã thấy kỳ cục rồi!"

- Đúng là vậy nha. - Hai chàng thanh niên nhìn nhau rồi nhìn Diễm Thuận - Vậy cô Diễm Thuận vào trong nhanh một chút.

- "Được, cảm ơn!"

Thế là Diễm Thuận bình thần đi vào, nhưng không phải tìm phòng WC mà là nhắm thẳng hướng cửa sau chạy mất.

*

- Về thôi! - Uy Vũ mở cửa và ngồi lên ghế, chợt hán giật mình - Diễm Thuận đâu?

- Thưa, cô ấy nói là muốn đi WC ạ.

- Cái gì?

- Có hai vệ sĩ đi theo cô Diễm Thuận, cậu chủ yên tâm.

Linh tính có chuyện chẳng lành. Uy Vũ vội vàng xuống xe, chạy mất.

- Diễm Thuận đâu? - Thấy hai vệ sĩ đang đứng lóng ngóng ở trước dãy nhà vệ sinh nữ, Uy Vũ hỏi ngay.

- Cô Diễm Thuận đang ở trong. - Nãy giờ đám con gái cứ nhìn chăm chăm, làm hai anh có chút mất tự nhiên nha.

- Chết tiệt, các cậu bị lừa rồi! - Uy Vũ như đoán được chuyện gì đó - Mau chia ra đi tìm đi.

Đúng như hán đã ngầm đoán, dãy nhà WC này có hai cửa, Diễm Thuận đã bỏ trốn thật rồi.

*

Đi mãi đi mãi Diễm Thuận cũng mệt là người. Cô nghĩ trước sau gì Uy Vũ cũng phát hiện và cho người đuổi theo thôi, sợ quá. Chạy như vậy cũng không phải là cách, đứa nhỏ sẽ bị mệt cho mà xem.

Và rồi, Diễm Thuận bỗng thấy một người phụ nữ đứng tuổi đang ở trong vườn hái lá cải thảo. Lấy hết can đảm, cô nhắm vào người đó chạy đến.

- Cô gái, cô là ai? - Diễm Thuận bị hai người áo đen chặn lại ở cổng mất rồi.

-...

- Sao không trả lời, cô là ai?

-...

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Người phụ nữ thấy ồn ào thì bước ra hỏi - Ai đây các cậu?

- Chúng tôi không biết, cô ấy không trả lời.

- "Có người đuổi theo..." - Cô thử diễn tả bằng hành động, trong nỗi tuyệt vọng xót xa.

- Bị người ta đuổi theo à?

Sao cơ? May mắn thật, bà có thể hiểu được tỏ ngữ rồi.

- "Xin hãy giúp đỡ..." - Diễm Thuận thử diễn tả lại một lần nữa.

- Được rồi, vào đây với ta.

Nói rồi, người phụ nữ tốt bụng đỡ Diễm Thuận vào nhà.

*

- Tên con là gì? - Dẫn cô gái đi thẳng xuống bếp vì bà đang nấu dở một vài món ăn.

- "Diễm Thuận ạ."

- Tại sao lại bị người ta đuổi bắt?

- "Họ muốn giam lỏng con trong căn nhà đó, đáng sợ lắm..." - Nghĩ lại, Diễm Thuận vẫn còn thấy run run.

- Tội nghiệp thật. - Bà như đồng cảm - Tạm thời con cứ ở lại đây. Nơi này bọn người xấu không phải muốn đến là đến được đâu.

Diễm Thuần gật đầu, nhưng người phụ nữ chợt có chút lo lắng.

- Nhưng đây không phải là nhà của ta. Ta chỉ là vú nuôi chăm sóc cậu chủ thôi...

- "Không sao, con có thể làm giúp việc giúp đỡ vú mà." - Diễm Thuần vui vẻ đáp, giúp việc, đâu phải cô chưa từng làm qua.

- Vậy tốt rồi. Để có dịp ta sẽ đưa con đến gặp cậu chủ cho con biết qua nhé!

Diễm Thuần chỉ lẳng lặng gật đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Giật hết về mình

- "Huy..."

- Uhm, sao nào?

- "Anh có yêu em không?"

- Không!

- ... - Gương mặt ai đó lộ ra vẻ thất vọng.

- Anh không yêu em nhưng chồng thì yêu vợ. - chàng trai nháy mắt và ôm cô gái nhỏ vào lòng mình chặt hơn.

- "Aaa, đáng ghét!" - Cô gái nũng nịu đáng yêu - "Huy, chồng đừng bỏ rơi em nhé..."

- Uhm.

- "Đừng bỏ rơi em..."

- ...

- "Đừng đi mà, Huy!"

*

Tự nhiên lại nghĩ đến chuyện này. Hốc mắt Diễm Thuần có chút cay và dần trở nên ươn ướt. Huy, tên ngốc ấy cô không thể nào quên được rồi.

Sáng nay, cô giúp vú Lam nấu bữa sáng đầu tiên cho cả nhà. Cảm giác thực sự tốt lắm, vì tối qua cô đã ngủ rất ngon.

Bỗng dưng Diễm Thuần thấy có một chàng trai ngồi ở phòng khách, chắc là vừa mới thức dậy thôi. Thế là cô bèn chuẩn bị thêm một phần cháo nữa, mang ra.

- "Cạch" - Cô đặt bát cháo lên bàn kèm với một mảnh giấy - "Mời cậu ăn sáng!"

Là Mark, anh tròn mắt nhìn lên. Trong nhà đang có chuyện gì xảy ra thế này?

- Vú Lam ơi! - Anh gọi.

- Có việc gì vậy Mark? - Vú Lam từ bên ngoài bước vào, hỏi ngay.

- Người mới à vú?

- Uhm, con bé đã đắc tội gì với con sao?

- Vú nhìn xem. - Mark nói và chỉ tay về phía bát cháo và mảnh giấy đang được đặt trên bàn.

Vú Lam như hiểu được, bật cười thành tiếng rồi quay sang Diễm Thuần:

- Mark là vệ sĩ bên cạnh thiếu gia. Trước giờ chưa từng dùng bữa sáng tại nhà này.

- "Xin lỗi ạ..." - Diễm Thuần ra hiệu trả lời vú Lam.

- Cô không nói chuyện được sao? - Lúc này Mark còn nghĩ là vì cô ngại nên đã viết ra giấy đưa cho mình.

Diễm Thuần gật đầu làm Mark có chút bối rối.

- Để vú dọn xuống cho, phiền con rồi.

Đang lúc định cầm bát cháo lên thì Mark đã ngăn lại:

- Hôm nay vú cho con ăn sáng tại nhà mình nhé?

- Sao? - Vú Lam khó hiểu nhưng thật nhanh cũng mỉm cười - Được, tất nhiên là không có vấn đề gì cả.

Chuyện Mark ăn sáng tại Tần Khanh trước giờ chưa từng xảy ra. Vì tính cách anh nghiêm nghị, những chuyện này không cần thiết phải lộ ra trước mặt người khác.

Nhưng, lần này, phá lệ đi. Bởi vì cô giúp việc mới này rất thú vị. Đã quan tâm đến bữa sáng của anh, như những thành viên trong gia đình.

- Là cô nấu đó sao?

- Uhm, là Diễm Thuần nấu cả đấy! Sáng giờ vú lo chăm sóc vườn ớt suốt thôi. - Biết Mark khó mà hiểu được cách diễn đạt của Diễm Thuần, vú Lam nói hộ.

- Được đấy, cũng khá ngon!

Ăn xong Mark nói lời cảm ơn và anh có việc phải đi ra ngoài sau đó.

Diễm Thuần cũng tranh thủ dọn xuống và chuẩn bị thêm vài phần cháo nữa cho mọi người, trong khi vú Lam tiếp tục chăm sóc cho vườn ớt ở ngoài sân.

*

- Vú Lam à, bữa sáng của Thụy Phương đã có chưa? - Alice từ đâu đi xuống, hỏi lớn.

Không có tiếng trả lời, Alice bước thẳng vào nhà bếp. Thấy Diễm Thuần vừa dọn ra bát cháo nóng hổi thì vội vàng cầm lên.

- Đây là bữa sáng của thiếu gia?

Diễm Thuần khẽ gật đầu.

- Được rồi, để tôi mang lên cho anh ấy.

Lại gật đầu.

Thế là Alice nhằm vào hướng phòng Thụy Phương đi thẳng.

*

Cốc cốc cốc...

- Vào đi!

- Sao anh dậy sớm thế? - Đặt bát cháo xuống, Alice vội đến dìu anh từ giường qua bàn ăn, giúp anh ngồi vào ghế.

- Anh tự làm được rồi. - Thụy Phương thấy hơi ngại, xua tay.

- Người ta chỉ muốn giúp anh thôi mà. - Alice tỏ vẻ không vui - Anh xem, đây là bữa sáng, mau ăn đi.

Thụy Phương cầm thìa lên và bắt đầu ăn. Ăn một chút lại dừng một lúc. Hình như có gì đó là lạ à nha.

- Có ngon không?

- Ngon! Là của em nấu? - Thụy Phương vẫn đang chăm chú ăn từng thìa cháo.

- Uhm, là em, cháo là do em nấu đấy. - Alice thuận thế nên nhận ngay về phần mình.

Anh đoán đâu có sai. Kiểu nêm gia vị lạ như vậy không phải của vú Lam rồi, chỉ có thể là người khác nấu thôi.

Có chút lạ, mà cũng có chút quen. Hình như anh đã từng rất quen thuộc với kiểu mùi vị thế này rồi thì phải...

- Khá lắm! - Thụy Phương buông lời khen ngợi làm Alice trở nên vui vẻ hẳn lên.

Hôm nay anh lại ăn hết nhẵn, tốt quá rồi.

- Sao trông anh có vẻ buồn? - Alice quàng tay qua cổ anh, thỏ thẻ.

- Anh luôn thắc mắc, trong bốn tháng mất tích ấy, mình đã làm những gì? - Thụy Phương lại trầm tư, chuối ký ức đó, anh rất muốn lấy lại.

Alice im lặng, dường như trong đầu đang suy tính một điều gì đó, thật cẩn thận.

- Nếu anh muốn, em sẽ nói cho anh nghe.

- Tất nhiên rồi.

- Thời gian đó, là em đã bí mật chăm sóc anh.

Thụy Phương bỗng giật mình, quay người lại:

- Là em, thật sao?

- Uhm, anh biết đấy, lúc đó anh bị đám người đó truy lùng như vậy. Em cứu được anh nhưng phải đảm bảo bí mật tuyệt đối. - Alice nói như thể mình chính là người đó.

- Vậy sao? - Mi tâm nhíu lại, tại sao anh không có chút ấn tượng gì hết vậy nè?

Anh cảm thấy đầu óc mình dạo này tệ thật nha...

- Thụy Phương, anh có phải có tâm sự không? - Alice sợ anh phát hiện, hỏi ngay.

- Không! - Thụy Phương xoa xoa thái dương - Là em thì tốt rồi.

- Tất nhiên rồi. - Alice đắc ý - Không là em thì là ai chứ?

Là em, đã không ngần ngại, bí mật chăm sóc anh trong bốn tháng vừa qua đó, Thụy Phương.

*

- Con mang cháo cho thiếu gia rồi à? - vú Lam từ ngoài vườn đi vào, thấy cháo trong nồi voi thêm một phần nữa thì hỏi.

- "Có cô gái đến mang đi rồi ạ."

- Alice sao? Lại là cô gái đó.

Thấy Diễm Thuần có vẻ tò mò, vú Lam nói tiếp:

- Alice là vệ sĩ bên cạnh thiếu gia. Tính tình có hơi kỳ quặc, con nên cẩn thận một chút!

- "Con biết rồi ạ."

Diễm Thuần có vẻ không quan tâm lắm. Vì cô cũng đâu định gây hấn gì với ai.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vừa gặp đã ngược thân

- Kết quả sao rồi?

- Phần bất động sản mà Lâm thị tham gia đấu giá đã thất bại. Nó nghiêm nhiên thuộc về chúng ta.

- Tốt lắm! - Đặt hai tay lên khung cửa sổ, Thụy Phương tỏ vẻ hài lòng.

- Nhưng thiếu gia... - Mark hơi nhú mồm.

- Còn vấn đề gì sao?

- Tôi vẫn không hiểu, trước giờ chúng ta chưa từng hợp tác với Lâm thị và đối tượng họ kinh doanh khác với Tần Khanh. Vậy tại sao lần này thiếu gia lại có hứng thú?

- Tôi cũng không biết. - Thụy Phương trầm ngâm - Tự nhiên trong đầu tôi chợt nghĩ đến cái tên Lâm Uy Vũ ấy.

Cùng câu nói: Nếu như nhớ đến để hạ bệ anh xuống thì tôi đây rất sẵn sàng...

- Kỳ lạ, thiếu gia gặp người họ Lâm ấy khi nào?

- Không rõ lắm, nhưng có vẻ như tôi đã từng hạ quyết tâm muốn làm việc này.

Hai người đang bàn bạc thì có tiếng gõ cửa...

- A, là cô sao? - Mark nhận ra Diễm Thuần thì gọi lớn.

- Ai vậy Mark? - Thụy Phương hỏi - Người quen của cậu sao?

- Không phải, là người mới phụ giúp vú Lam đấy. - Mark nói và chạy đến đỡ lấy khay thức ăn giúp cô.

- Thái độ của cậu tốt nhỉ? - Thụy Phương cười lạnh một tiếng.

- Tất nhiên rồi. Thiếu gia biết không? Cô ấy nấu ăn ngon lắm!

- Vậy sao?

- Thử thì biết. - Mark nói và chuẩn bị bước ra ngoài - Thôi thiếu gia ăn sáng đi nhé, tôi còn có việc.

- Tôi bắt đầu tò mò rồi đấy. - Thụy Phương vờ nói đùa một câu.

- Từ từ mà thưởng thức. - Rồi Mark quay sang Diễm Thuần - Tạm biệt, cô gái xinh đẹp.

Cô lẳng lặng gật đầu.

*

Nghe lời vú Lam đã dặn là phải đứng chờ cho thiếu gia ăn xong rồi mới dọn xuống. Thế là cô cầm tấm khăn ăn lên, choàng qua đùi Thụy Phương:

- Người mới sao? - Anh hừ nhẹ - Thao tác còn vụng về thế mà.

Diễm Thuần có vẻ sợ, bèn lùi về sau một chút. Thụy Phương có chút bực mình:

- Cô sợ gì chứ? Sao không trả lời tôi?

Không phải cô không muốn trả lời. Mà là vì bất cẩn quên mang theo giấy viết. Và tất nhiên, cô nghĩ thiếu gia không biết thổ ngữ rồi.

- Ngoan cố thể cơ đấy! - Thụy Phương cầm tấm khăn ăn vút ngay xuống nền. - Qua đây, hầu tôi ăn!

Diễm Thuần hoảng sợ, bước đến. Tay run run cầm chiếc thìa lên, cô rất sợ thức ăn sẽ rơi ra ngoài, bất cứ lúc nào.

- Nhanh lên đi chứ! - Thụy Phương lớn tiếng quát.

Làm cho cô run rẩy, phần thức ăn trong thìa cũng thuận thế rơi xuống áo anh.

- Vô dụng! - Thụy Phương tát cô một cái, thế là chao đảo và ngã xuống nền nhà.

Diễm Thuần ôm mặt bật khóc. Thế là anh cầm tay cô kéo lên, xô ngã ra giường.

Thụy Phương ngồi trên chân cô. Lúc nhìn phụ nữ khóc, trong lòng anh liền có chút bực bội:

- Nín! - Anh nghiêng răng - Nếu không tôi sẽ bóp cổ cô!

Diễm Thuần hoảng hốt, bèn dùng hàm răng cắn chặt bàn tay lại, để tiếng nấc không thoát ra ngoài.

- Tốt! Nói cho cô biết, tôi ghét nhất là bị người khác xem thường. - Nói rồi hơi thở Thụy Phương bỗng phả vào mang tai cô - Có muốn thử cảm giác bị người khác xem thường không?

Nước mắt không ngừng chảy ra, Diễm Thuần lắc đầu liên tục.

Đột nhiên Thụy Phương ra sức cắn chặt lấy vành tai cô. Giật mình, đau đớn, Diễm Thuần cố gắng vùng dậy chạy khỏi căn phòng đó.

Mọi thứ vừa diễn ra, thật quá kinh hoàng...

*

- Con bị sao vậy? - Nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của cô, vú Lam lo lắng.

- "Thiếu gia, đáng sợ lắm..."

- Thụy Phương đã làm gì con?

- "Không, anh ta thấy con không trả lời tương con xem thường nên đã mắng con một trận."

- Cái thằng bé này, thật không biết phép tắc gì cả. Được rồi, vú sẽ nói rõ tình trạng của con cho nó biết, đừng lo lắng nữa.

Diễm Thuần gật đầu, có phải chỉ vì lý do này thôi không?

*

Ngồi một mình trong phòng, Thụy Phương lại suy nghĩ vẩn vơ. Alice nói chính là cô đã cứu anh và chăm sóc anh trong suốt bốn tháng vừa qua đó. Tại sao càng nghĩ càng thấy mơ hồ? Thụy Phương luôn cố gắng thử đặt hình ảnh của Alice vào khung cảnh lúc đó, mà càng đặt lại càng thấy không hợp chút nào.

Tại sao?

Nhưng, Thụy Phương đã từng công nhận là trí nhớ anh dạo này có vẻ kém đi rồi mà. Biết đâu người đó đúng thật là Alice thì sao?

Alice đã đi theo anh lâu như vậy, công cán không phải là ít. Nếu như thêm chuyện này nữa, thực sự là rất tốt, nên mừng mới phải.

Vì trong bốn tháng đó dường như có một người con gái đã cho anh loại cảm giác rất đặc biệt, tình yêu chân thành, xinh đẹp nhất thế gian.

Trong tiềm thức, Thụy Phương luôn có một niềm tin mãnh liệt rằng mình đã từng mở rộng trái tim, yêu người con gái ấy rất nhiều. Và có lẽ, là duy nhất thôi.

Vì vậy đối với anh lúc này, việc nhớ lại số ký ức kia và tìm ra được cô gái thuần khiết như mặt nước trong xanh mùa thu ấy, là việc mà anh xem là quan trọng nhất, cấp thiết nhất với mình.

Nhưng, nếu người đó đang ở gần anh, người đó đúng thật là Alice, thì có phải anh nên làm cái gì đó rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hạ Mẫn Dao

Mấy hôm nay, Uy Vũ đã cho người đi tìm cô khắp nơi. Nhưng, người thì vẫn bật vô âm tín.

Một lần nữa, hắn đã để vuột mất Diễm Thuần.

Lại còn xảy ra chuyện, không biết là nhân vật nào dạo gần đây muốn kiếm chuyện với hắn, giật luôn cả phần bất động sản hắn đang đầu tư. Thế là, vụ làm ăn kia mất trắng, tổn thất không ít tiền.

Uy Vũ đang có suy nghĩ, không biết hắn có bị sao hỏa tạ chiếu phải hay không mà cứ gặp toàn chuyện không may như vậy.

Reng reng reng...

- Alo.

- Phó tổng Lâm, có Hạ tổng tìm gặp anh.

- Được, cô bảo bà ấy lên phòng tôi!

Đau đầu thật, chuyện đã xảy ra như vậy rồi, thế nào bà ta cũng được dịp đay nghiến cho mà xem.

- Con trai, đang ngồi đấy nếm mùi vị thất bại à? - Một người phụ nữ bước vào, son phấn trên mặt trắng bệch như đang cố che đi tuổi thật của mình.

- Hừ! - Uy Vũ hừ lạnh - Đang đến để xem kịch à?

- Qua chuyện này càng thấy cậu không có tư chất để nắm quyền. Có thể suy nghĩ đến việc nhượng lại cổ phần rồi chứ? - Đặt hai tay lên bàn, bà đang mặt đối mặt nói chuyện với Uy Vũ.

- Hoang đường! Vị trí hiện tại ông ấy cho bà còn chưa đủ hay sao mà cứ muốn luôn phần của tôi? - Uy Vũ lập tức đứng dậy, hét lớn.

Đúng, đây là Hạ Mẫn Dao - mẹ kế của Uy Vũ. Kể từ ngày bà bước chân vào Lâm gia thì hần đã xác định cả đời này mình không cần tình thương của mẹ nữa. Vì căn bản, Mẫn Dao không hề xem hần là con.

- Loại con hoang như cậu, tôi phải diệt tận gốc. Nếu không một ngày nào đó cậu lật lọng, quay sang chiếm hết phần của tôi thì sao?

- Diệt tận gốc? Ha ha, tôi đang chờ xem cách thức của bà đây!

- Chẳng phải đã được chiêm ngưỡng rồi sao? Xem ra tôi đã đánh giá cao con bé đó rồi!

- Mẫn Dao! Bà nói vậy là có ý gì?

- Bà di ham mê đồ đen của nó rất xứng đáng để làm vật thí mạng lần này! - Mẫn Dao bỗng hất hàm cười lớn.

- Không lẽ, sự việc lần trước là do bà cả sao? - Như nhớ ra điều gì đó, Uy Vũ giật mình.

- Bà ta chết, chắc hần con bé đã xem cậu là kẻ đáng nghi nhất, có phải không? - Châm một điếu thuốc, bà chìm trong làn khói lan man.

Như không tin vào những gì mình vừa nghe được, Uy Vũ vô lực ngồi thụp xuống ghế. Di của Diễm Thuần là do mẹ kế của hần hại chết hay sao? Thảo nào, thái độ của cô về sau lại khác lạ như thế?

Vậy mà lúc đầu hần còn nghĩ là do cô yêu tên ngốc kia rồi nên muốn giữ khoảng cách với mình thôi.

Sốc, Uy Vũ sốc nặng.

Có trách thì trách bản thân hần đã không đề phòng Hạ Mẫn Dao, người phụ nữ đa đoan, xảo quyệt ấy. Ngay từ nhỏ đã tìm cách trừ khử hần rồi.

Lúc trước thì vờ chăm sóc con riêng của chồng để lấy lòng tin từ chồng. Sau đó bà từng bước can thiệp vào chuyện kinh doanh của Lâm thị, rồi tìm cách để Lâm lão gia trước khi mất phải nhượng lại chức Tổng giám đốc cho mình.

Rốt cuộc, loại đàn bà thủ đoạn như thế cũng chỉ khiến cho Uy Vũ càng xem thường mà thôi.

- Công việc này, tôi chẳng mấy hứng thú. Nhưng tôi là đang muốn giữ lại sự nghiệp cho Lâm gia. - Từ đầu đến cuối, hần không thích bị bó buộc trong khuôn khổ như thế này.

- Nói hay như là hát vậy. Không thích thì cậu có thể không làm mà. Cũng đâu phải là không có người quản. - Mẫn Dao cười đắc ý.

- Nếu để sự nghiệp của Lâm gia rơi vào tay bà, tôi thà hủy hoại nó còn hơn.

- Cậu... được lắm! - Mẫn Dao tức giận - Việc cậu đề cử mất phần bất động sản vừa qua tôi sẽ đưa lên Ban Quản trị. Thử nghĩ xem, họ có chịu để yên?

- Tùy bà thôi. - Uy Vũ rất mệt mỏi với cái thể loại hù dọa này - Còn bây giờ, không tiễn!

- Lâm Uy Vũ, hãy chờ xem tôi tóm luôn phần của cậu bằng cách nào! - Trước khi bỏ đi, Mẫn Dao còn buông một câu khiêu khích.

Tâm trạng hiện tại của Uy Vũ tệ hại lắm. Bao nhiêu chuyện cứ liên tục đổ xuống cùng một lúc thế này đã khiến cho hần mệt mỏi rồi nha. Nghĩ lại lúc nhỏ sống với mẹ ruột, dù là trong nghèo khó cũng thật là vui. Đùng một cái, mẹ hần mất, thế là ba đến đón hần về Lâm gia. Tuy rất mực thương yêu nhưng từ đó Uy Vũ đã bắt đầu có những suy nghĩ lệch lạc, rồi dần trở nên căm ghét mọi thứ xung quanh mình.

Rồi Lâm lão gia - cha hần cũng đến lúc qua đời. Sau đó hần cùng quản gia Hứa rời khỏi căn nhà đó, tránh xa người phụ nữ nham hiểm kia.

Suy cho cùng thì tất cả cũng là do Mẫn Dao ban cho hắn mà thôi.

Luôn tìm cách chiếm trọn sự nghiệp của Lâm gia. Âm thầm hãm hại cô gái mà đứa con riêng chường mắt nọ đem lòng yêu mến.

Uy Vũ, đã ra đời lần lộn lâu như vậy, tại sao chuyện này lại tắc trách không chút đề phòng?

Bây giờ hắn biết tìm Diễm Thuần ở đâu đây? Cô liệu có phải đã nghĩ rằng hắn là kẻ gây ra cái chết cho dì cô lần đó?

Hắn còn có được dịp đứng trước mặt cô, xin cô tha thứ hay không?

Đang thả dòng suy nghĩ, chột tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Có việc gì? - Uy Vũ khó chịu bắt máy.

- Chuyện phần bất động sản lần trước, có kết quả rồi!

- Là ai?

- Đệ nhất Thiếu gia họ Tàn, Tàn Thụy Phương!

- Tàn gia? Sao lần này họ lại nhúng tay vào? - Hắn tỏ ra rất ngạc nhiên.

Có tiếng thở dài bên đầu dây, thế là cúp máy.

Đầu đầu quá, Uy Vũ - hắn mệt mỏi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Một tách trà - hai cảm nhận

Mấy hôm nay, Alice có vẻ thân thiết hơn với Thụy Phương rồi. Không hiểu sao anh vẫn cứ để yên không ý kiến.

Không dung nạp cũng chẳng khước từ.

- A, cái cô này! - Alice hét lên - Pha trà kiểu gì mà nhạt nhẽo thế không biết.

Thế là ai kia phun ra cả ngụm trà. Ban đầu Thụy Phương vẫn tập trung bàn chuyện với Mark nên không chú ý lắm. Mãi đến một lúc sau, anh có chút khó chịu nên đã cầm bình trà đến gần khu vực gian bếp:

- Là do cô pha? - Giọng Thụy Phương không chút cảm xúc, hỏi.

Diễm Thuần lẳng lặng gặt đầu.

- "Bốp!" - Anh thẳng tay đập bình trà xuống nền - Có nghe cô ấy bảo là khó uống không?

Chưa kịp hoàn hồn vì tiếng động mạnh, Diễm Thuần lại giật mình vì giọng nói lớn tiếng của anh. Thấy vậy, vú Lam vội vàng chạy đến, bên vạt:

- Sao con lớn tiếng thế? Con bé chỉ là người mới thôi mà.

- Vô dụng! Ở đâu ra cái thể loại không biết phép tắc này?

- Đây là người của vú mang đến. Con không muốn nể mặt? - Vú Lam vẫn bảo vệ Diễm Thuần.

- Con... không biết. Vậy vú xem mà dạy bảo lại đi. Con không thích trong nhà mình có người yếu kém như thế. - Thụy Phương nể mặt vú Lam, hạ giọng.

Thế là cô gái nhỏ ngồi xuống, thu dọn mớ hỗn độn kia. Muốn nói mà không nói được, muốn khóc nhưng không khóc được.

Đây là vị trà mà cô rất yêu thích, bản thân cũng đã pha rất nhiều lần rồi. Và Huy, cũng chỉ thích mỗi mùi vị đơn giản này thôi.

Đơn giản và thuần khiết, như chính con người của cô vậy.

Alice này giờ vẫn đứng bên cạnh anh. Tâm trạng nhờ vậy mà trở nên vui vẻ hẳn:

- Thôi nào anh, đừng hà khắc với kẻ ăn người ở trong nhà quá. Cùng lắm là em không dùng trà ở đây nữa.
- Được. Vậy em muốn gì cứ nói, anh sẽ cho người mang đến ngay. - Thụy Phương dịu giọng xuống, trong mắt phút chốc không còn cô gái pha trà kia nữa.
- Thật nhé! - Alice mừng rỡ - Nhưng giờ em có việc phải đi rồi, hẹn gặp lại anh sau.

Thế là cô kiễng chân, hôn vào má anh một cái.

Diễm Thuần nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng chợt gọn lên, có chút đau xót. Dĩ nhiên là không rõ nguyên nhân rồi.

Anh bất giác giật mình, trong lòng thoáng qua một loại cảm giác không thoải mái, nhưng rồi cũng nhanh chóng quên đi.

- Uhm, tạm biệt!

Thế là Alice đi ra ngoài, một lúc sau anh cũng bỏ ra phòng khách. Mark ngạc nhiên, đến giờ mới dám mở miệng:

- Chỉ là một người hầu, thiếu gia hà tất phải như thế?
- Tôi không biết. - Anh bình thản - Nhưng hiện tại, Alice đang không vui.
- Thiếu gia để tâm đến Alice? - Mark giật mình.
- Tôi không rõ. Nhưng tôi cho rằng bây giờ mình nên quan tâm đến cô ấy. - Xoa xoa thái dương, Thụy Phương nhíu mày nói.
- ...
- Việc đó có ảnh hưởng gì đến cậu sao? - Thấy Mark có vẻ trầm tư, anh lập tức hỏi lại.
- À, không! Tôi chỉ thấy lạ thôi.

Trong lòng Mark thoáng qua một chút buồn...

*

Lặng lẽ rời bệnh viện, hôm nay Alice đến đây là vì muốn kiểm tra cho rõ lại một chuyện. Và, kết quả thực sự đã khiến cho cô lo lắng vô cùng.

Cô có thai...

Đứa nhỏ là của Mark, chắc chắn rồi!

Tại sao nó lại đến vào lúc này? Alice làm sao có thể tiếp tục ở bên cạnh thiếu gia Thụy Phương nếu anh biết được chuyện?

Không, nhất định là không được. Alice phải làm cái gì đó.

Cô sẽ không để vuột mất một chàng trai ưu tú như vậy. Sẽ không!

- Alice, sao trông em có vẻ buồn? - Mark từ phía sau đi đến, thấy cô đang ngồi thờ người ra thì vỗ vai, hỏi.
- Vì tôi có... - Alice muốn nói nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, đành thôi.
- Cô có gì?
- Chuyện riêng của tôi, anh hỏi làm gì?
- Được, thì không hỏi. Nhưng tôi thấy em có vẻ buồn. Có phải vì chuyện lần trước... - Mark không định sẽ nhắc đến chuyện này, nhưng...
- Nghe đây Mark! - Alice tức giận cắt ngang lời nói của anh - Tôi đã nói rồi, đó là một sai lầm, đừng nhắc đến nữa.
- Phải, nếu em muốn, thì đó sẽ là sai lầm. - Mark bị cụt hứng - Được rồi, hãy làm gì mà em thích đi.
- Anh mặc kệ tôi. Cứ yên tâm, ai cũng biết anh rất mực trung thành với Thụy Phương mà.

Nên nếu im lặng thì chắc chắn sẽ không bị ảnh hưởng gì đâu.

- Được. Cứ làm theo suy nghĩ của mình đi. Xem như tôi không biết gì. Và, đừng có lôi tôi vào giữa em và thiếu gia! - Mark luôn tôn trọng Thụy Phương, sẽ không bao giờ có chuyện Mark phản bội, tiếp tay làm những việc xằng bậy bất lợi cho anh.

- Để cho tôi yên được rồi đó! - Alice toan đứng dậy, bỗng dung có cái gì đó chực trào lên cổ họng, khó chịu quá - Ờ...

Thế là cô chạy vội vào nhà vệ sinh.

Mark vẫn ngồi đấy, cúi đầu trong im lặng. Cô gái ấy, đã không chọn anh. Vậy còn duyên nợ làm gì nữa?

Thôi hãy cất những bận lòng vô ích

Đừng khơi lên tất cả những ngày qua

Em chẳng tìm thấy gì là tốt đẹp

Để yêu tôi thêm tha thiết mặn mà.

Em yêu tôi-tôi tin-là đủ

Tôi là ai em cần biết mà chi

Thật đau lòng nếu cùng em thổ lộ

Rằng đời tôi trống rỗng, mịt mù.

Tôi không nỡ phá tan hạnh phúc

Trong tâm hồn trong trắng nơi em

Cũng không nói rằng tôi không đáng được

Em cảm thương, rằng tôi sống vô tình.

Rằng tất cả những gì tôi yêu quý

Nay lại là thuốc độc giết con tim

Rằng tim tôi quen thân cùng đau khổ

Dường khổ đau là đồng chí anh em.

Em cất tiếng ngỏ một lời âu yếm

Đáng được ơn bằng cả cuộc đời tôi!

Nhưng em ơi đừng hỏi về quá khứ

Khổ đau này tôi chẳng nhượng cho ai.

(Gửi em - Mikhail Iurjevich Lermontov)

*

- "Trông anh có vẻ buồn. Uống chút trà nhé?" - Một mảnh giấy được đặt trên bàn cùng với tách trà nóng.

Là Diễm Thuần, động tác nhẹ nhàng như chính tính cách của cô.

- Cảm ơn cô. Nhưng tôi không có tâm trạng. - Mark xua tay.

- "Thế thì thôi vậy..." - Diễm Thuần có vẻ thất vọng, bèn cầm tách trà lên.

- Thôi được rồi. - Mark đưa tay đón lại tách trà - Cô chu đáo thật đấy!

Diễm Thuần chỉ mỉm cười. Anh uống thử một ngụm, rồi hai mắt tròn xoe:

- Ngon thật! Là của cô pha?

- "Đây là loại trà tôi hay dùng. Thật tốt vì anh thích nó."

Mark nhâm nhi hết tách trà. Nếu như nó giống với lúc sáng thì tại sao Alice lại chê?

Chỉ có thể dùng một câu để giải thích. Đó là cô muốn thể hiện, muốn ra vẻ để ngày càng thân thiết hơn với thiếu gia Thụy Phương đây mà.

Và rồi, khi nghĩ đến hàng loạt câu chuyện tiếp theo sau đó, Mark bỗng thở dài, lắc đầu ngán ngẩm...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Quyết định đám cưới

Vừa tờ mờ sáng, Thụy Phương đã dẫn Mark và Alice ra trước cổng biệt thự Tân Khanh.

Vì anh vừa nhận được một cuộc điện thoại gọi đến, nói rằng có đám người đang làm loạn trước cổng nhà. Về việc họ nghi ngờ Đệ nhất thiếu gia họ Tân bây giờ chỉ là giả.

Anh không được phép ngồi vào chiếc ghế cao nhất trong Hệ thống điều hành của Tân thị kia.

- Mọi người, đến đây muốn làm loạn cái gì? - Thấy đám đông đang đứng trước mặt, Mark bắt đầu lên tiếng.

- Các người giấu Tân thiếu gia ở đâu rồi, mau đưa cậu ấy trở lại Hội đồng quản trị ngay! - Là tiếng của một cổ đông lớn tại Tân thị.

Vì trước giờ Thụy Phương luôn mang đến cho mọi cổ đông lớn nhỏ rất nhiều lợi ích. Họ không cam tâm khi thấy một người lạ từ đâu đến, nhảy vào nắm quyền.

- Các anh hồ đồ quá rồi! Đây là thiếu gia Thụy Phương, chẳng qua là do anh ấy vừa phẫu thuật chỉnh sửa gương mặt lại thôi. - Alice cũng ra mặt bảo vệ cho anh.

- Nực cười, đừng tưởng tùy tiện mang một người vào Tân gia rồi chúng tôi sẽ tin đây là thiếu gia Tân Thụy Phương nhé.

- Đúng đấy! Có gì để chứng minh không? - Tiếng xôn xao bắt đầu nổi lên rồi.

Bên phía Thụy Phương và Mark vẫn đang giữ động thái im lặng. Thật không ngờ sau đó có một người liều mạng, cầm dao sấn tới, nhắm vào người mà cô ấy cho rằng đang giả mạo thiếu gia Thụy Phương kia.

- Anh, coi chừng! - Alice từ phía sau nhảy lên trước, đỡ gọn nhát dao ấy vào tay mình.

Vốn dĩ Thụy Phương có thể dư sức tránh được nhát dao tầm thường ấy. Nhưng không ngờ, động tác của cô lại nhanh hơn một bước rồi.

- Alice! - Mark giật mình nhìn lại. Máu từ cánh tay cô cứ chực trào ra.

- Nghe cho kỹ đây! - Thụy Phương mãi đến lúc này mới chịu lên tiếng - Tôi không có bổn phận phải giải thích cho bất kỳ ai cả. Nhưng nếu người nào còn ý định làm loạn giống như ngày hôm nay thì chắc chắn tôi sẽ đơn phương tước bỏ tư cách cổ đông của người đó ngay lập tức.

Đừng quên, bây giờ tôi chính là Tân Thụy Phương, là người có quyền lực nhất ở Tân thị.

Lời tuyên bố lạnh lùng như chính con người của anh làm cho đám người kia có chút sợ hãi. Thái độ này đúng thật là của thiếu gia Thụy Phương rồi.

Thế là họ có phần kiêng dè, lùi lại dần rồi giải tán. Vì đâu ai dại dột mà đánh cược với phần lợi nhuận khổng lồ mà Tân thị mang lại đâu.

Và mọi người bắt đầu e ngại cho số phận của cô gái đã liều lĩnh cầm dao kia. Chắc chắn, sẽ không được yên ổn rồi.

- Alice, mau vào nhà. Anh sẽ gọi bác sĩ đến xem giúp em!

Alice gật đầu, thế là cô tự do cho cả người tựa vào vai Thụy Phương. Mark bỗng lên tiếng:

- Thiếu gia, còn cô gái này?

- Nhốt vào kho! Khi có thời gian tôi sẽ xử lý.

Thế là Mark ra hiệu cho đám vệ sĩ kéo cô gái kia đi. Tiếng khóc lóc, cầu xin bắt đầu vang lên, nhưng không còn ai để ý cả.

Nhìn bác sĩ cẩn thận băng bó cho cô, Thụy Phương hỏi:

- Có đau không?

- Không! - Alice lắc đầu - Vì anh, em có thể làm nhiều hơn thế nữa.

Thụy Phương trầm ngâm không nói. Phải chăng đây chính xác là người đó? Người bước ra từ mỗi giấc mơ mà anh luôn muốn kiếm tìm?

Từ nãy đến giờ Mark vẫn đứng im, cười khổ. Nhát dao tâm thường kia, thiếu gia thừa sức tránh được mà. Tại sao Alice lại đỡ lấy làm gì nhỉ?

Một lúc sau, băng bó xong xuôi, bác sĩ cũng ra về. Tiếng Thụy Phương chợt hét lên:

- Người đâu? Mau mang nước vào đây!

Thế là một cô hầu bước vào với chiếc khay có đặt ly nước cam vàng mịn. Mark như vô thức nhìn ra, sao không là cô gái cầm kia nhỉ?

Cũng phải, bị thiếu gia mắng nhiếc thậm tệ như thế thì thử hỏi, ai còn can đảm hầu hạ nữa đâu.

Thế rồi bỗng dưng Mark lại nhoen miệng cười, cô gái đó, vậy mà cũng biết sợ nha.

- Mark này! - Thụy Phương như vừa nghĩ ra điều gì đó - Tôi sẽ lấy Alice!

Chiếc mâm trên tay cô người hầu chợt rơi xuống đất. Cô gái cuống cuống nhặt lên. Thụy Phương tỏ vẻ khó chịu liếc nhìn.

- Có vấn đề gì với cô sao? - Mark hỏi.

- Dạ không ạ, tôi... chỉ do tôi hậu đậu chút thôi. - Cô gái vội cúi người chào rồi chạy biến.

Tin này động trời quá, nhất định cô phải kể cho vú Lam nghe mới được.

Lúc này ở trong phòng, Alice nghe vậy thì không còn gì vui sướng hơn nữa, cứ cười thầm suốt. Còn Mark, anh có hơi bất ngờ, cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, hỏi lại:

- Vì sao thiếu gia lại quyết định như vậy?

- Tôi không biết. Nhưng có lẽ tôi nên làm như vậy với cô gái luôn ở bên cạnh mình.

Thụy Phương đang nghĩ có phải mình đã vội vàng quá không? Vì khi quyết định như thế, bản thân anh lại chẳng vui vẻ gì.

*

Hôm nay, biệt thự Tàn Khanh có khách...

Có Phó tổng của Lâm thị, Lâm Uy Vũ đến thăm.

- Tôi có biết anh sao? - Thụy Phương ngồi đối diện với hắn, hỏi.

- Câu đó phải để tôi hỏi mới đúng! - Uy Vũ ngạc nhiên - Anh không biết tôi, vậy thì tại sao lại giành giật phần bất động sản mà tôi đang xây dựng?

Hắn là vì chuyện này nên mới đích thân đến đây một chuyến. Thụy Phương vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh vốn có của mình:

- Tôi không biết. Tôi thích thì tôi mua thôi.

- Hừ. Tôi không ngờ ông chủ của Tàn thị là một người kỳ lạ vậy đấy! Trước giờ đối tượng kinh doanh của chúng ta đâu có dính líu gì với nhau? - Thái độ ngông cuồng của Thụy Phương khiến hắn tức giận.

Thụy Phương cũng không biết nên giải thích chuyện này ra sao nữa. Vì khi giành được khu đất rộng lớn kia rồi, anh cũng có đá động gì tới đâu. Thế là anh viết ra giấy một dòng chữ, có lẽ đã từng nói với người này:

- "Nếu như nhớ mặt để hạ bệ anh xuống thì tôi đây rất sẵn sàng!"

Uy Vũ như không tin vào mắt mình nữa. Có lẽ nào, đây chính là...

Chưa kịp suy nghĩ xong, hắn đã bị câu nói của Mark cắt ngang:

- Phó tổng Lâm, nếu không có việc gì nữa thì mời anh về cho. Thụy Phương thiếu gia cần được nghỉ ngơi rồi.

Thụy Phương? Đúng, tên hắn là Thụy Phương mà. Đầu phải là tên của gã gốc lần trước?

Thế là Uy Vũ ra về. Trước khi bước ra khỏi cổng, hắn lại bị dọa đến ngất người một lần nữa.

Cô gái đang chăm sóc luống rau ở góc sân kia sao thật giống Diễm Thuận?

- Tiểu Thuận! - Uy Vũ gọi lớn.

Cô gái nghe thấy tên mình thì quay mặt lại. Là Uy Vũ, cô có nhìn lầm không?

Hắn đến đây làm gì? Không lẽ hắn có quen biết với Tần thiếu gia sao?

- Phó tổng Lâm, mời! - Tiếng Mark một lần nữa vang lên, nhắc nhở hắn, đã đến lúc phải đi rồi.

Có chút không cam lòng bước đi. Cô gái với dáng người quen thuộc kia, không thể lẫn vào đâu được!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cà phê muối

Tặng người Diễm Thuận vốn dĩ đã nhỏ nhắn, giờ lại có thêm đũa nhỏ nên càng mệt mỏi hơn. Cô thường xuyên bị chóng mặt và rất hay buồn nôn. Vũ Lam hiểu được nên cũng không hề làm khó, nhiệm vụ của Diễm Thuận chỉ giúp bà ngày ba lần, xuống bếp chuẩn bị bữa ăn.

- Mọi người ơi! Có chuyện lớn rồi! - Cô gái đi ra từ phòng Thụy Phương, vội vã chạy xuống gian bếp, hô lớn.

- Cái con bé này, làm gì như gặp ma vậy? - Vũ Lam nhíu mày.

- Lần này là chuyện động trời rồi mọi người ạ. - Vẫn là thái độ hốt hải kia.

- Sao? Có chuyện gì? Con bình tĩnh lại, nói rõ ra xem..

Nuốt ực ngụm nước bọt để lấy tinh thần, cô gái bày ra vẻ mặt vô nghiêm trọng:

- Thiếu gia Thụy Phương sắp lấy vợ!

- Ôi dào, chuyện này trước sau gì không đến, cũng bình thường thôi! - Vũ Lam nói và chọt giật mình - Hả? Nhưng lấy ai?

- Là bà chị Alice đánh đá, khó ưa đấy!

Cả thầy mọi người trong nhà bếp đều đồng loạt hướng mắt về phía này. Thiếu gia lấy vợ? Chuyện này bất ngờ thật nha.

- Sao lại là bà thím đó chứ?

- Kì lạ thật...

Vũ Lam cũng rất ngạc nhiên, thằng bé Thụy Phương này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

- Vũ Lam ơi - Một nữ giúp việc lên tiếng - Con có câu này, không biết có nên nói không?

- Sao? Nói đi!

- Không lẽ sau bốn tháng mất tích rồi trở về kia, thiếu gia đã bị mất trí?

- Nói bậy! - Vũ Lam xua tay - Không đâu, đồng ý là nó đã biến mất một thời gian, nhưng bây giờ nó vẫn là cậu chủ của nhà này.

Mọi người biết điều không hỏi nữa. Ai cũng biết rằng: Ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy được đâu!

Từ nãy đến giờ, người luôn im lặng là Diễm Thuận. Cũng phải, bây giờ ngay cả quyền được nói chuyện, trao đổi với mọi người cô cũng không có, thử hỏi xem có phải là đã quá bất hạnh rồi không?

À, khoan đã, thiếu gia nhà này từng mất tích sao? Hơn nữa là bốn tháng?

*

- Đã có bữa trưa rồi? - Là tiếng của Thụy Phương từ phía sau vọng đến.

Tại sao tìm cô lại nhói lên khi nghe xong câu này? Giọng điệu sao quen thuộc đến thế? Có ai giải thích hộ không?

Cũng phải thôi, vì nó thật là giống với giọng nói của một người...

- Sao không trả lời? Cô là bị câm hay giả vờ không nghe thấy? - Thụy Phương bực mình, lại lớn tiếng.

Nhưng không hiểu sao anh vẫn quyết định ngồi vào bàn ăn.

Diễm Thuần chuẩn bị một phần ăn và đặt lên bàn. Cùng lúc này thì anh cũng vừa vận nhìn lên.

Mất nhìn mất, một cảm giác rất đối thân quen...

Phải chăng?

- Cô lớn mật thật đấy! Dám nhìn thẳng vào mặt tôi à? - Thụy Phương nhanh chóng xé tan bầu không khí đang ngưng đọng bằng một câu lạnh toát.

Khiến cho cô gái giật mình, mộng tỉnh. Bản thân cũng không còn nhớ mình vừa nghĩ đến chuyện gì nữa. Thế là, người quay mặt đi, kẻ thì im lặng, ai làm việc này.

Anh bắt đầu dùng bữa trưa, còn cô loay hoay với những công việc không tên bên gian bếp.

Trông thật gần mà cũng giống như đang cách xa hàng vạn dặm, không có cách nào với tới được đâu.

Vừa lúc đó, Alice đi ngang qua. Nhìn cô gái đang lặng lẽ làm việc dưới bếp mà trong lòng có chút bồn chồn không yên. Cô sợ sớm muộn gì cô gái kia cũng quên rũ Thụy Phương của mình.

Vì anh rất ưu tú, có cô gái nào lại không mê luyến, đắm say?

- Hừ! - Alice nhếch mép, hừ lạnh.

Có lẽ cô nên làm cái gì đó thôi...

*

Việc đầu tiên, nhân lúc Diễm Thuần đi chuẩn bị gói cà phê mới, cô lén tráo túi đường bằng một túi muối đã được cẩn thận hóa trang từ lúc nào.

Lúc trước chỉ có vú Lam mang cà phê sáng vào cho Thụy Phương, vì không ai dám vào phòng riêng của anh cả. Từ khi có Diễm Thuần, vú Lam đã giao phần việc này cho cô, để bà có thêm thời gian chăm sóc cho vườn ươm của mình.

"Bốp!" - Vừa hóp vào một ngụm, Thụy Phương bỗng dừng nhấm nháp và thẳng tay tát vào má cô một bạt tai.

Sau đó, anh dằn mạnh tách cà phê xuống bàn. Chất lỏng màu nâu sẫm sánh theo đà lắc lư rồi sau đó văng ra, vương vãi.

Diễm Thuần ôm mặt, quá bất ngờ. Tự hỏi mình đã làm gì sai?

Bản thân chẳng thể nói được nên cứ thế mà đứng yên. Nước mắt lưng tròng, từng giọt lăn xuống đôi gò má nhỏ rồi chạm vào cánh môi, mặn đắng.

"Bốp" - Thụy Phương không thương tiếc vung tay tát cô một lần nữa - Còn giương mắt ra nhìn à? Biến!

Diễm Thuần vội vàng xoay người rời đi. Nhưng rồi anh bỗng túm lấy tay cô, giật lại.

- Trông ám ức nhỉ? Hay để tôi cho cô câu trả lời nhé?

Và rồi Thụy Phương nâng cằm cô lên, bốp mạnh, thế là há miệng ra. Cứ thế dòng cà phê theo tay anh róc rách đổ vào.

Nhưng tại sao, mùi vị lại kinh khủng thế này? Mặn, mặn quá!

Diễm Thuần không kịp thở, cô cứ nuốt lấy nuốt để chỗ cà phê kia nhưng nó vẫn thuận đà chảy ra khỏi miệng, thấm cả vào áo cô.

Cuối cùng, Diễm Thuần ho sặc sụa. Thụy Phương lúc này mới buông tay ra. Thế là cô lao đảo, ngồi bệt xuống nền.

Tại sao lại như vậy?

Nức nở, ôm mặt khóc...

- Vú Lam! - Thụy Phương lớn giọng.

Vũ Lam chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi hoảng hốt. Vội vàng chạy đến đỡ Diễm Thuần đứng dậy:

- Con làm cái trò gì vậy Thụy Phương?

- Vũ xem, à là người hầu mà lại pha cà phê muối cho chủ. Thực sự là muốn chọc điên con mà.

Ban đầu bà cứ nghĩ là do anh chỉ bức tức nên mới hay la mắng Diễm Thuần thôi. Không ngờ lần này, sự việc thực sự là đi quá xa sức tưởng tượng.

Mà con bé Diễm Thuần này cũng thật là hậu đậu, tại sao lại bắt cần bỏ nhầm muối vào cà phê làm gì cơ chứ?

- Con quá đáng lắm. Dù gì con bé cũng là con gái. Con không thể nhẹ nhàng nói chuyện được sao? - Vũ Lam tóm gọn mớ tóc lộn xộn xòa trên trán cô, bức xúc nói.

- Hừ! - Thụy Phương nhếch mép cười - Loại người hầu vô dụng này, Tàn gia không cần chứa chấp.

- Được, vậy vũ sẽ sắp xếp đưa con bé ra khỏi chỗ này, khuất mắt con! - Nói rồi bà diu Diễm Thuần ra khỏi căn phòng đó.

- Tốt thôi! Hi vọng là sẽ được như thế! - Thụy Phương nói lớn, đủ để vọng ra khỏi phạm vi căn phòng.

Sau đó, mọi thứ lại trở về với sự im lặng vốn có. Anh ngồi xuống bàn và bắt đầu suy nghĩ. Phải chăng, vừa rồi mình đã có phần quá đáng?

Còn chuyện đám cưới sắp tới kia, có phải là do anh đã quyết định quá vội vã?

Anh có phải đã từng yêu Alice rất sâu đậm không? Người mà anh muốn gắn bó suốt đời mình phải chăng đúng là cô ấy?

Khó nghĩ quá, tại sao anh lại cảm thấy khó chịu nơi trái tim mình mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cô gái đến từ tiềm thức

Khuôn mặt đó, dáng dấp đó, làm sao hắn có thể quên đi cho được?

Mân mê ly cà phê trên tay, chợt Uy Vũ chau mày. Lúc này đây, có rất nhiều suy nghĩ đang thi nhau bủa vây lấy hắn.

Tại sao Diễm Thuần lại xuất hiện ở Tàn gia? Có phải cô rời bỏ hắn là vì muốn đi đến đó?

Còn có câu nói được viết đậm nét trên tờ giấy kia, thực sự đã khiến Uy Vũ giật mình.

"Nếu nhớ đến để sau này hạ bệ anh xuống thì tôi đây rất sẵn sàng!"

Phải chăng? Tên gốc khờ khờ mà hắn gặp lúc trước lại là Thiếu gia nhà họ Tàn?

Vậy là Diễm Thuần đã trở về với tên gốc đó rồi sao?

Thế là hắn gồng sức mình lên, bóp nát ly cà phê vì mất bình tĩnh. Từng mảnh vụn thủy tinh thi nhau găm vào tay hắn. Máu chảy ra, nhưng dường như không còn cảm thấy đau nhức nữa rồi.

Nhưng khoan đã, không phải ngày hôm ấy, bên cạnh tên "thiếu gia" kia cũng đã xuất hiện một cô gái khác sao?

Thái độ và hành động của hai người thân mật đến lạ, phải chăng đó là người tình mới của gã?

Lẽ ra, Diễm Thuần không nên ở đó trong khi mọi chuyện như thế này mới đúng chứ?

Càng nghĩ càng thấy không thông...

*

Uy Vũ thừa nhận lúc trước mình đã phạm phải rất nhiều sai lầm. Tất cả cũng chỉ vì xuất phát điểm của hắn không đúng mà thôi. Hoàn cảnh sống bắt buộc hắn phải thay đổi để phù hợp, tàn nhẫn và lạnh lùng. Dần dà, mọi thứ trở thành quen, có lúc hắn nghĩ, mình sinh ra là để sống với cuộc đời như vậy.

Nhưng rồi khi Uy Vũ đem lòng yêu cô gái kia thì hắn được biết thêm một điều: mọi thứ đều sẽ thay đổi khi bản thân tìm thấy nguồn sống từ tình yêu. Hắn

muốn thay đổi, mong sao cô gái có thể chấp nhận mình.

Và rồi Uy Vũ ước, hấn ước nhiều điều lắm...

Phải chi, lần đó bản hợp đồng kia kéo dài thêm một chút nữa, để Diễm Thuần không đột ngột rời hấn mà đi.

Phải chi, mỗi lần gặp nhau, hấn có thể để lại ấn tượng tốt hơn một chút, có lẽ bây giờ cô không có ác cảm với hấn như thế rồi.

Và phải chi, Diễm Thuần không hiểu lầm hấn về cái chết của người đi kia thì có phải tình yêu của hấn, cô đã chấp nhận?

Chung quy lại cũng là do Uy Vũ suy diễn rồi tự mình vẽ ra mà thôi.

Nếu biết trước tôi yêu em như vậy, tôi đã không gặp em như cách thông thường.

*

Chuyện Diễm Thuần ở Tàn gia kia khiến cho Uy Vũ phải suy nghĩ nhiều rồi.

Có hai điểm nghi vấn...

Một là, nếu như tên thiếu gia đúng thật là gã ngốc lúc trước thì tại sao Diễm Thuần có thể bình thường khi thấy hấn ở cạnh người phụ nữ khác?

Thái độ kia không có gì gọi là ghen ghét hay tức giận cả...

Hai là, bằng cách nào đó gã ngốc đó đã lấy lại trí nhớ và biến đổi cả khuôn mặt, khiến cho Diễm Thuần không tài nào nhận ra?

Có thể lắm chứ!

Dù sao thì, Uy Vũ cũng nên làm cái gì đó ngay bây giờ. Nếu như người đó không phải gã ngốc ngày trước thì tốt. Còn nếu phải, cũng chẳng sao, nhân lúc Diễm Thuần chưa nhận ra, hấn phải tìm cách đưa cô đi mới được.

Vì một khi người đó biết được, chắc chắn Diễm Thuần sẽ quay về bên cạnh thôi.

Bởi vì, cô yêu tên ngốc đó!

Đúng, và tên ngốc đó cũng từng rất yêu cô!

Càng nghĩ, Uy Vũ càng thấy chua chát quá. Suy cho cùng, hấn đứng ở đâu trong cuộc đời của cô nhỉ?

Không sao, tất cả những ác cảm của Diễm Thuần đối với hấn cũng chỉ do hiểu lầm chết tiệt kia mà ra cả. Đến lúc gặp lại cô rồi, Uy Vũ sẽ giải thích cho cô hiểu mà.

Diễm Thuần hiểu chuyện như vậy, chắc chắn sẽ thông cảm cho hấn ngay thôi...

*

Vài hôm nữa, Diễm Thuần sẽ rời khỏi Tàn gia.

Cậu chủ nhà này không có thiện cảm với cô, ở lại đây làm gì nữa chứ?

Với cả, cô vừa nhìn thấy Uy Vũ đi đến Tàn gia. Phải đi thôi, vì hấn đã nhận ra cô rồi.

- Diễm Thuần ơi, vào đây giúp ta một lúc! - Có tiếng vú Lam gọi, Diễm Thuần thôi suy nghĩ, vội đi vào.

"Oang!" như có một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu mình, Thụy Phương giật mình, toàn thân chợt bất động trong giây lát.

Ngồi trong phòng, anh vừa nghe thấy cái tên nào đó, thật xa lạ mà cũng thật thân quen. Nó như nhắc nhở anh rằng, mình đã vô tình bỏ quên thứ gì đó lại trong miền ký ức đầy vờ vụn kia rồi.

Nhưng nó là gì vậy? Đầu anh đau quá!

- Diễm Thuần, sao? - Nhíu mày, các no-ron thần kinh lúc này dường như chỉ đề tập trung nghĩ đến cái tên lạ lùng ấy.

Chàng trai bị bọn sát thủ truy kích, anh vừa rẽ sang con đường khác và bị lạc mất đám vệ sĩ của mình. Máu từ đầu chảy xuống, ướt cả tấm áo và bết vào da thịt anh. Khó rất quá, khó chịu quá rồi.

Vừa lẩn trốn sau hàng ghế đá một chút thì anh lại nghe có tiếng bước chân tiến lại gần mình. Kiệt sức rồi, không bỏ chạy nữa. Anh nghĩ rằng mọi thứ đã sắp kết thúc...

Nhưng không, trước khi ngắt đi, anh đã kịp nhìn thấy đó là một cô gái, đang muốn giúp anh.

Cô gái có dáng người nhỏ thó ấy ra sức dìu anh bước đi trong đêm tối. Tuy rằng đang ở trong trạng thái mê mẫn nhưng anh cũng cố gắng rướn mình theo những bước chân của cô. Vì cô nhỏ bé quá, anh không muốn cô mệt chút nào.

Hàng loạt các hình ảnh mờ ảo tiếp sau đó liên tục ủa về. Hình ảnh chàng trai kia ngồi thâu đêm trên ghế để đọc hết phần văn bản cần thẩm định, trong khi cô gái thì đang ngủ say do quá mệt rồi.

Sau đó là cảnh cô gái đẩy từng xe vật liệu nơi công trường xây dựng. Chàng trai bước đến, giúp cô tổng khứ cả mớ hỗn độn kia trong phút chốc. Tuy có chút khó chịu vì sự cố chấp luôn muốn làm việc của cô nhưng anh cũng không thể nào giận cô cho được.

Còn có cả, hình ảnh chàng trai nhẹ nhàng hôn cô gái rồi ôm cô ngủ thật say.

Những thứ này là gì? Thụy Phương đã từng trải qua những chuyện như vậy sao? Cô gái ấy là ai, tại sao lại khiến cho trái tim anh loạn lên cả rồi?

Dù gì đi nữa Thụy Phương cũng đã biết, mình từng yêu sâu đậm một người. Và trong tiềm thức này, sau khi trở về Tàn gia, anh vẫn luôn muốn tìm lại chúng.

Ngày một rõ ràng hơn. Nhưng, người đó là ai cơ chứ?

Là Alice, có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đứa nhỏ đang gặp nguy hiểm ?

Hôm nay, Thụy Phương quyết định sẽ tìm hiểu mọi chuyện. Có lẽ cái tên "Diễm Thuần" mà vú Lam đã gọi kia là tên của một ai đó, đang sống trong nhà này...

Chậm rãi đi một vòng quanh nhà. Đây rồi, phòng bếp là nơi đông người nhất. Có lẽ anh nên bắt đầu từ đây.

- Diễm Thuần - Thụy Phương khẽ gọi ra cái tên ấy. Một cảm giác khác lạ chọt lên lõi vào tim.

Giống như anh đã từng gọi qua rất nhiều lần rồi thì phải...

Chăm chú quan sát phản ứng của mọi người. Chỉ có một số ít nhìn về phía anh. Nhưng đơn thuần chỉ giống như họ đang ngạc nhiên vì thấy anh xuất hiện ở khu vực bếp núc này.

Duy chỉ có một cô gái là nhìn anh chăm chú với hai mắt tròn xoe. Thụy Phương ngay lập tức bị hút sâu vào đôi mắt ấy.

Lại là cô ả giúp việc hay gây rối đây mà. Thụy Phương bỗng dưng có chút khó chịu.

Và rồi anh chuyển tầm nhìn sang xấp giấy đang ở trên tay cô. Trông nó quen quá!

"Xoạt" - Thụy Phương giật phăng xấp giấy từ tay cô - Cô lấy những thứ này ở đâu ra hả?

Đây là những tài liệu quan trọng, cơ mật của Tàn thị. Tại sao chúng lại nằm trên tay cô gái giúp việc này?

Lại túm tóc Diễm Thuần kéo lại, anh đã nổi cáu!

Và rồi anh kéo cô gái ra phòng khách, mọi người cũng tò mò khép nép theo sau.

- Bị câm hay sao mà không nói? - Thụy Phương trừng mắt, hét lên rõ to.

-... - Khóe mắt ai đó đã bắt đầu ngấn lệ.

- Nói! Tại sao cô lại có được chúng?

Cô thực sự có biết gì đâu. Sáng nay có người mang đến và Alice nói rằng cô có thể nhận trước rồi sau đó hãy đưa lại cho thiếu gia cũng được mà.

Diễm Thuần đâu ngờ, đây là loại giấy tờ quan trọng cô không thể động vào cơ chứ?

Chiếc cổ của cô, đã bị một lực nào đó hung hăng bóp mạnh. Không thể nói, cũng chẳng thể nào phản kháng lại rồi.

Thế là răng cắn vào môi. Cắn đến bật tuơng ra từng sợi máu.

Mọi người chỉ dám đứng nhìn, không ai dám chống lại thiếu gia Thụy Phương cả.

Tất cả họ đều rất mến Diễm Thuần. Cô hiền lành, đáng yêu lắm. Nhưng, công việc này không phải ai cũng dám mang ra đánh cược để có thể bênh vực cô gái kia.

Vú Lam đâu rồi nhỉ? Tại sao ngay lúc cam go như thế lại không thấy bà ấy ở nhà?

- Ngoan cố! - Thụy Phương buông một tay khỏi cổ cô, tát mạnh vào chiếc má vốn đã ửng hồng - Chẳng phải tôi đã từng nói không muốn thấy mặt cô ở đây rồi hay sao?

Cô cứ im lặng thế làm cho anh càng thêm bức tức. Vốn là người không thích sự bất hợp tác nên anh quyết định nhanh chóng kết thúc chuyện này.

Thụy Phương đẩy cô gái nhỏ ra khỏi người mình. Trong lúc Diễm Thuần vẫn chao đảo vì chóng mặt, anh lại tung một cú đấm, nó rơi trúng bụng cô.

Anh đấm vào bụng cô rồi...

- Thiếu gia! - Cả thảy mọi người đều hét lớn, thiếu gia như vậy thực sự là quá đáng rồi.

Diễm Thuần không còn sức nữa, đau quá. Thế là vô lực ngã ra sàn. Cô gái tội nghiệp ôm bụng khóc tức tưởi.

Đúng lúc này đây, vú Lam từ bên ngoài đi vào.

- Thằng ranh này! Mày vừa làm cái gì vậy hả? - Bà tức giận hét lên, nhanh chóng chạy đến chỗ Diễm Thuần.

- À lên xem tài liệu cơ mật của con. Con chỉ là dạy cho cô ấy biết thế nào là phép tắc thôi mà! - Thụy Phương cũng bắt đầu bối rối, chưa bao giờ vú Lam xưng hô như thế với anh.

- Mày ác lắm! Mày đã hại con bé rồi! - Vú Lam bắt đầu khóc, rồi bà quay sang đám người đang đứng như trời trồng ở đằng kia, quát - Còn nhìn gì nữa, sau không mau gọi cấp cứu đi?

Tất cả họ như được bật công tắc, vâng dạ làm ngay.

- Vú cứ nghiêm trọng hóa vấn đề. Con chỉ đánh có một cú thôi, cấp cứu gì chứ? - Thụy Phương ngạc nhiên.

- Thằng ác nhân! Con bé nó đang có thai đấy! Mày đã nghe rõ chưa? - Vú Lam ôm lấy Diễm Thuần, giúp cô lau đi số mồ hôi đang thi nhau túa ra trên trán.

"Àm!" - Anh như rơi xuống một cái hố sâu hoắm. Gì chứ, cô gái này, có thai sao?

Nhìn lại mới thấy, cô gái cứ ôm chặt lấy bụng mình. Nãy giờ cô cứ khóc, nhưng sao anh lại không nghe?

Chiếc váy dài quá gối cũng bắt đầu bị nhiễm một vệt máu lớn.

- Nhưng, con không nghe cô ấy nói gì cả. Nếu như nói trước, có lẽ đã không... - Thụy Phương vò đầu, anh thừa nhận mình có phần nóng nảy.

- Nói, nói bằng cái niềm tin à? - Vú Lam hừ lạnh - Con bé bị câm thì nói thế nào được?

Thêm một lần nữa, Thụy Phương bị dọa đến lạnh người. Cô gái này, bị câm sao?

Anh bắt đầu đứng chết lặng, vì sao không thể nói nên lời?

Thế là anh tiến lại gần, ngồi xuống cạnh cô. Như vừa nhớ đến chuyện gì đó, bối rối, cuống cuồng.

Từ khi thấy cô xuất hiện trong căn nhà này, hình như anh chưa từng nghe qua giọng nói của cô thì phải?

Vậy mà cứ tưởng rằng cô không muốn trả lời cơ chứ? Cũng bởi do người này dám trêu người anh hết lần này đến lần khác, hỏi sao anh không bức mình?

Nhìn vào ánh mắt ấy, Thụy Phương như thấy được điều gì đó. Nhưng thật nhanh, nó thoáng bay đi.

Cô gái này đang đau lắm phải không? Nhìn cô, Thụy Phương như đọc được từng câu từng chữ hiện lên nơi đáy mắt:

- "Đau quá! Con tôi, nó có sao không?"

- "Ai đó làm ơn cứu lấy đứa nhỏ giúp tôi với!"

- Được rồi, đợi xe cấp cứu đến, con sẽ ổn thôi... - Vũ Lam nắm lấy tay cô, mỉm cười.

Vũ Lam hiểu được khẩu ngữ, anh cũng biết mà.

Và rồi Diễm Thuần được đưa đến bệnh viện sau đó. Vũ Lam vội vã thu xếp đồ đạc đi theo sau. Trước khi đi, bà cảnh cáo:

- Con bé mà có chuyện gì, con cũng đừng nghĩ đến chuyện nhìn mặt vú nữa đi!

Bây giờ, chỉ còn lại một mình anh đứng lặng trong phòng khách. Vết máu đỏ thẫm vương trên sàn vẫn chưa khô. Anh cảm thấy sợ rồi ư? Vì sao chứ?

Có lẽ, cảm giác của anh về cô gái kia đã thay đổi mất rồi.

Thông qua ánh mắt ấy...

*

Alice vừa từ phòng riêng bước xuống. Có lẽ cô vừa mới ngủ dậy thôi.

- Thụy Phương! - Cô gái vòng tay ôm lấy anh - Hôm nay chúng ta có hẹn đi thử đồ cưới đấy, nhớ không?

-... - Anh im lặng, có lẽ là không nghe thấy rồi.

- Thụy Phương! - Alice gọi rõ to một lần nữa.

- Sao? Có việc gì?

- Em nói hôm nay chúng ta đi thử đồ cưới, anh quên rồi sao?

Sao anh không nhớ nhỉ?

- Không sao, bây giờ chuẩn bị đi cũng chưa muộn. - Alice hớn hờ - Đợi em một chút nhé?

Suy nghĩ hồi lâu. Chợt, Thụy Phương với tay lấy chiếc áo khoác choàng vội lên vai, không nói không rằng đi ra khỏi cửa.

- Thụy Phương, anh đi đâu đấy? - Alice không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hỏi lớn.

- Anh có việc phải đi. Chắc không thể cùng em đi thử áo cưới được rồi. - Thụy Phương ngắn gọn đáp.

Lạnh lùng tự lái xe rời đi. Anh phải đến bệnh viện. Chuyện bây giờ với anh còn quan trọng hơn gấp bội phần.

Để lại phía trong một người chỉ biết cắn răng mà chấp nhận. Buổi hẹn thử áo cưới vì thế cũng hủy mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Dương tính với virus ôn nhu

- 'Ai đó làm ơn, giúp tôi cứu lấy đứa nhỏ!'

- 'Đau, tôi đau quá rồi...'

Những câu nói không âm điệu cứ thế vang lên trong đầu Thụy Phương. Tại sao anh lại để tâm đến những chuyện đó? Ánh mắt ấy sao quá đỗi thân quen?

Trông phút chốc, vì sao anh thấy sợ mất cô gái này lắm, mặc dù trước đây mình đã từng rất chướng mắt đó nha.

- Vũ Lam, cô ấy sao rồi? - Vừa nhìn thấy vũ Lam, anh lập tức hỏi ngay.

- Bắt đầu biết suy nghĩ rồi à? Vũ cứ tưởng là con vô tâm vô phế chứ nhỉ? - Bà lạnh lùng, ngay cả cái nhìn cũng không thêm cho anh.

- Vũ đừng giận nữa. Con là đang quan tâm thật lòng đấy!

- Bác sĩ vẫn chưa bước ra, biết thế nào được? - Vú Lam nói rồi bước đi, tay chân bà run quá nên muốn tìm chỗ ngồi một lúc.

Chỉ còn mình Thụy Phương, anh đứng đối diện với cánh cửa phòng cấp cứu lạnh lẽo ấy.

Trái tim chợt có chút đau!

Bỗng dung Mark cùng đám vệ sĩ đi đến, một phong bì màu nâu đỏ được chia ra:

- Thiếu gia, chuyện lần trước cậu muốn điều tra, đã có kết quả rồi!

- Chuyện gì? - Vô thức hỏi ngay một câu, đầu óc anh bây giờ đã trở nên trống rỗng.

- Chuyện một bên thân của cậu bị mất!

Cuối cùng cũng có kết quả. Vừa nhận được nó, Mark ngay lập tức đi tìm Thụy Phương.

- Bây giờ tôi không có tâm trạng! - Anh có vẻ như không quan tâm lắm - Có thời gian tôi sẽ xem sau!

Thực sự đầu óc của anh ở hiện tại không thích hợp để xem mấy thứ này!

Thế là Mark đành phải cắt chúng vào. Anh đang ngạc nhiên tự hỏi tại sao thiếu gia lại ở đây?

Và rồi vị bác sĩ già bước ra từ phòng cấp cứu:

- Chậm một lúc nữa thôi thì cả hai đều sẽ gặp nguy hiểm...

Chưa kịp nói xong đã thấy Thụy Phương sốt ruột chạy vào trong.

Vú Lam bật cười. Còn Mark, dường như anh đã hiểu một vài vấn đề nào đó.

Cô gái nhỏ kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

*

Diễm Thuần trong bộ quần áo bệnh nhân trắng toát đang ngủ say trên giường bệnh. Gương mặt tái xanh, nhợt nhạt đến đau lòng. Trái tim anh như vừa lên cơn co thắt, cảnh tượng này sao thật giống với một giấc mộng mà anh đã trải qua, nhiều hơn một lần.

- Cô rốt cuộc là bị làm sao vậy hả? Sao cứ muốn tôi phát điên lên?

Không hẳn đúng, cảm giác giống như rất thân quen, nên chỉ muốn giữ lại phần ký ức mờ nhạt đẹp để trong tâm trí.

Quen thuộc đôi khi cũng hóa lạnh lùng. Chỉ là muốn bảo vệ phần ý niệm trước kia, không muốn dung nạp thêm nữa.

- Tôi biết mình rất quá đáng. Vậy nên, xin cô hãy tỉnh lại đi!

Anh còn muốn nói một câu xin lỗi với cô mà.

Ánh mắt ấy khẽ chớp động. Thứ ánh sáng chói lóa từ bên ngoài hắt vào làm mắt cô có chút đau.

Việc cô làm đầu tiên là đưa tay lên sờ bụng. Đứa nhỏ, đứa nhỏ sao rồi?

- Yên tâm đi, con của cô nó vẫn ở đây! - Kéo ghế sát lại giường và ngồi xuống, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn có phần run rẩy kia.

Nhìn thấy Thụy Phương, cô gái giật mình, như là một nỗi ám ảnh. Thế là cô rút tay lại, có phần e dè, sợ sệt.

- Ngoan nào... - Chưa bao giờ anh nói chuyện với một giọng điệu kì lạ như vậy với ai, nhất là đối với phụ nữ - Tôi sẽ không lớn tiếng với cô nữa đâu.

Diễm Thuần lại nép sát người vào góc tường. Đáp lại câu nói đó của anh là một chiếc gối từ đâu bay thẳng vào mặt.

- 'Đi! Làm ơn đi cho!'

- Không đi! - Thụy Phương lắc đầu, xua tay - Cô còn giận tôi, không đi được.

Đừng nghĩ nói như vậy thì cô sẽ chịu thua. Thế là cô mặc kệ, bình thản nằm lại giường. Cái tên cậu chủ kia không ra ngoài thì cô đành đi ngủ vậy.

Dù sao Diễm Thuần cũng không còn tiếng nói, làm sao mà cãi lại được đây?

- Ngoan lắm! - Thụy Phương hài lòng - Nghi ngơi tốt đứa nhỏ mới khỏe mạnh được.

Nếu anh sớm biết đứa nhỏ đang hiện diện, có lẽ đã không nóng nảy, tàn nhẫn như vậy rồi.

Cảm thấy có lỗi. Và còn có cả loại cảm giác đặc biệt gì kia?

Hình ảnh cô gái đang nằm trước mắt, sao lại quá thân quen...

Khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ chiếc gò má trắng hồng, tìm Thụy Phương cứ đập liên hồi không nguôi. Vì sao thế nhỉ?

Nhớ rồi, anh cũng đã từng vuốt ve cô gái trong mơ ấy, như thế này.

Cảm giác lẫn tẩn bồng từ đâu chạy dọc trên gương mặt làm cho Diễm Thuần có chút không quen. Thế là thức dậy và trở mình. Lại chạm mặt.

- 'Đồ ác quỷ! Đối xử với tôi như vậy còn chưa đủ sao?' - Không tiếng động, cô trừng mắt.

- Đúng! Tôi là ác quỷ. Nhưng tôi sẽ không làm như vậy với cô nữa.

Diễm Thuần giật mình, cái tên côn đồ này cũng biết thổ ngữ nữa sao?

*

- Anh, người ta nhớ anh! - Alice mở cửa bước vào phòng anh, dịu giọng.

-...

- Sao hôm nay anh không đi thử áo cưới với em nhỉ?

- Không có thời gian! - Anh lạnh lùng, đáp.

- Sao lại thế nhỉ? Chẳng phải là đã định trước rồi sao?

- Lắm lời! Từ lúc nào cho phép em xen vào việc riêng của anh? - Thụy Phương vung tay, hất văng bàn tay của cô gái trẻ đang đặt trên cổ mình.

- Em... em... - Alice có chút hoảng, không nói nên lời.

Cô rất sợ sẽ chọc giận Thụy Phương. Sợ rằng mình cư xử không đúng sẽ khiến anh nổi cáu.

Im lặng hồi lâu, bỗng Thụy Phương nhìn cô, hỏi:

- Kể cho tôi nghe, ngày hôm đó, như thế nào?

- Cái gì mà 'ngày hôm đó'? Thụy Phương, em chẳng hiểu gì cả.

- Ngày tôi bị truy sát, trông như thế nào? - Anh vẫn điềm tĩnh, chậm rãi hỏi lại.

- À, thì... - Alice chau mày, làm ra thái độ như muốn nhớ lại gì đó - Sáng hôm ấy, em tìm thấy anh rồi bí mật đưa anh về để chăm sóc.

- Là ban ngày sao?

- Phải, hôm ấy trời lạnh lắm. Em phải cởi cả áo khoác của mình ra giúp anh sưởi ấm... - Alice cúi xuống, từng câu từng chữ như muốn rót vào tai anh.

- Tốt lắm! - Thụy Phương cười hài lòng - Cuối tháng này, khi sắp xếp xong một số việc, chúng ta sẽ làm đám cưới.

Đối với Thụy Phương, cô gái đến bên anh trong vồn vộn bốn tháng kia thực sự quan trọng lắm. Đạo gần đây, chuỗi ký ức hiện về ngày một rõ hơn rồi. Anh đã từng có ý niệm rằng sẽ lật tung cả thành phố này lên chỉ để tìm lại cô gái ấy - người con gái khiến anh vô cùng trân quý, yêu thương.

Nhưng, nếu đúng thật là Alice thì tốt rồi. Không cần phải đi đâu xa tìm kiếm, người cần tìm vẫn ở ngay trước mắt đó thôi.

Thụy Phương muốn cưới cô gái ấy, chắc chắn rồi.

Ánh mắt ai kia sáng lên thích thú. Cuối cùng, cô cũng có thể tiếp cận với vị trí Thiếu phu nhân của Tàn gia rồi.

Mọi chuyện xảy đến nhanh quá, liệu tất cả có phải là sự thật hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thay đổi - phá bỏ lạnh lùng

Há miệng ra, ăn một chút nào... - Ai đó gan lấy một thìa cháo mỏng, cẩn thận thổi thổi rồi đưa cho cô gái.

- 'Không ăn!'

- Ăn một chút thôi...

- 'Không!'

- Ăn!

- 'Không!'

- Không ăn thì tôi ăn vậy!

Thế là người kia điềm nhiên ăn lấy thìa cháo. Còn cô gái thì tròn mắt nhìn sang.

Đó là Diễm Thuần và Thụy Phương. Hôm nay anh lại dành chút thời gian để đến đây thăm cô gái nhỏ. Nhưng vì cô quá cứng đầu nên anh phải dùng đến cách thức này thôi.

- 'Cháo của người bệnh mà cũng ăn, chắc anh đói lắm rồi.' - Diễm Thuần buông một câu khinh rẻ.

- Không ăn để đồ đi à? - Thụy Phương mỉm cười nói - Mùi vị cũng không tệ nha.

Có vẻ như anh là kiểu người không thích bông đùa. Nhưng mà vì sao, hôm nay lại phá lệ?

Đúng, vì anh đã làm tổn thương cô gái trước mắt này quá nhiều rồi. Nên bây giờ làm chút gì đó để chuộc lỗi cũng hay.

- Cô ăn giúp vài thìa với, không vù Lam lại trách tôi.

- '...'

- Bà ấy sẽ lại lo lắng...

Có hiệu quả rồi, Diễm Thuần thấy mấy hôm nay vù Lam luôn chăm sóc cho mình. Cô nhất định phải khỏe lại để bà không vất vả nữa.

- Ăn nhé? - Lại kiên nhẫn gan một thìa cháo, đưa lên miệng cô.

- '...'

- Ngoan lắm... - Thụy Phương tỏ vẻ hài lòng.

Trầy trật mãi cô mới ăn hết phần cháo kia. Cơ thể có vẻ tốt hơn rồi. Thế là nằm lại giường, an ổn nhắm mắt.

Bất chợt, Thụy Phương xoa xoa cái bụng nhỏ của cô. Nó nhỏ quá, nếu như không nói thì anh cũng không tài nào biết được nơi này đang có đứa nhỏ đâu.

- Ngủ đi, cho con cô nghỉ ngơi cùng. Tôi ở ngay đây...

Có một chút nhột, cô muốn cười nhưng không thể. Và hình ảnh này, điệu bộ này sao thực giống một người...

- 'Huy...' - Diễm Thuần lại gọi ra cái tên ấy, trong im lặng, đau lòng.

Hết xoa bụng lại nắm tay. Đây là cô gái có bàn tay lạnh. Thụy Phương có cảm giác thật thân quen với loại thân nhiệt này. Vô thức bật ra, câu nói thốt thốt đến nao lòng:

- Rốt cuộc thì, cô là ai...

Diễm Thuần đã ngủ say, mọi đau khổ dường như đã khép lại rồi. Cái tên cậu chủ kia sẽ không còn đối xử tàn tệ với cô nữa.

*

Alice đứng ở bên ngoài nhìn vào. Ánh mắt chợt lóe lên một tia phức tạp.

Mấy hôm nay, Thụy Phương cứ vắng nhà suốt, thì ra là đến đây. Vì cô à này...

Anh đang nói gì với cô ta thế nhỉ? Lại còn nắm tay, vuốt tóc nữa chứ.

- Hừ! - Buông ra tiếng hừ lạnh, sau đó Alice định rời đi.

"Rầm!" - Cô va vào vòm ngực rắn chắc của ai đó, người kia nhanh chóng đưa một cánh tay ra đỡ, giúp cô không bị ngã xuống.

- Alice! Sao cô lại ở đây? - là Mark.

- Liên quan gì đến anh? - Alice bực bội cúi người xuống nhặt lại đồ từ chiếc túi xách bị rơi ra.

Nhặt thật nhanh rồi rời đi trong chóng vánh...

- Cô... - Mark ngạc nhiên rồi nhìn xuống sàn bệnh viện - Alice, cô bỏ quên đồ này.

Nhưng Alice đã đi xa rồi còn đâu. Thế là nhặt lên. Đó là một tấm cardboard.

- Bác sĩ Sản khoa Kristen Luru?

Tại sao Alice lại có loại cardboard này?

Lẽ nào...

Đáy mắt của Mark chợt hiện lên ý cười vui vẻ.

*

Cuối cùng, Alice cũng đã giải quyết xong đứa nhỏ không nên đến này.

Nếu như nó tồn tại sẽ là rào cản lớn nhất để cô tiếp cận đến Thụy Phương.

Vì vậy, lúc sáng cô đã đến bệnh viện thật sớm, tiến hành phẫu thuật phá bỏ thai.

Đứa nhỏ chưa lớn lắm nên mọi việc đều diễn ra trong suôn sẻ. Nghi ngơi vài tiếng, đến trưa cô đã có thể ra về.

Hỏi cô có đau lòng không? Một chút. Vì dù sao đó cũng là con của cô mà. Nhưng do nó không biết điều, đến sai thời điểm thời. Không thể trách cô được.

Sau này, cô sẽ có thêm thật nhiều đứa trẻ nữa, cùng với Thụy Phương. Đến lúc đó dùng tình thương của người mẹ bù đắp lại cũng chưa muộn. Đây là điều cô luôn ao ước.

Sắp rồi, giấc mơ kia sẽ sớm thành hiện thực thôi.

*

Khi Diễm Thuận thức dậy đã là tối muộn rồi.

Ngủ ngon thật đấy, do tác dụng của thuốc hay là do...

Nhìn chiếc hộp giữ ấm đang được đặt trên bàn kia, Diễm Thuận xót xa quá.

Những ngày cô không khỏe, Huy cũng hay bỏ thức ăn vào bình giữ ấm cho cô thế này.

"Thức dậy thì ăn đi nhé. Tò ra ngoài có chút việc." - Mẩu giấy vì viết vội mà có chút ngoặc ngoặc kia chợt làm cô nhoèn miệng cười.

Cái tên này, đi đâu là việc của hắn, cần gì phải nói lại với cô?

Cháo thực sự ngon lắm. Diễm Thuận tự ăn, rồi hết nhẵn.

Ngoài cửa, Thụy Phương đang chăm chú nhìn từng nhất cử nhất động của cô. Chợt thấy cô sao mà đáng yêu quá. Đã đến đây được một lúc rồi nhưng lại chần chừ không mở cửa. Vì anh không muốn phá vỡ khung cảnh xinh đẹp trước mắt chút nào.

Vừa nghĩ đến chuyện gì đó thì điện thoại cũng bất chợt rung lên:

- Alo! - Có chút khó chịu bất máy.

- Anh mau về nhà đi.

- Xảy ra chuyện gì sao?

-...

Không có tiếng đáp lại và Alice cúp máy sau đó. Xem ra anh phải về nhà một chuyến rồi.

*

Bước vào nhà, Thụy Phương lập tức hỏi ngay:

- Có việc gì?

Alice đang ngồi trên sofa trang trí lại bộ móng tay xinh đẹp của mình.

- Không có gì. Thấy muộn nên gọi anh về thôi.

Thụy Phương nắm chặt tay thành nắm đấm. Trùng mắt:

- Thực sự là rất rảnh rồi?

- Em... - Alice bắt đầu hoảng sợ - Em chỉ là muốn anh đừng về khuya quá...

- Từ khi nào cho phép em quản chuyện của anh?

- Em nghĩ, chúng ta sắp thành vợ chồng rồi. Chuyện này em nên...

- Vậy thì hủy hôn! - Thụy Phương lạnh lùng hét lớn.

- Anh... - Alice giật mình, chẳng phải anh rất yêu cô sao - Em xin lỗi, sẽ không xen vào chuyện của anh nữa. Đừng hủy hôn...

Thụy Phương bước lại gần Alice, nâng cằm cô lên, lại trùng mắt:

- Nên biết điều một chút, nếu không thì chuyện gì anh cũng có thể làm!

Alice ngán lẹ, liên tục gạt đầu...

Thế là anh lại bước ra ngoài, lái xe lao đi, người cùng xe dần mất hút trong bầu trời đêm lạnh lẽo.

Alice bật khóc thật. Thụy Phương lạnh lùng không phải cô chưa từng gặp qua. Nhưng thái độ như vừa rồi thì lại là lần đầu tiên cô chứng kiến.

Có phải, anh đã phát hiện ra cái gì đó rồi không?

Alice đúng thật là đang đi một nước cờ nguy hiểm. Được ăn cả ngã về không. Có khi lại chả có đường để mà về luôn đấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ván cược, phần thưởng là cô

Đối với cô gái này, từ lâu đã có muôn phần yêu thương

Một thân một mình chịu đựng đau khổ từ cuộc tình chóng vánh với một gã khờ. Sau đó có thêm đứa nhỏ, rồi bây giờ lại là tình cảnh nằm trên giường bệnh thế này đây.

Uy Vũ chau mày, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó chịu ghê gớm. Vừa nghe tin Diễm Thuần nhập viện không rõ lý do, hần ngay lập tức chạy đến nơi này.

Vừa nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn ấy, bản thân không thể kiềm chế được liền mở cửa bước vào ngay.

Cô ngủ rồi, Uy Vũ vẫn đưa mắt ngắm nhìn, nhưng im lặng. Chỉ ít thì trong giấc ngủ ngắn ngủi ấy, phần nào đó cô sẽ cảm thấy bình yên.

- '...' - Diễm Thuần trở mình tỉnh giấc, bắt gặp ánh mắt của Uy Vũ thì ngạc nhiên. - 'Anh đến đây làm gì?'

Đĩ nhiên, Uy Vũ không thể hiểu được điều cô vừa nói.

- Em thấy thế nào rồi? - Hấn sốt ruột sờ sờ trán cô, thấy không có bất thường thì giảm bớt muôn phần lo lắng.

- 'Tôi hỏi anh đến đây làm gì?' - Lần này thì viết ra giấy.

- Thăm em, không lẽ đến bệnh viện để xem kịch à?

Diễm Thuần thôi không nói nữa. Đang lúc với tay định rót ly nước thì động tác Uy Vũ đã nhanh hơn, giúp cô việc này.

Im lặng một hồi lâu. Bỗng, hấn chợt nói:

- Tiểu Thuần, về nhà với tôi!

Ngậm nước vừa vào miệng suýt nữa đã phun ra. Thế là cô trừng mắt, viết vài dòng ra giấy:

- 'Tôi làm sao mà phải đi theo anh? Với lại anh đang lấy cái quyền gì để bắt tôi phải thế này thế nọ?'

- Vì em đã hiểu lầm tôi. Có nhiều chuyện tôi cần nói rõ với em lúc này!

- 'Thôi đủ rồi!' - Diễm Thuần đưa tay lên ra hiệu hấn im lặng - 'Mấy lời đó đừng nghĩ tôi sẽ tin!'

Thế là cô nằm lại giường, quay mặt vào trong. Cô muốn đi ngủ, mời hấn về cho.

Biết khó lay động được cô gái, Uy Vũ đành viết ra giấy vài câu. Hi vọng sau khi thức dậy lần nữa, cô có thể chú ý đến nó một chút.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, hấn cũng vừa vịn chạm mặt với Thụy Phương.

- Phó tổng Lâm, anh làm sao mà phải đến bệnh viện?

- Thăm bệnh! - Uy Vũ thản nhiên đáp - Nếu tôi không làm thì chuyện này Tần tổng đâu được phép xen vào, nhỉ?

- Thì không có, nhưng dường như phó tổng Lâm đã đi nhầm phòng rồi thì phải! - Thụy Phương hừ lạnh.

- Người nằm trong kia là người quen của tôi, sao làm được nhỉ?

- Người quen? Với người giúp việc nhà tôi thì phó tổng Lâm quen thế nào được?

- Cô ấy từng là Lâm thiếu phu nhân đấy! - Bị kích động, Uy Vũ đã trở nên mất kiểm soát rồi.

Hấn đã vô thức nói ra câu này cho hả giận. Nhưng nó lại bắt đầu kéo theo nhiều hệ quả phía sau.

Thụy Phương giật mình, anh vừa nghe thấy điều gì vậy?

- Ha! - Thụy Phương cười lớn - Càng nói càng khó tin nha, vợ của phó tổng Lâm sao lại là giúp việc nhà tôi nhỉ?

- Đừng khích bác tôi! Bằng mọi giá tôi cũng sẽ đưa cô ấy về bên cạnh mình! - Một ngón chỉ thiên, Uy Vũ ngiên rảng tuyên bố.

Dường như không biết tự lúc nào, hấn đã trở nên kích động với những chuyện có liên quan đến Diễm Thuần mất rồi.

- Phó tổng Lâm, anh thực sự là có loại năng lực đó? - Thụy Phương bắt đầu cười lớn.

- Anh có ý gì?

- Cô gái kia, tôi bắt đầu có hứng thú. Anh muốn đánh cược một ván không?

Bàn tay đã sớm cuộn thành nắm đấm. Uy Vũ tức giận lắm rồi.

- Tần thiếu gia, anh ngang nhiên cướp lấy một phần cơ nghiệp của tôi, tôi có thể không chấp. Nhưng cô gái kia anh cũng không buông tha, thử hỏi liệu có quá đáng rồi?

- Nên nhớ rằng, tôi muốn công bằng mà đấu với anh! Không hề phỗng tay trên hay giành giật gì cả. - Nói rồi Thụy Phương đẩy một bên vai Uy Vũ - Phó tổng Lâm, mời về cho, định cản trở người đến thăm bệnh à?

Thế là hấn miễn cưỡng bỏ đi. Trong lòng không khỏi bức tức, lý nào Diễm Thuần lại dễ dàng chấp nhận gã thiếu gia chỉ dùng người khác để mua vui như

vậy?

Nhưng nhờ đâu, họ ở cùng một nơi, cứ gần nhau mãi, cô rồi cũng xiêu lòng thì sao?

Đối với hắn, Diễm Thuần chưa hề thân thiết. Biết đâu chừng, đã xa càng thêm xa?

Chưa bao giờ Uy Vũ cảm thấy bất lực và sợ hãi như vậy. Nếu điều đó xảy đến, hắn sẽ nghiễm nhiên không còn gì cả.

Đúng! Chẳng còn gì...

*

Thụy Phương bước vào trong lúc cô gái vẫn ngủ say.

Tên công tử nhà họ Lâm kia đã từng vào đây sao? Hắn đã nói gì với cô rồi? Thụy Phương có chút bức bối khi nghĩ rằng hai người này đã từng nói với nhau những lời đường mật, ngọt ngào.

Khó chịu sao? Và cả nhói nữa...

Chợt nhìn thấy trên bàn có vài mẩu giấy nhỏ đã bị nhàu nát đến không còn nguyên dạng, anh tò mò cầm lên xem:

- "Anh đến đây làm gì?"

- "Tôi làm sao mà phải đi theo anh? Với lại anh đang lấy cái quyền gì để bắt tôi phải thế này thế nọ?"

- "Thôi đủ rồi! Để tôi yên!"

Chắc là nét chữ của cô rồi, nhưng trông ý điệu không được tốt cho lắm. Cô dường như rất ghét người tên Lâm Uy Vũ kia.

Cô gái này là Lâm thiếu phu nhân thật sao? Thụy Phương lại khó chịu khi nghĩ đến điều gì đó.

Lại bất giác một tờ giấy được gấp gọn gàng đang kuất ở góc bàn kia. Có lẽ, người cần đọc chưa chạm tới nó.

Nghĩ rồi anh lại cầm lên xem. Nhưng lần này, những gì viết trong đó đã khiến cho ánh mắt kia chợt tối sầm lại trong phút chốc.

Đầu Thụy Phương chợt nhói lên, giống như các mạch máu đang thi nhau co giật liên hồi. Sau đó, anh loạng choạng và kịp thời chống hai tay xuống bàn để tránh cho mình không bị ngã.

Nhưng tiếng động đã làm cho Diễm Thuần thức giấc. Lần này lại thấy Tần thiếu gia, cô không khỏi mỉm cười chua chát, vì sao hôm nay có nhiều người đến thăm mình như vậy?

- 'Anh... Thiếu gia bị làm sao?' - Bất được ánh mắt của Thụy Phương, cô hỏi.

- Không! - Kịp thời cất mảnh giấy vào túi áo, anh đứng thẳng người - Cô thấy sao rồi?

- 'Tốt! Không còn vấn đề gì nữa...'

- Vậy về nhà thôi!

- 'Nhà... sao?'

- Ý tôi là về Tần gia đây. Thủ tục xuất viện tôi đã hoàn thành.

Diễm Thuần giật mình, về lại căn nhà đó, liệu cô có còn...

- Yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô nữa! - Như đoán được suy nghĩ của cô, Thụy Phương nói như tuyên bố.

Không hiểu tại sao anh lại nồn nóng muốn đưa cô về đến vậy. Có lẽ anh cảm thấy sợ, sợ rằng nếu cứ để cô ở bên ngoài thế này thì có ngày cô sẽ bị mang đi mất thôi.

Dường như đang có một sợi dây vô hình đã bắt đầu thắt chặt và kéo hai người lại gần nhau rồi, có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tuyệt đỉnh ngọt ngào

Ngay buổi chiều hôm đó, Diễm Thuần được đưa về Tàn gia.

Cô muốn đi, đi và rời khỏi nơi này. Nhưng lời chào tới vú Lam và mọi người cô vẫn chưa nói nên còn ở lại đây.

- Con thấy sao rồi?

- Đứa nhỏ vẫn ổn chứ cô?

- Nhìn vẻ mặt hồng hào như thế chắc là khỏe rồi nhì.

Được vú Lam và mọi người vây quanh hỏi han ân cần, Diễm Thuần vui lắm, cô không biết làm sao để trả lời tất cả đây.

Nhìn thấy vẻ luống cuống của cô, ánh mắt Thụy Phương chột cong lên ý cười. Cô gái này, thú vị đấy. Thế là anh đưa tay kéo Diễm Thuần vào lòng, giúp cô giải vây:

- Mọi người đừng hỏi nữa. Không khéo cô ấy sẽ khóc vì không thể trả lời hết câu hỏi của mọi người mất thôi.

Cảnh tượng trước mắt là gì đây? Tất cả đều bị dọa một phen, ngạc nhiên vô cùng. Thiếu gia Thụy Phương hôm nay cũng biết nói đùa.

Lại còn thái độ với Diễm Thuần cũng có muôn phần khác lạ. Không phải lúc trước anh đã từng rất chướng mắt cô, từng đánh cô đến nhập viện hay sao?

Ngoài vẻ mặt lo ngại của vú Lam thì những người còn lại đều tỏ vẻ ngưỡng mộ, vui mừng cho cô gái nhỏ.

Nhưng còn Alice, lẽ nào...

*

- A, trông ngon quá! - Nhìn thấy bát canh gà trên bàn, Alice cầm lên suất xoa. - Mình ăn được không nhì?

- Alice, mau bỏ xuống! - Có tiếng Thụy Phương từ phía sau vọng đến.

Anh đi đến, phía sau còn có thêm cô ả người hầu.

- Của anh sao? Cùng ăn nhé! - Alice đoán bát canh này là do cô hầu kia nấu.

- Không được động đến! - Thụy Phương đoạt lấy từ tay Alice - Nó là của cô ấy.

Rồi anh ra hiệu cho Diễm Thuần ngồi xuống. Còn Alice thì tròn mắt nhìn. Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

- Anh... - Alice tức giận - Chúng ta sắp kết hôn rồi đấy. Sao anh lại..

- Em ra ngoài đi! - Thụy Phương nói.

- Em..

- Anh bảo em mau ra ngoài! - Đã mất dần kiên nhẫn.

Thế là Alice vùng vằng đi ra. Ánh mắt không khỏi lóe lên một tia căm thù. Cô ghét cô ả kia.

Thụy Phương đưa chiếc thìa lên, anh có ý định muốn đút cho cô gái này ăn.

- 'Tôi có tay, tự ăn được!' - Diễm Thuần khó chịu ra hiệu.

- Ô, cô hay nhì? Lần trước trong bệnh viện là ai đã giúp cô ăn thế? - Thụy Phương cười khẩy.

- 'Tôi bị như vậy là vì ai? Bây giờ lại tỏ vẻ quan tâm này nọ?'

- Tôi đã xin lỗi rồi, cô có giận thì tôi cũng hết cách! - Anh nhún vai.

- 'Tốt thôi!' - Cô có chút vui vẻ và đứng dậy định đi ra ngoài.

- Tôi không cho phép, cô dám bỏ đi? - Thụy Phương đã túm được cánh tay cô, thế là kéo lại.

Bị một lực bất ngờ tác động, Diễm Thuần không khỏi loạng choạng, rồi ngã ngay xuống chiếc giường gần đó.

- Nên nhớ, bây giờ cô vẫn là giúp việc của nhà này! - Chồng hai tay xuống giường, anh là đang mặt đối mặt với cô.

- 'Hừ, giúp việc là bao gồm luôn việc này sao?' - Diễm Thuần khinh bỉ.

- Đang nghĩ gì vậy? - Thụy Phương cười ngặt nghẽo, rồi lại nghiêm túc nhìn xuống - Trong đầu cô, tôi thực sự xấu xa?

Diễm Thuần gật đầu. Đúng, với cô, Tần thiếu gia xấu xa lắm.

- Cô và người đó, có liên quan gì? - Như vô thức, Thụy Phương buông ra một câu không đầu không đuôi.

- 'Người đó, là ai?'

- Một cô gái, trong giấc mơ của tôi.

- 'Cô Alice?'

- Không! Nhưng cũng có thể. - Thụy Phương chau mày - Chỉ tiếc rằng tôi không thể nhớ ra.

- '...'

- Nhưng tôi chắc chắn rằng mình đã từng rất yêu người đó, bằng cả cuộc đời tôi.

Nhưng là, cảm giác với Alice bây giờ không phải như thế.

- 'Giống như hành động của hai con người khác nhau quá nhỉ?'

- Đúng, và cũng giống như tôi đã từng biến thành một người khác vậy...

- 'Phức tạp quá, nhưng anh nói chuyện này với tôi làm gì?'

- Không biết, tự nhiên muốn kể với cô thôi!

- 'Rảnh rồi quá nhỉ? Chỉ tiếc là tôi không có hứng thú!'

Thế là Diễm Thuần toan ngồi dậy nhưng cơn đau ở bụng chợt truyền đến, nhói lên.

- Cô sao thế? - Thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô, Thụy Phương có chút sốt ruột.

- 'Đứa nhỏ không ngoan, nó lại quậy tôi rồi!'

Thế là anh nghiêng người, nằm gọn sang một bên, rồi khẽ đưa bàn tay ra, xoa lấy:

- Hư quá nhỉ? Cô đã yếu thế mà còn đùa giỡn sao? - Anh bỗng hóa ôn nhu, dịu dàng quá mức - Thế nào, đã đỡ hơn chưa?

Diễm Thuần gật đầu, phải công nhận Tần thiếu gia hay thật, không còn đau như lúc nãy nữa.

- Đứa nhỏ là trai hay gái? - Vuốt lấy mồ hôi đang vương trên trán cô, bỗng nhiên anh hỏi.

Diễm Thuần lưỡng lự, con của cô là trai hay gái nhỉ?

- Vẫn chưa biết sao?

Lại gật đầu.

Cũng phải, từ khi đến đây có khi nào cô đi ra ngoài đâu mà có dịp biết đến.

- Không sao, cuối tuần tôi rảnh sẽ đưa cô đi kiểm tra!

- 'Không cần tốt với tôi như vậy, ấn tượng cũng sẽ không khá hơn chút nào đâu!' - Diễm Thuần ngồi dậy, cô muốn đi ra ngoài.

- Không phải vì muốn cô cải thiện ấn tượng với tôi!

- 'Đừng quên anh sắp kết hôn với cô Alice, không nên để cô ấy hiểu lầm!'

Như vậy, tôi sẽ không thể gánh hết tội...

-...

- 'Chuyện lúc này, cảm ơn anh!' - Nói rồi cô lạnh lùng đóng sầm cửa, bước ra ngoài.

*

Một tuần sau...

Hôm nay là lễ cưới của Alice và Thụy Phương. Mọi chuyện có vẻ vội vàng nhưng đó là những gì Alice có thể làm trước khi mọi chuyện bại lộ.

Sau này khi mọi chuyện đã rồi, chắc Thụy Phương sẽ không trách cô nữa. Với tình yêu của mình, Alice tự tin mình có thể chiếm lấy trái tim anh, từng ngày một.

Từ ngày lên kế hoạch đám cưới đến nay, Thụy Phương chưa từng đưa ra bất cứ ý kiến nào, tất cả đều để cho Alice quyết định. Kể cả đồ cưới, anh cũng chưa từng thử qua.

Không mấy hứng thú cho lắm thì phải...

- Thiếu gia, sắp tới giờ làm lễ rồi. - Mark nhắc nhở khi thấy anh vẫn chưa chuẩn bị gì cả.

- Tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi! - Thụy Phương phát tay, ra hiệu cần được yên tĩnh.

Còn một mình trong phòng, anh tự hỏi điều đang diễn ra, có đúng với mong muốn của mình?

Như nhớ được điều gì đó, Thụy Phương liền hỏi vọng ra:

- Mark, tập hồ sơ lần trước ở bệnh viện có nội dung là gì?

- Tôi không dám xem, vẫn còn niêm phong. Tôi đã cất nó vào tủ bảo hiểm cho cậu.

Thế là nhún lẩy hàng mật khẩu, Thụy Phương lấy ra từ đó một tập hồ sơ màu đỏ chứa đầy giấy.

"Rầm!" - Cánh cửa bị đá một cước đến lung lay - Cô ấy, cô ấy đâu rồi?

- Alice đang ở nhà hàng, thưa cậu! - Mark bị dọa đến giật mình.

- Không, cô gái câm! - Anh thở hồng hộc, nói rõ người cần tìm là ai.

- Tôi... không biết!

Thế là Thụy Phương chạy ngay xuống lầu, hỏi vú Lam, bà có chút buồn bã trả lời:

- Con bé đã sắp xếp đồ đạc, bỏ đi rồi!

- Sao lại bỏ đi?

- Con hỏi lạ, lúc trước chính con muốn thế mà?

- Con hỏi vú, cô ấy tên gì?

- Gì chứ? Đến giờ vẫn chưa biết tên?

- Vú mau trả lời con!

- Diễm Thuần, Châu Diễm Thuần!

"Oang!" - một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu. Thụy Phương đã mất hết bình tĩnh, thế là không nói không rằng, lập tức lái xe lao ra khỏi nhà, mất hút.

Anh phải đi tìm cô gái ấy. Nếu không bản thân sẽ phải hối hận cả đời mất thôi.

Diễm Thuần...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xin lỗi, là anh quên đường về!

Trên con đường tấp nập người và xe, mọi thứ vẫn diễn ra một cách tự nhiên theo đúng guồng quay của nó.

Duy chỉ có một chiếc Jaguar F-Type là ngoại lệ, nó mạnh mẽ lao băng băng trên đường. Người lái xe không hề chú ý đến mọi thứ xung quanh, chỉ vừa đi vừa quan sát để tìm một bóng hình gầy nhỏ.

Thụy Phương với vẻ mặt không còn điềm tĩnh như mọi khi, anh lo lắng và khẩn trương đến cực độ. Hệt như chiếc xe vậy, đã bắt đầu bám đầy bụi bặm từ lúc nào. Cũng phải, vì gần đây anh thường xuyên dùng nó với tần số liên tục. Đến bệnh viện, công ti rồi về nhà, kể cả khoảng thời gian rảnh để lau rửa, bảo trì cũng không hề có.

Kết quả nằm trong chiếc phong bì nọ, không gì xa lạ là câu trả lời cho thắc mắc lúc trước kia, tại sao một bên thận của anh bị mất?

Anh đã từng bán đi một bên thận, chỉ vì muốn có tiền cứu sống cô gái ấy. Có cả bệnh án của cô, với cái tên Diễm Thuần.

Không phải Alice, chắc chắn rồi!

Khờ quá, tại sao đến bây giờ mọi thứ mới hiện lên rõ mồn một trước mắt? Hình ảnh cô gái cùng chàng trai khờ khạo khạo nói lời yêu, cùng nhau vui về...

Nhưng từ đầu đến cuối, cũng chỉ nghe có mỗi tiếng của chàng trai, cô gái ấy chỉ im lặng mỉm cười.

Đúng, vì cô ấy bị câm, tiếng nói xinh đẹp không biết vì lý do gì đã bị tước đoạt.

Nhưng có hề gì đâu khi anh biết thổ ngữ. Mọi ý muốn của cô, chỉ cần nhìn ánh mắt thôi cũng đoán được rồi.

Đã yêu nhau như thế, nhưng tại sao ông trời lại cho hai người tái ngộ trong hoàn cảnh này? Để cô phải ôm mối hận với anh, đòi đòi kiếp kiếp.

Khốn nạn, anh thật khốn nạn mà...

Đạp tay vào vô lăng và vẫn chạy với tốc độ chóng mặt, Thụy Phương đã vượt khá nhiều trụ đèn giao thông với ánh màu đỏ chót lăm rồi. Anh vô ý đến mức suýt tông phải vài chiếc xe. Thông cảm đi, vì anh đang bị kích động đấy!

- Xin lỗi! Thuần, xin lỗi em...

Ai đó làm ơn chỉ cho anh biết cô đang ở đâu đi mà.

Nhưng rồi vì chạy quá tốc độ, Thụy Phương đã để xe tông vào dây barie bên đường. Đầu của chiếc xe xinh đẹp đã vỡ đến đáng thương.

Trước khi mất đi chút ý thức cuối cùng, anh đã kịp ấn lấy một dãy số:

- Mark, mau đến giúp tôi...

*

Trời đã xế chiều, và có một người vẫn cứ lang thang...

Diễm Thuần vừa ăn xong bát hủ tiếu gõ, liền mang balô rồi đi ngay.

Huy cũng thích nó lắm, bằng chứng là có lần, anh đã mua món này, cùng cô ăn đến tận một tuần.

Chàng ngốc có tính tình đơn giản ấy đã cho cô một loại tình yêu lạ kỳ, trên đời duy nhất chỉ có một mà thôi.

Lâu như vậy rồi, sao Huy vẫn chưa về nhỉ? Người gì mà ngốc nghếch quá, đi mà quên cả đường về. Khi nào anh xuất hiện, cô sẽ đánh và nung nịu anh một trận cho ra trò mới được.

Lại khóc. Cô lại về lên câu chuyện hoang đường này nữa sao? Huy của cô, làm sao mà về được nhỉ?

Không khéo anh đã chán ghét cô gái câm là cô rồi. Biết đâu anh đã đi tìm hạnh phúc mới cũng nên.

Trong đầu cô luôn hiện lên loại mong muốn, mãnh liệt đến cháy lòng, đó là được Huy trọn cả vòng tay ôm lấy, vỗ về thêm một lần, rồi thêm nhiều lần nữa.

Như trước kia anh vẫn thường làm...

- Vợ...

Cứ như cầu được ước thấy vậy. Từ phía sau đã được ai đó ôm lấy nhẹ nhàng.

Cảm giác rất thân quen nên Diễm Thuần không hề thấy sợ. Vì cô nghĩ mình đang mơ mất rồi.

Ông trời là đang xót thương nên đã cho cô một chút ân huệ vậy mà.

- VỢ, anh nhớ em... - Phía sau lại truyền đến tiếng nói.

- 'Huy?' - Cô có chút giật mình, vẫn không dám quay đầu lại.

- Phải, là Huy của em đây. Xin lỗi là anh quên đường về. - Gục đầu vào vai cô, tiếng ai đó nói như nấc nghẹn.

- 'Huy hư lắm, đã để em đợi lâu lắm rồi, có biết không?' - Diễm Thuần dùng tay ra hiệu.

- Là anh hư, nhưng sẽ không thể nữa!

Thế là cô quay mặt lại. Giật mình vì người đang đứng trước mặt bây giờ không phải là Huy.

- 'Thiếu gia, vì sao lại làm như vậy?' - Vợ vàng lui về phía sau, cô có chút hoảng hốt.

Một từ "thiếu gia" chát chứa bao nhiêu xa lạ. Một từ "thiếu gia" mang theo bao nỗi kiêu dè...

- Thuần, anh là Huy, Huy của em đây!

- 'Đừng đùa giỡn với tôi nữa. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống yên bình thôi. Làm ơn, hãy buông tha!' - Chấp tay lại, Diễm Thuần ra về khẩn thiết cầu xin.

- Đừng! - Thụy Phương vội nắm lấy đôi bàn tay gầy nhỏ ấy - Vợ đừng làm vậy. Anh biết mình đã làm nhiều việc không phải với em.

Anh xin lỗi, anh biết tội của mình lớn lắm. Thuần, anh đáng chết lắm phải không?

Thế là anh quỳ cả hai chân mình xuống đất, cúi gằm mặt:

- Là anh đáng chết! - Thụy Phương liên tục dùng tay tự tát vào mặt mình - Nhưng xin vợ hãy tin rằng, anh chính là Huy...

Nãy giờ Mark vẫn ngồi trong xe và chứng kiến tất cả. Tại sao hôm nay thiếu gia lại hành động như vậy, ngay trong ngày cưới của mình?

Lúc chiều khi đến nơi theo như bản đồ đã định vị từ cuộc gọi ấy, Mark đã không khỏi kinh ngạc khi chứng kiến cảnh Thụy Phương trong bộ dạng người không ra người, ma không ra ma. Người ta nói anh tự để xe tông vào dây barie bên đường trong tình trạng mất kiểm soát.

Chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra với một người luôn thận trọng và kĩ tính như anh.

Sau khi tỉnh táo, Thụy Phương lại bảo Mark lái xe đi tìm người. Mặc cho vết thương đang tứa máu ra trên trán, anh vẫn kiên quyết không đến bệnh viện kiểm tra.

Khi nhìn thấy cô gái ấy, không đợi xe dừng hẳn, anh đã ngay lập tức chạy đến bên cô.

Và bây giờ, kể cả việc thiếu gia đang quỳ xuống, tự tát vào mặt mình kia càng làm cho Mark ngạc nhiên đến cực độ.

Cô gái cảm ấy, thực ra là ai?

Lờ mờ đoán ra được chuyện gì đó, thế là Mark cầm điện thoại lên gọi cho một người.

Hì vọng mọi chuyện sẽ không đi quá xa.

Và sẽ không quá muộn...

(Các bạn thấy chiếc Jaguar F-Type của "thím" Thụy Phương mình để minh họa ở trên có ngẫu không nhỉ? ^^)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Anh là ai? Ai là Huy?

Cả cuộc đời hơn hai mươi năm tồn tại, anh chưa từng phải hạ mình với ai.

Chứ đừng nói đến việc quỳ xuống tự tay tát vào mặt mình như bây giờ.

Đúng là một cảnh đất hiếm có, xung quanh cũng bắt đầu tùm tùm người vây quanh cả rồi. Ai cũng nghĩ rằng chàng trai ấy vì lụy tình nên mới chấp nhận hạ mình quỳ xuống để níu kéo cô gái. Nào có mấy ai biết được câu chuyện nội tình đầy khuất tất bên trong?

- Thuần, vạ lần xin lỗi em! - Thụy Phương buông thông hai tay, cúi mặt đầy ăn năn, sầu thảm.

- '...'

- Anh biết chỉ một câu xin lỗi thì không thể giải quyết được gì. Nhưng làm ơn, hãy cho anh cơ hội được sửa sai!

- 'Thiếu gia, mời anh đi cho. Huy của tôi không bao giờ là người như thế!' - Diễm Thuần vẫn đứng im lặng, vô cảm đến lạnh lùng.

- Vì anh đã quên, vì anh đáng trách. - Thụy Phương đưa hai tay lên vò lấy mớ tóc rối bù - Xin em, lúc đó là do Alice nhận bừa nên anh mới nghĩ cô ấy là em...

Vì trong lòng luôn nôn nóng muốn tìm lại hình ảnh của em với phần ký ức mờ nhạt ấy. Tất cả là do anh quá hấp tấp, là quá vội vàng.

- 'Tôi chỉ yêu mỗi mình Huy. Cho dù thiếu gia có nhớ lại chuyện lúc trước thì sao chứ? Bây giờ cũng là Đệ nhất Thiếu gia nhà họ Tàn mất rồi!'

Làm sao có thể là Huy - chàng trai ngốc nghếch đến đáng yêu của cô cơ chứ?

- Thuần~ anh vẫn là Huy, vẫn là chàng ngốc của em đây mà... - Níu lấy bàn tay của cô gái nhỏ, Thụy Phương áp vào trán mình rồi hôn lấy chúng đến đậm sâu.

- '...'

- Thiếu gia, chúng ta nên về đi thôi. - Cuối cùng Mark cũng xuống xe và đến chỗ Thụy Phương, đã đến lúc phải về rồi.

Cứ như vậy mãi cũng không phải là cách. Thế là Diễm Thuần rút nhanh bàn tay mình lại, vì cô rất sợ loại níu giữ này.

Hư hư ảo ảo, chẳng biết đâu là thật đâu là sự dối trá chỉ muốn khóa lấp cho những lỗi lầm đã khoét sâu vào tận tim gan.

Ngay lúc người cô yêu trở về và đứng ngay trước mắt, vì sao lại chẳng thấy vui lòng? Ngay cả khi đó là điều mà bản thân vẫn hằng mơ ước, khát khao.

- Thiếu gia... - Mark nhìn xung quanh và có chút áy náy - Tôi giúp thiếu gia đứng dậy được không?

- Thuần không tha thứ tôi vẫn cứ quỳ mãi ở đây! - Danh tiếng là gì chứ? Hiện tại đã không quan trọng bằng cô gái trước mắt nữa rồi.

- Cô à, thiếu gia đường đường là người có địa vị, xin cô nể mặt cho...

- 'Nói với vệ sĩ của anh rằng tôi không hề bắt ép anh làm vậy, làm ơn hãy buông tha.' - Cô trừng mắt nhìn Thụy Phương ra hiệu. Sau đó liền quay mặt bước đi, âm thầm.

Quỳ mãi rồi cũng chán mà, Diễm Thuần hi vọng một chút nữa đây, vị thiếu gia đường bệ kia sẽ biết và tự khắc đứng dậy.

Vì còn ai ở đó nữa đâu, thể hiện làm gì?

Nhưng rồi vừa đi được một đoạn, bên tai lại nghe phía sau truyền đến tiếng hét thất thanh:

- Thiếu gia, cậu bị làm sao vậy?

Bước chân chợt thôi nhịp, như một loại phản xạ tự nhiên, cô quay lại nhìn.

Dễ thấy một bên áo sơ mi trước bụng của ai đó đã nhiễm một vệt máu lớn. Nhưng mà anh vẫn cố chấp quỳ, mặc cho Mark thuyết phục:

- Thiếu gia, người cũng đã đi rồi, mau đến bệnh viện trước đi.

Vẫn là kiên định, vẫn là ăn năn...

Có người trong tim chợt nhói lên một kiểu đau lòng quen thuộc, liền quay lại, ngồi xuống trước mặt anh:

- 'Bị làm sao?'

- Vết mổ trước kia vì lúc chiều có va đập nên tươm máu rồi! - Thụy Phương đã cảm thấy được từ lâu, vết khâu ở thành bụng như muốn bung nứt, có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Bây giờ thì đúng là vậy!

- 'Vết khâu?'

- Là cái lần một bên thận của anh bị lấy!

Cảm giác trước mắt giờ đây cứ như cái thuở ban đầu, không một chút trầy xước, vẫn vẹn nguyên, xinh đẹp.

- 'Ngốc! Đứng dậy và mau đến bệnh viện đi!' - Điều bộ này chỉ có Huy mới được nhận lấy.

- Em tha thứ cho anh?

- 'Sẽ không nói lần hai!' - Cô trở nên nghiêm nghị và ra hiệu nhờ Mark đỡ anh đứng dậy.

- Được, được. Anh sẽ đến bệnh viện ngay bây giờ! - Thụy Phương tỏ ra hợp tác, vẻ mặt không tránh khỏi sự vui vẻ lạ thường - Nhưng Thuận à, em có thể đến đó cùng anh?

Không trả lời, cũng không từ chối. Thế là cô đi bên cạnh trong lúc Mark đang giúp đỡ anh ra xe.

*

Lúc chiều muộn, có điện thoại từ Mark gọi tới. Anh tỏ ra ái ngại vô cùng và phỏng đoán vì sao lễ cưới bị hủy bỏ.

- Alice, cô nên cẩn thận. Vì có lẽ người nên xuất hiện cũng đã xuất hiện rồi!

Alice đoán chắc mình đã bị lộ. Bèn mặc cả váy áo chạy về biệt thự Tàn Khanh, thu dọn đồ đạc.

Đến bây giờ mới xong, cô chắc hẳn Thụy Phương vẫn chưa về.

Thế là tranh thủ rời đi trong lúc mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

Nhưng trời đâu chiều ý người, vừa mở cửa, Alice vừa vận chạm mặt với Thụy Phương:

- Định đi đâu thế? - Anh tiến đến, ép Alice bước về phía sau.

- Em... em... chỉ là muốn đi ra ngoài một chút! - Alice mặt mày đã sớm tái xanh lại vì sợ hãi rồi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân thêm nữa. Là Mark, và cũng có cả cô gái câm kia.

- Cô... lẽ nào cô chính là cô gái ấy?

Mark gật đầu. Có người rụng rời tay chân.

- Hay lắm, dám bày trò để khoét sâu cảm giác của tôi với Thuận à? - Thụy Phương chợt túm lấy tóc của Alice, giật lại - Và càng giỏi hơn nữa khi cố gắng ép mình thành cô gái mà tôi đã dành trọn tình yêu.

Cô có biết là tôi đã tin, đã tin đến vô cùng. Tới nỗi mọi thứ xung quanh vì mất nhận thức mà mờ đi. Để rồi chính bản thân lại làm cô gái ấy bị tổn thương quá nhiều?

- Thụy Phương, em biết tội của mình lớn lắm nhưng hãy nể tình, rộng lượng tha thứ nha anh... - Alice bật khóc, mớ tóc rối bời bị siết chặt đến buốt đau.

Thụy Phương cười chua chát khi lại nghĩ đến những lời yêu thương mình đã từng trao nhầm chỗ. Và nhớ cả sự hành hạ đến thương tâm mình đã từng gây ra với Diễm Thuận.

- Đi chết đi! - Vung tay lên định tát Alice nhưng cánh tay anh lại bị một lực nào đó níu giữ mất rồi.

Là Diễm Thuận, cô nắm chặt lấy cổ tay Thụy Phương và ra sức lắc đầu, bảo rằng anh không được làm như thế.

Nơi đáy mắt trong veo càng nhìn càng quen thuộc kia chợt phủ lên một tầng hơi nước. Khiến cho động tác của anh vì thế mà trở nên luống cuống, mơ hồ.

- Được rồi, sẽ không! - Thụy Phương thôi không nắm tóc Alice nữa, anh quay sang Mark nói như ra lệnh - Với những người như thế này, anh biết phải xử lý thế nào rồi chứ?

Lạnh lùng là vậy, nhưng khi nhìn thấy Diễm Thuận, anh lại giống như một đứa trẻ vừa lên ba làm nũng, nói rằng mình muốn nghỉ ngơi. Thế là có lý do hợp lý để Diễm Thuận dìu anh lên phòng.

Mark khẽ gật đầu. Chợt anh có cảm giác ròn rợn khi nhớ lại rằng, trước giờ chưa thấy có ai lừa dối, phản bội thiếu gia mà sống yên ổn cả.

Alice ơi là Alice, tại sao cô lại hành động thiếu suy nghĩ thế này?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tưởng gần nhưng lại hóa xa xôi

Đợi cho Thụy Phương lên lầu hẳn, không còn nghe thấy tiếng cầu gắt, bực bội nữa, Mark mới đi đến ngồi xuống cạnh Alice:

- Có đau không?

Mái tóc rối bời xõa đầy ra trán đã được ai đó vén lên nhẹ nhàng, Alice lập tức nắm lấy phần cổ tay kia:

- Mark, làm ơn đừng xử lý tôi..

- Tính cách thiếu gia trước giờ đâu phải cô chưa từng biết?

- Tôi sợ lắm, Mark, làm ơn! - Alice gục mặt xuống đôi đầu gối và bắt đầu khóc nức nở.

Mark luôn lo lắng mỗi khi nghĩ đến việc này. Cái giá của việc phản bội thiếu gia Thụy Phương là rất lớn. Nhẹ nhất thì bị đánh, bị rạch mặt để vết sẹo đó đi theo họ suốt đời. Nặng thì sẽ nhờ tiếng tăm của Thụy Phương mà tước hết tài sản, rồi khiến cho họ thân bại danh liệt, cái ranh giới của việc sống không bằng chết chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đang suy nghĩ thì Mark lại bị tiếng khóc của Alice làm cho bưng tỉnh. Đối với cô gái này làm sao anh có thể xuống tay được chứ?

- Alice, cô đừng khóc, sẽ không tốt cho đứa nhỏ đâu.

- ... - Cô ngược mặt lên nhìn Mark, có cái gì đó đang nghẹn nghẹn nơi cổ họng, và có chút nhói đau.

- Tôi sẽ tìm cách để xin giảm nhẹ hình phạt giúp cô. Chắc thiếu gia sẽ vì con của tôi mà nể mặt. - Mark đưa tay lau nước mắt cho cô, đứa nhỏ này anh rất yêu nó.

Nó là con của anh, chắc chắn rồi. Và anh sẽ cùng cô bắt đầu cuộc sống mới, từ từ vun đắp tình cảm cũng không vấn đề gì.

- Tôi sẽ cưới cô. Ngoan, đừng khóc nữa - Mark dang rộng cánh tay để Alice ngã vào vai mình - Cả tôi, cô và đứa nhỏ sẽ là một gia đình.

Câu nói này là cả một sự hứa hẹn, cả một tình yêu. Và, cũng là cả một cuộc đời.

Nhưng tiếc là, mọi chuyện không đơn giản như anh vẫn nghĩ. Nó không giống như trang giấy xinh đẹp, trắng tinh, không một vết trầy...

- Đứa nhỏ? Haha - Alice cười chua chát - Cuối cùng thì anh cũng biết đến sự tồn tại của nó rồi sao?

Nhưng có phải là muộn màng quá không?

- Cô cười như vậy, là có ý gì?

- Nó làm sao có thể xuất hiện trên đời này nữa chứ? - Alice như vô thức, cười lên như điên dại.

- Cô mau nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Mark nắm lấy hai bả vai cô, mắt bình tĩnh hết lớn.

- Để có thể bắt đầu cuộc sống mới với Thụy Phương, tôi đã bỏ đứa nhỏ!

Nhưng tiếc là hôn nhân không thành, cả đứa con cũng không còn nữa...

- Quá đáng! - Mark không kiểm soát được nên vung tay tát Alice một cái - Tại sao lại lấy con tôi ra để thỏa mãn tham vọng của mình?

Anh trừng mắt, sau đó tiếp tục dùng tay bóp cổ Alice. Thực sự là muốn một phát bóp chết cô ả này.

Chỉ tiếc là, anh không làm được. Vì anh đã trót yêu cô gái trước mặt này đây...

- Đứa nhỏ cũng không còn nữa, tôi cũng không cần phải ở bên anh. Có thể xem xét để tôi rời đi rồi chứ?

Mục tiêu ở cạnh Thụy Phương đã bất thành, cô làm gì còn lý do để ở lại?

Chỉ mong Mark thương tình, đừng xuống tay quá nặng, để cô rời đi thật xa nơi này, rồi bắt đầu một cuộc sống mới.

Từ đầu đến cuối, trái tim tham vọng ấy chưa hề có anh...

- Mau cút đi cho tôi! - Mark từ từ buông thõng hai tay, vô lực ngồi xuống sàn.

Ai đó như nghe được lệnh vội vã chạy ra ngoài, ngay cả hành lý cũng không thèm mang theo.

Còn mình anh ngồi trong căn phòng rộng lớn, đau đớn quá. Tình yêu của anh không đủ lớn bằng sự tham vọng kia, con anh không đủ quan trọng bằng cái hư danh Đế nhất Thiếu Phu nhân của Tân gia này.

Tình yêu mà chàng vệ sĩ ấy hết mực thơm mẽ, vun vén chưa từng có ai biết đến, và chắc cũng chẳng có ai rảnh rỗi mà đáp lại đâu.

Đứa nhỏ con của anh, nó trông như thế nào nhỉ?

*

- Thuần~ anh đói... - Trong một căn phòng nào đó, có người nũng nịu đòi ăn.

- '...' - Cô gái liền đưa cho anh một cốc sữa, còn nóng nguyên.

- Uống sữa á? - Thụy Phương ra sức lắc đầu - Sao anh có thể uống thứ này cho được?

- '...' - Diễm Thuần im lặng, có chút không vui, định mang ra ngoài.

Từ đầu đến cuối vẫn không hề ra hiệu với anh một câu. Mặc cho ai kia cố tìm cách nũng nịu.

- Thôi... - Anh vội lấy lại cốc sữa - Anh uống, sẽ không cần nhằn nữa.

Gương mặt Diễm Thuần có chút dần ra. Thế là dòng sữa chạm hết vào môi anh rồi rơi xuống. Sau đó cô giúp anh nằm trở lại giường.

Lúc này bác sĩ có nói vết thương kia không thể làm động, anh cần được nghỉ ngơi nhiều hơn...

Có ai thấy được sự sốt ruột kèm theo vài phần lo lắng trong lòng Diễm Thuần khi chứng kiến cảnh bác sĩ khâu lại từng mũi kim cho chàng trai trước mặt này không?

Dù cho trước đó có hận, có căm thù nhưng bây giờ cũng đã nguôi ngoai một chút. Thấy anh bị đau, vết thương bị tươm máu làm sao cô có thể yên lòng?

Vì đó là Huy... Phải không?

- Em đi đâu vậy? - Thấy Diễm Thuần chuẩn bị mang gối và chăn đi đâu đó, anh ngồi bật dậy, hỏi ngay.

- 'Nằm im đi chứ!' - Cô giật mình ra hiệu - 'Tôi đi ra ngoài!'

- Sao lại phải ra ngoài?

- 'Ngủ...'

Đúng rồi, bây giờ Diễm Thuần chưa thể chấp nhận sự thật này một cách trọn vẹn nên mới dậm ra đề phòng, né tránh Thụy Phương.

- Không cần! - Anh bước đến ôm lấy số gối và chăn từ tay Diễm Thuần - Nếu phải ra ngoài ngủ, thì người đó là anh!

- 'Thiếu gia...'

- Được rồi, ngủ sớm đi nhé! Yêu em... - Nói rồi Thụy Phương thu cả mớ hỗn độn ấy vào người và đi ra ngoài.

Cảm giác kỳ lạ quá, cứ như là rất quen thuộc rồi. Diễm Thuần đứng nhìn theo bóng lưng anh mà im lặng. Rõ ràng, cách cư xử đó là của Huy.

Nhẹ nhàng, tự nhiên mà có chút vụng dại...

Có tiếng khép cửa nhẹ nhàng nhưng lại không có tiếng bước chân rời đi. Lẽ nào...

Qua khe cửa phía dưới, Diễm Thuần thấy bóng dáng Thụy Phương đang loay hoay trải tấm chăn ra và nằm xuống. Tại sao anh lại ngủ ngoài kia?

Không nghỉ ngơi nhiều chi nữa. Thiếu gia muốn làm gì thì tùy anh vậy.

Thế là Diễm Thuần đi ngủ sau đó. Nhưng đôi mi mắt xinh đẹp kia vẫn không thể nào khép lại. Có một nỗi lo lắng không tên, vô hình luôn thường trực trong tim cô gái nhỏ.

Người kia ngủ ở ngoài, chắc sẽ lạnh và cô đơn lắm. Hãy cho phép một lần, cho cô được nghĩ người đó vẫn là Huy...

Trong đêm khuya tịch mịch ấy, có bóng dáng của Diễm Thuần lặng lẽ trải chăn gần cửa và nằm xuống.

Bên kia, có tiếng người khê thở dài, chắc là do ngủ mơ:

- Thuần, thực xin lỗi em...

Cô nghe thấy chứ. Loại âm thanh đó như chiếc kim khâu sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô và nằm nguyên trong đấy, dầy vò đến ngạt thở.

- 'Huy...' - Lặng lẽ chạm tay vào cửa, nước mắt chực trào ra - 'Giá như...'

Giá như anh thực sự là Huy, và giá như, chúng ta đừng gặp lại nhau trong hoàn cảnh này!

Khoảng cách chỉ là một cánh cửa, tuy gần nhưng lại hóa xa xôi.

Diễm Thuần an ổn ngủ. Vì trong giấc mơ, cô đang sống lại những tháng ngày xưa ấy. Cùng với Huy, cuộc sống không phải lúc nào cũng thoải mái nhưng trong đôi tim ấy luôn hiện diện loại tình yêu thuần khiết đến mê người.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Âm áp này chỉ dành cho em

Xoay người thức giấc, Diễm Thuần cảm thấy toàn bộ thân mình cứng nhắc, không thể nào cựa cựa.

Tại sao cô lại nằm trên giường? Và tại sao bên cạnh là thiếu gia Thụy Phương vẫn còn đang say ngủ?

Cô gắng xoay người lại một chút, vì nằm cả đêm với tư thế này đã khiến cô cảm thấy không thoải mái rồi nha.

Thấy động, vòng tay ai kia theo phản xạ siết chặt hơn. Không lẽ là Thụy Phương đã ôm cô ngủ cả tối?

Không! Làm sao có thể...

Chẳng lẽ cô lại không hay biết gì?

Đối diện với vòm ngực rắn chắc của anh, Diễm Thuần có chút giật mình. Nó vững chãi như có thể chống đỡ cả thủy mọi thứ xung quanh. Bất giác, cô đưa tay lên áp vào nơi nào đó. Cảm nhận được từng nhịp tim đang đều đặn đập bên trong lồng ngực kia thì bỗng hóa yên lòng. Huy, à không, thiếu gia cả đêm qua vẫn ổn. Thực tốt quá rồi...

"Này vai em như tuyết trắng tinh

Em vẫn lo cho ngày hạnh phúc

Dù cho có khổ đau buồn bực

Đôi môi hồng

Em quyết giữ

Cho anh

Lừa cô đơn vò xé tâm tình

Cứ rục rờ soi dấu chân anh để lại

Em ngạt thở sống những ngày trống trải

Biết bao giờ đòi trở lại bình yên?

Anh thấy không khắp nơi hề hội

Quay lại đi Anh! người bạn tâm tình!"

(Quay lại đi anh - Benava Avdouraouv)

*

Ánh mắt chợt tò mò nhìn lên, chạm phải gương mặt ấy thì có chút không quen. Nói đây là Huy, làm sao cô có thể tin cho được?

Khác quá, khuôn mặt này thực sự là rất khác biệt với Huy. Vì sao có thể là Huy được nhỉ?

- 'Anh thực sự là Huy?' - Khẽ đưa tay chạm vào gương mặt xa lạ ấy, Diễm Thuần thốt lên trong im lặng.

- Là anh, Huy của em đây mà! - Bỗng dưng bàn tay cô bị Thụy Phương cầm lấy, anh mỉm cười.

Chỉ cần cô có chút suy nghĩ thôi, thế nào anh cũng nắm bắt được.

- 'Xin lỗi...' - Diễm Thuần vội vàng rút tay lại - 'Làm anh phải thức giấc rồi!'

- Không sao, em ngủ ngon chứ? - Khẽ hôn lên bàn tay xinh đẹp ấy, Thụy Phương chợt nở nụ cười.

Gật đầu đáp lại, Diễm Thuần không thể phủ nhận là cô đã ngủ rất ngon...

- Ai cho phép em ngủ ở dưới đây? - Thụy Phương chau mày - Sẽ lạnh lắm, biết không?

- 'Huy ngủ được thì tôi cũng sẽ được!'

Động tác chợt dừng lại đôi chút, đây là câu nói anh thực sự rất muốn nghe...

- Ngốc! - Càng siết chặt hơn cô gái trước mặt vào lòng - Qua lâu như vậy rồi, em vẫn không thay đổi chút nào sao?

Vẫn thuần khiết như thế. Thân hình vẫn cứ nhỏ xíu, không mấy khó khăn để Thụy Phương có thể nhấc bổng cô lên nhẹ nhàng.

Có ai thấy được vẻ mặt đau lòng của anh khi vừa sáng mở cửa đã thấy cô gái nằm co ro ngủ dưới sàn nhà?

Anh chỉ là muốn nằm ngoài cửa để tiện việc chăm nom cô gái phía trong này thôi, nào ngờ cô ấy trẻ con, đã mang chăn gối trải cả xuống sàn, theo anh cùng ngủ.

Đúng thật là cô gái của chàng ngốc Huy đây mà. Lúc nào cũng cố chấp, luôn khiến cho người khác đau lòng.

- Thuần... - Khẽ vuốt vuốt tấm lưng gầy nhỏ của cô, Thụy Phương mỉm cười - Cho anh ôm em thêm một chút.

Chỉ một chút thôi cũng rất tốt rồi. Anh sợ một chút nữa đây, cảm giác anh là Huy trong em sẽ không còn nữa, sẽ lại câu gắt, sẽ là tránh xa.

Diễm Thuần lặng im, không đồng ý cũng chẳng khước từ. Cứ thế cô thu mình lại nằm gọn trong lòng Thụy Phương.

Gối đầu lên cánh tay rắn chắc của Thụy Phương và được anh ôm lấy nhẹ nhàng, mùi hương từ người anh cứ thế xông vào cánh mũi. Nó là một loại hương thơm quyến luyến đến mê người.

Vẫn là mùi hổ phách, một thứ hương thơm đặc trưng không phải ai cũng may mắn có được. Không một loại nước hoa nào có thể tạo ra thứ hương thơm riêng biệt này, chỉ có thể nói rằng nó đã được ướp sẵn từ trong da thịt của anh...

Đây là mùi hương của Huy, không lẫn vào đâu được! Lúc trước Diễm Thuần cũng là nhờ thứ hương thơm này phảng phất mỗi tối mới có thể ngủ ngon.

Rồi cô lại chìm vào giấc ngủ say một lần nữa... Yên bình như chính bản thân đang sống về với những cảm xúc ngày xưa kia.

*

Khi cô thức dậy, lần này thì Thụy Phương đã không còn nằm bên cạnh cô nữa rồi...

Có chút hụt hẫng, nhưng rồi cũng chóng quên.

Những gì xảy ra lúc này, có khi nào chỉ là mơ không nhỉ?

Nhưng cảm giác chân thật thế mà...

*

- Mark, việc tôi giao cho cậu, xử lý thế nào rồi? - Thụy Phương lắc ly rượu trên tay, không buồn nhếch mép.

- Thưa, tôi đã... rạch mặt Alice. Sau đó, đã đuổi cô ấy ra khỏi thành phố rồi. - Mark có chút ập ứng đáp lại.

Anh làm sao nữa gây tổn thương cho Alice được chứ? Tối qua, sau khi đuổi Alice đi thì cũng là lúc anh ra ngoài chìm vào men rượu.

Uống cả đêm, uống cho quên đi mọi đắng cay, đau khổ.

Đến gần sáng thì nhận được tin nhắn từ Thụy Phương, thiếu gia bảo rằng muốn gặp anh để nói chuyện.

- Vậy sao? - Thụy Phương mắt vẫn dán chặt vào ly rượu màu tím thẫm, hừ lạnh một tiếng.

- Thưa, đúng thật là tôi đã xử lý Alice rồi... - Mark có chút sợ, nói dối thiếu gia là chuyện trước giờ anh chưa từng làm qua.

- Cậu đã nói hai câu. Và tôi cho cậu nói một câu cuối cùng!

- Tôi... - Mark lập tức quỳ xuống - Thiếu gia, xin hãy tha thứ cho tôi!

Anh đã nói dối. Và cuối cùng là vẫn không thể qua mắt được thiếu gia.

Nhưng kỳ lạ là anh dường như không để ý đến câu nói sau cùng đó của Mark. Và điềm nhiên chẳng để lộ ra một vẻ gì khác thường trên gương mặt cả.

Cứ thế Thụy Phương đứng dậy, đi thẳng lên lầu.

Mark thở phào nhẹ nhõm, có lẽ do cô gái kia nói hộ nên thiếu gia mới thôi không xử lý Alice nữa đây mà.

Thật tốt quá...

*

Bước gần đến cửa phòng, Thụy Phương vừa vặn nhận được một cuộc điện thoại gọi đến:

- Nói đi!

- ...

- Đã tìm thấy rồi à?

- ...

- Tốt, mau xử lý. Gọn gàng!

Và anh cúp máy, về mặt chột dần ra đôi chút khi chạm vào nắm tay xoay cửa. Nghĩ đến phía trong kia, Thuận của anh vẫn ngồi yên trên giường, nở một nụ cười xinh đẹp, mỗi lần nhìn thấy Huy.

Đúng! Và dường như anh đã trở lại thành Huy mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Một lần, để anh được hôn em

Thụy Phương làm nũng, đó chuyện trước giờ chưa từng có thông lệ xảy ra...

Suốt ngày anh cứ đi, đi và giải quyết cả thấy mọi chuyện lớn nhỏ. Tuy nhiên không hề để lộ ra bất cứ loại biểu cảm nào ngoài lãnh đạm và khô khan.

Đạo này thì có chút thay đổi, mỗi khi về nhà hay gặp Diễm Thuận thì lại xuất hiện thêm kiểu tính cách khác, thích mè nheo và hay làm nũng.

Có lẽ, ban ngày anh là một thiếu gia Thụy Phương đường bệ chiến đấu trên thương trường. Đêm xuống, lại trở về làm Huy, một chàng ngốc đáng yêu, vẫn luôn si tình cô gái nhỏ.

- Trời ơi, đau đớn quá, đau chết anh rồi! - Trong lúc đợi Diễm Thuận mang hộp y tế đến, anh nằm trên giường, vừa rên rĩ vừa lén lút đưa mắt nhìn ai kia.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đặt đối diện với giường của anh. Cẩn thận vén áo lên, cảnh tượng đập vào mắt đầu tiên là vết thương đã rỉ máu, thấm ướt cả dải băng garo mắt rồi.

Có một chút đau lòng lẫn cả một chút xót xa. Thụy Phương thì chỉ chờ có thể:

- Thuần~ Anh đau quá! Chẳng lẽ em lại không động lòng?

- "..."

- Ác lắm! Em ác lắm Diễm Thuần. - Anh tỏ vẻ giận dữ - Vậy thì cứ để cho anh chết đi..

Đấy mắt ai kia chột rung rung, động tác băng bó cũng theo đó mà dừng lại. Làm cho Thụy Phương giật mình, hình như anh đã nói hơi quá rồi thì phải.

Diễm Thuần của anh nhạy cảm lắm, chỉ cần một chút không vui thì nước mắt cũng sẽ theo đó mà lưng tròng.

- Xin lỗi... - Thụy Phương nhào người dậy ôm lấy cô - Anh không nên nói như vậy, đúng không?

Diễm Thuần vẫn im lặng, cho dù khóc hay không cũng vẫn là im lặng. Đó là điều mà anh thấy sợ nhất.

- Thuần, xin lỗi. Sẽ không có lần sau..

Bỗng dưng cổ anh được ai đó choàng lấy nhẹ nhàng. Là Diễm Thuần, đang ôm anh đó sao?

Mỗi khi buồn, vừa gặp Huy, cô đều sẽ làm như vậy. Thụy Phương mỉm cười, cả người như sống lại với chuỗi ký ức không bao giờ cũ kia.

- Ổn rồi, ổn rồi... - Thụy Phương nhẹ nhàng vỗ lấy tấm lưng gầy nhỏ - Sẽ không có chuyện gì làm em khó chịu nữa đâu.

Anh hứa!

Bên kia, có ai đó đã khẽ gạt đầu.

Hơi ấm này là của Huy...

Và mỗi lần như vậy Huy đều ôm cô rất chặt, rất lâu. Khiến cho mọi nỗi đau và buồn phiền cũng đều theo đó mà tan biến hết.

- Được rồi, mau giúp anh... - Thụy Phương lại đối mặt nhìn cô - Giúp anh băng bó cho xong nhé?

Diễm Thuần gạt đầu, thế là đôi bàn tay bắt đầu kéo lại từng dải garo, nhẹ nhàng và vô cùng thận trọng.

- Vì sao thế nhỉ? - Thụy Phương nhíu mày, bản thân có phần tự trách - Vì sao lúc trước anh lại làm như thế với em?

Diễm Thuần cũng im lặng trông chờ câu trả lời của anh. Cô dĩ nhiên là muốn biết.

- Có lẽ anh luôn muốn bảo vệ hình ảnh cô gái hiện lên trong đầu mình kia. Nên mỗi khi nhìn thấy em, cảm nhận quá giống nên tìm ngay cách loại trừ.

Nhưng làm ơn hãy tin rằng, từ đầu đến cuối, trong tâm khảm của anh, chỉ có mỗi em ngự trị.

Anh có thể thề...

Diễm Thuần chụp lấy cánh tay kia, thu vào lòng. Cô lắc đầu, ý bảo rằng không cần thiết!

Vì mỗi lần phạm sai lầm, Huy chỉ cần xin lỗi thôi. Diễm Thuần rất hay giận nhưng cũng là một cô gái dễ mềm lòng, nhanh thứ tha.

Bây giờ cũng vậy...

Chỉ vào mình, sau đó đưa hai tay chéo qua ngực, rồi ra sức xua tay, ý bảo rằng - "Không giận nữa..."

Thụy Phương bật cười, có ai thấy được niềm hạnh phúc đang hiện lên nơi đáy mắt kia không?

- Cảm ơn em... - Đón Diễm Thuần ôm vào ngực mình, suýt nữa thì anh đã bật khóc.

Cô gái như con mèo nhỏ dụi dụi cả đầu và tóc vào người anh, nũng nịu.

Ấp áp quá, hạnh phúc bỗng trở nên ngập tràn trong đôi tim bé nhỏ...

- Thuần~ Bỗng dưng anh muốn mình phải nhanh bình phục lại!

Thấy cô gái dừng động tác, anh hiểu ngay cô muốn hỏi: "Vì sao?"

- Cỗ họng hơi đau rồi, không nói lớn được - Thụy Phương nhăn nhó - Hay là ghé sát tai lại đây, anh nói em nghe...

Diễm Thuần tưởng thật, làm ngay. Nhưng mặt cô vừa đối diện với Thụy Phương thì lập tức bị anh tấn công, hôn liền vào má.

- "Có phải là muốn ăn đòn?" - Bị một phen bất ngờ quá thế, Diễm Thuần đâm túi bụi vào người anh - "Đáng ghét!"

- Là vì lí do này! - Thụy Phương đã kịp tóm lấy cánh tay nghịch ngợm kia - Muốn mau khỏe lại để được bảo vệ em, được đường đường chính chính hôn em

Để được chăm sóc em, chăm sóc cho đứa nhỏ. Và còn cả việc mang trọn thế giới về cho em nữa chứ?

Tất cả là điều mà anh luôn muốn làm, từ cái lúc còn là Huy ngốc kia.

- Thế nào, đã đủ lãng mạn chưa?

- "Nhảm nhí!" - Diễm Thuần có chút xấu hổ đứng dậy, gương mặt chợt ẩn hiện ý cười.

- Này! Đi đâu đấy?

- "..."

- Hôn anh một cái rồi đi!

- "..."

- Làm ơn, anh cần tiếp năng lượng! Bởi vì...

Chưa kịp nói dứt câu thì từ đâu bay đến một cái gối, đập thẳng vào mặt anh. Hoàn hồn, anh cúi:

- Em dám...

- "Nghỉ ngơi đi, không được làm loạn nữa!" - Nói rồi, Diễm Thuần khép cửa bước ra ngoài.

Trước khi bóng cô khuất hẳn, Thụy Phương đã kịp nhìn thấy nụ cười xinh đẹp trên đôi môi ấy. Nó mê người và đáng yêu biết bao!

Đó là nụ cười luôn hiện về trong tâm trí anh, là thứ mà anh muốn tìm kiếm nhất sau khi phục hồi lại chuỗi ký ức trước kia...

*

- Thiếu gia, cậu có chuyện gì không vui à? - Quản gia Hứa đi ngang qua phòng Uy Vũ. Lúc này đã hơn 12 giờ đêm.

Với tính cách của mình, bình thường hẳn sẽ im lặng xem như không nghe thấy và cũng không cần thiết phải trả lời đâu.

Nhưng không hiểu sao, lần này Uy Vũ lại chọn cách nói ra với ông quản gia thân cận:

- Ngày mai sẽ tiến hành cuộc họp Hội đồng Quản trị. Tôi chắc chắn sẽ thua...

- Lại là do Hạ tổng Phu nhân?

- Ông biết đấy! Bà ta luôn tìm cách đánh gục tôi. Và bây giờ, đã được như ý.

Tôi sắp trở nên không-còn-gì.

- Tình thế gay go vậy sao? Và cậu không có khả năng chống lại? - Quản gia Hứa giúp hắn dọn dẹp số tài liệu bừa bộn trên bàn và thuận miệng hỏi.

- Ngay cả ông cũng nhìn ra được? - Uy Vũ vò đầu - Hmm, ngay cả một quản gia ở nhà mà cũng thấy được nguy cơ này của tôi thì chắc chắn là vậy rồi.

- Tôi chỉ muốn hỏi thăm cậu một chút thôi, xin lỗi đã quá lời...

- Ông ra ngoài đi, ở đây cũng chẳng giúp được gì!

- Để tôi lấy thức ăn khuya cho cậu nhé?

-...

- Hay là một tách cà phê?

-...

- Được rồi, cậu không muốn thì thôi vậy. Tôi ra ngoài trước.

Uy Vũ vẫn im lặng không nói. Sau đó một mình hắn vẫn cứ ngồi thu lu trong bóng tối suốt cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Uy vũ phá sản - diễm thuận nơi đâu?

9 giờ 30 phút sáng, tập đoàn Lâm Thị.

Khi hay tin Uy Vũ làm lỡ mất phần bất động sản khổng lồ lần trước, đã có rất nhiều cánh tay chống lại hắn giờ lên. Họ cho rằng hắn còn quá trẻ khi đảm nhiệm chức vụ Phó tổng tại tập đoàn Lâm thị kia. Hạ Mẫn Dao chỉ chờ có thể liền dùng vị trí Tổng giám đốc của mình, ra quyết định bãi bỏ tư cách Phó tổng Lâm của hắn.

Song, mọi chuyện vẫn chỉ là tạm thời. Vì quyết định chính thức sẽ được công bố vào phiên họp diễn ra trong vòng ba tháng tới. Khi mà tất cả cổ đông đã được tập hợp đầy đủ. Lúc đó, vừa tiến hành bãi nhiệm Uy Vũ vừa có thể sắp xếp lại Hội đồng Quản trị theo số cổ phần mới được phân chia.

Đúng là một công đôi việc...

*

Im lặng, Uy Vũ rời khỏi tập đoàn Lâm thị trong sự im lặng không tên...

Ba tháng nữa, khi tập hợp đầy đủ cổ đông sẽ tiến hành phân chia lại Hội đồng Quản trị. Với hắn, kết quả của ba tháng tới cũng chẳng khác bây giờ là bao.

Không giữ lại được sự nghiệp cho người cha quá cố - Lâm lão gia, là lỗi của hắn. Công sức mà ông gầy dựng, đến đời hắn lại nghiêm nhiên rơi vào tay người khác mất rồi.

Uy Vũ không phải vô dụng, chỉ là do tay chân và thể lực của Hạ Mẫn Dao quá lớn, trong khi hắn lại chẳng có gì.

Không thể trách được...

*

- Quản gia, mang giúp tôi cốc nước. - Vừa về đến nhà, hắn đã ngã nhoài ra sofa, mệt mỏi.

-...

- Nước...

-...

- Hứa quản gia!

Chẳng lẽ là do hắn gọi chưa đủ to? Không đúng, bình thường cũng như thế mà.

Có lẽ là ông ấy đã ra ngoài hay đã cùng tài xế đi bảo trì xe lại giúp hắn rồi cũng nên.

Hắn nghĩ vậy...

Cho đến tận buổi chiều, rồi đến cả tối.

Uy Vũ dần dần đoán ra được điều gì đó, bắt chợt hắn lại nhếch mép, cười khẩy.

Vừa hay tin hắn mất tất cả, lão quản gia già thân cận cũng đã bỏ đi?

"Bốp!" - Hắn vung tay hất đổ tất cả những gì đang hiện diện trước tầm mắt. - Được, tốt nhất là hãy đi hết cho tôi!

Lâm Uy Vũ đây không cần!

Và sau đó, hần hút thuốc...

Thứ khói đắng chát đã từng khiến hần ho sặc sụa kia giờ đây là loại thuốc mê giúp hần tìm quên tất cả.

Bây giờ thì chẳng còn gì nữa thật sao? Khó tin quá.

Bỗng dung một khuôn mặt quen thuộc nào đó chợt ần hiện trong đầu, rồi như hiện ra ngay trước mắt.

Uy Vũ mỉm cười, xòe bàn tay ra, chạm vào khoảng không vô định, và rồi hần nói như bật khóc:

- Tiểu Thuần, đã đến rồi đó sao?

-...

- Có đi nữa không?

-...

- Lại đây với tôi, đừng đi nhé!

-...

- Em? - Uy Vũ nhú mày như trách móc - Vẫn là xa lánh tôi như vậy?

Bất giác, Uy Vũ mỉm cười. Dụi ngay điều thuốc đang hút dở. Vì Tiểu Thuần của hần không thích mùi hương này.

Cô sẽ lại khó chịu, chê bai như cái hồi còn ở trong nhà hần với vai trò giúp việc cho mà xem.

Uy Vũ còn nhớ rất rõ, lúc ấy cô có một giọng nói trong trẻo lắm. Đó là thứ âm thanh hay và đẹp nhất mà hần đã từng nghe.

- Sẽ không, không hút nữa. Đừng giận tôi, Tiểu Thuần...

Nhưng khi làn khói vụt tan cũng là lúc ảo tưởng ban nãy theo đó mà tắt lịm.

Tiểu Thuần, Tiểu Thuần của hần đâu rồi?

Ai bắt cô kéo khỏi tay hần thế? Mau trả lại đi...

Tiền có thể không có, nhưng nếu để vuột mất cả cô, Uy Vũ thực sự không cam lòng!

Không thể được...

Bây giờ, cô gái sống có tốt không?

Người đàn ông đó đối xử với cô tốt chứ?

Hần luôn có suy nghĩ muốn kéo cô về phía mình. Vì hần yêu cô, đã yêu rồi, nhiều lắm.

*

- Thuần~ Em đâu rồi nhì? - Thụy Phương bước xuống lầu, tự nhiên phô bày tấm lưng trần với một dải băng garo quanh bụng.

Lúc này là Diễm Thuần đã giúp anh băng bó lại. Anh vì ngủ say nên không còn để ý gì nữa. Mãi đến khi thức dậy mới biết, cô quên không giúp anh mặc áo rồi.

Di nhiên, không thấy Diễm Thuần trong phòng nên đâm ra nhớ. Thế là Thụy Phương như một đứa trẻ, bước xuống lầu tìm cô khắp nơi...

- Vú Lam!

Anh vừa gọi xong thì lập tức vú Lam quay lại, bà giật mình:

- Trời đất, Thụy Phương! Con ăn mặc kiểu gì thế này?

- Thuần quên không mặc áo vào giúp con, nên... - Anh gãi đầu, chỉ biết cười trừ thân thiện.

- Con thay đổi nhiều nhì? Thụy Phương nghiêm túc ngày trước đâu rồi? - Vú Lam giả vờ tiếc rẻ, thực ra bà đang rất vui.

Thùy Phương đã bắt đầu một lối sống mới, tự nhiên và tình cảm vô cùng.

- À mà con muốn hỏi, vú có thấy Thuần đâu không? - Nhớ ra chuyện cần làm, anh lập tức hỏi ngay.

- Lúc này có chuyện phát nhanh đến, chắc con bé giành ra ngoài đấy ký nhận rồi.

- Được, cảm ơn vú. - Như sắp bắt được thứ gì đó quý giá, Thùy Phương cười tít mắt cả lên.

Thế là anh xoay người, đang lúc định chạy ra cổng thì bị vú Lam kéo lại.

- Đầu óc con có vấn đề không Thùy Phương? Ăn mặc thế này mà chạy ra ngoài đấy?

- Không sao, lại vào nhà ngay ấy mà. - Anh lại cười, thế là tấm lưng trần rần chắc vội vàng chạy đi.

Ra đến cổng, chẳng có ai. Nhìn loang quanh lại càng không thấy bóng hình quen thuộc. Anh nghĩ chắc là cô đã đi lên phòng ngay lúc mình còn đứng nói chuyện với vú Lam rồi cũng nên.

Vừa xoay người định đi vào trong, Thùy Phương chợt thấy trên khe cửa có ghim vào một mảnh giấy.

Gương mặt anh bỗng sùng sùng sộ sộ khi nhìn vào dòng chữ ghi trên đó. Bàn tay đã cuộn chặt lại thành nắm đấm từ lúc nào. Thế là cầm vội điện thoại lên, ấn lấy ấn đề:

- Mark, có chuyện rồi! Mau đến Tàn gia!

-...

- Tôi không biết, có lẽ người đó đã bắt Thuần của tôi đi rồi.

-...

- Không tiện nói qua điện thoại, nhưng tôi nghĩ mình biết người đó là ai.

Tôi đoán được qua dòng chữ kỳ quặc trên giấy:

"Đồng hồ giết chết thời gian... thời gian luôn chết mỗi khi nó bị những bánh xe nhỏ bé tích tắc kim hãm; chỉ khi đồng hồ dừng lại, thời gian mới sống."

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Vẫn là bất vô âm tín

Trong căn phòng khách rộng lớn, có hai người ngồi trên sofa, với vẻ mặt nghiêm trọng vô cùng.

Diễm Thuần đã mất tích, ngay trong căn nhà này, trước mắt Thùy Phương.

Tờ giấy nọ đang được đặt trên bàn, trong tình trạng nhàu nhĩ đến đáng thương. Nhưng dòng chữ kỳ quặc kia vẫn còn nhìn ra được:

"Đồng hồ giết chết thời gian... thời gian luôn chết mỗi khi nó bị những bánh xe nhỏ bé tích tắc kim hãm; chỉ khi đồng hồ dừng lại, thời gian mới sống."

- Thời gian? Đồng hồ? Người đó muốn ám chỉ đến ai? - Mark trầm ngâm mãi đến bây giờ mới đặt câu hỏi.

- Cậu có nghĩ là hắn? - Thùy Phương cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, bàn tay kia đã sớm run run.

- Ý cậu là... Lâm thiếu gia?

- Còn ai vào đây nữa, cái tên luôn muốn đối đầu với tôi từ cái lúc tôi chẳng có gì.

- Nhưng lý do gì để anh ta làm như vậy?

- Tôi có được Diễm Thuần, gián tiếp chiếm lấy cơ nghiệp của hắn. Chắc hắn là do không cam tâm...

- Thiếu gia... Tôi không... - Mark chợt nhớ ra điều gì đó nhưng vẫn là áp ứng, không thể nói nên lời.

- Không chán chứ nữa, Thuần của tôi không thể đợi lâu. Mau cho người đi tìm! - Thụy Phương nói xong thì vội bước nhanh ra ngoài. Sau đó anh ra hiệu cho Mark lái xe ngay.

Đám vệ sĩ áo đen với gương mặt lạnh lùng muôn thuở cũng bắt đầu theo sau, rồi nhanh chóng tỏa ra các hướng để tìm người.

*

Có tiếng đập cửa rầm rầm ngoài sân, Uy Vũ giật mình tỉnh giấc. Ai lại đến đây vào giờ này nhỉ?

- Mau mở cửa! - Thụy Phương đã hết kiên nhẫn, tự mình hét lớn.

- Tần thiếu gia, cậu rảnh rồi đến đây làm gì? - Uy Vũ uể oải, giọng nói cũng khinh khinh khác thường.

- Trả Thuần lại cho tôi! - Thụy Phương sấn tới túm lấy cổ áo của hắn giật mạnh về phía mình.

- Ô, hay nhỉ? Ở đây không có người mà anh đang cần!

Tần thiếu gia này có vấn đề rồi sao? Có người mất tích liền chạy ngay đến nhà họ Lâm kiếm tìm?

Mà khoan đã, Thuần, lẽ nào...

- Tiểu Thuần đã xảy ra chuyện gì?

- Còn gì nài nữa à? - Thụy Phương đâm vào mặt hắn - Không phải chính anh là người đã mang cô ấy đi sao?

- Tôi không phải là kẻ cơ hội! - Uy Vũ chỉ thiên - Đừng có tùy tiện gán tội lung tung!

Mark cảm thấy dường như đây không phải là nơi họ cần đến. Bèn bước lên, ngăn cản.

- Thiếu gia! Người này không phải! - Rồi Mark quay sang hắn - Cô Diễm Thuần đã mất tích, trong lúc bối rối chúng tôi chỉ nghĩ mỗi Lâm thiếu gia là có khả năng này.

- Hừ! - Uy Vũ cười khẩy - Là do anh không có năng lực giữ lấy Tiểu Thuần, để cô ấy bỏ đi rồi nói là mất tích?

- Thuần không bỏ đi, có người đã bắt cô ấy! - Thụy Phương buông hắn ra, khẳng định lại một lần nữa.

- Quá đáng! - Lần này đến lượt hắn bực tức - Tiểu Thuần ở với anh chỉ có khổ sở thôi!

Thế là Uy Vũ nhào đến, toan đánh anh một trận cho ra trò. Nhưng Mark đã kịp ngăn cản lại.

- Việc bây giờ cần làm là phải tìm cho được cô Diễm Thuần! Không phải là đánh nhau!

- Có nghe thấy không Lâm thiếu gia? - Thụy Phương sửa lại cổ áo - Tôi phải đi tìm Thuần, không có thời gian ở đây đôi co với anh!

- Tiểu Thuần đang ở đâu? Xin hãy nói tôi biết! - Uy Vũ bỗng dưng đổi ngay thái độ, có chút lo lắng rồi.

- Anh muốn biết! - Thụy Phương nhếch mép cười - Có phải không?

- Đúng vậy!

- Nhưng tôi sẽ không nói! - Thụy Phương tiếp tục cười lớn - Cho dù có biết Thuần ở đâu, tôi cũng không nói với anh!

Thế là, anh cùng Mark vội vàng bước ra xe. Uy Vũ vẫn đứng đấy, một mình, im lặng.

Tiểu Thuần của hắn, đã mất tích rồi sao?

*

Loại bỏ nghi vấn từ Uy Vũ, bây giờ chỉ còn lại một người.

Là Alice!

- Alice, mau đi tìm cô ta!

- Nhưng, thiếu gia...

- Có việc gì?

- Làm sao cậu đoán biết được là Alice...
- Hừ, cậu đã giấu chuyện gì đừng nghĩ là tôi không biết! - Thụy Phương gõ gõ vào màn hình điện thoại, bình thản nói.
- Thiếu gia... - Mark có chút run sợ - Tôi xin lỗi!
- Tôi biết là cậu khó xử nên sau đó đã ra tay tiếp tục xử lý rồi.
- Sao cơ? - Uy Vũ giật mình - Thiếu gia đã làm gì Alice?
- Yên tâm, không chết được đâu. Bởi vì thế nên mới có chuyện Thuận mất tích như bây giờ.

Mark chỉ biết im lặng, tập trung lái xe.

Mãi đến khi hết cả buổi chiều, rồi cả tối cũng không thể thấy được người cần tìm...

Rốt cuộc, Diễm Thuận đang ở đâu?

Không còn cách nào khác, tất cả đều phải quay về Tần gia. Vì đã muộn thế này, có nhiều người chắc gì đã tìm được cơ chứ?

- Thiếu gia, đến giờ uống thuốc rồi! - Một người giúp việc mang khay thuốc lại gần nơi Thụy Phương đang đứng.
- Biến!
- Nhưng cô Diễm Thuận từng nói chỗ thuốc này... - Cô gái run rẩy, giọng nói cũng trở nên lắp bắp, không rõ ràng.
- Còn lại nhai, tôi lập tức giết cô! - Anh vung tay hất đổ ngay khay thuốc ấy không chút tiếc thương.

Không phải là Diễm Thuận, anh sẽ không động tới.

- Được rồi, đừng chọc giận thiếu gia. Cô mau dọn dẹp rồi đi đi. - Mark ra tay, giải hòa.
- Tôi sẽ đi tìm cô ấy!

Nói rồi Thụy Phương toan bước ra ngoài nhưng Mark đã kịp thời ngăn cản:

- Bên ngoài trời rất lạnh, sẽ không tốt cho vết thương của cậu chút nào cả!
- Nhưng Thuận của tôi, tôi phải mang cô ấy về nhà!
- Đã có vệ sĩ tìm giúp, hơn nữa là rất nhiều người. Cơ bản thiếu gia không cần lo lắng!
- Tôi...
- Sớm thôi, cô Diễm Thuận sẽ trở về mà. Thiếu gia phải giữ gìn sức khỏe chứ?

Sẽ như thế nào khi cô ấy nhìn thấy cậu vẫn mệt mỏi vì vết thương ở bụng vẫn chưa lành đây?

Đúng, Thuận của anh sẽ lại lo lắng lắm.

Mà anh thì lại không muốn vậy chút nào...

Và rồi, hai bóng người cứ thế ngồi mãi trong phòng khách. Thụy Phương vẫn luôn trông ngóng tin tức của Diễm Thuận từ bọn vệ sĩ. Vì vết thương của anh không thể hoạt động nhiều nên đành phải ở trong nhà chờ đợi vậy.

Anh chán ghét sự chờ đợi vô vị trong bế tắc như thế này!

Diễm Thuận và cả đứa nhỏ, vẫn ổn chứ?

Mark cũng đang rất lo lắng, anh hi vọng điều mình đang nghĩ đến, vạn lần cũng đừng là thật nha.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thụy Phương, đừng giết đứa nhỏ !

Tròn cả một đêm, Thụy Phương thức trắng..

Lật tung cả thành phố? Đúng, có thể nói là như thế. Duy chỉ có người là chẳng thấy đâu.

- Sắp đủ 24 giờ, thiếu gia, tôi nghĩ chúng ta nên báo cho cảnh sát!

Anh im lặng không nói, Mark lấy điện thoại ra gọi ngay, vì đây là chuyện nên làm mà. Chứ ít thì bên họ cũng có chiến thuật, biết đâu sẽ giúp được trong việc tìm kiếm Diễm Thuần.

Vừa lúc này, điện thoại Thụy Phương cũng vừa vận nhận được tin nhắn.

Là một tệp video, số điện thoại từ người gửi thì chưa thấy qua bao giờ.

Linh cảm được điều gì đó, anh lập tức ấn vào xem ngay.

Đập vào mắt Thụy Phương là hình ảnh của một căn nhà bỏ hoang, không khó để nhận ra đây là một nơi khuất sâu trên núi.

- Thuần? - Thụy Phương hét lớn, Mark giật mình bèn chạy đến xem.

Đúng là Diễm Thuần, cô gái đang bị trói và nằm chơi voi dưới đất. Im lặng và không có bất cứ cử động gì.

Cả hai hoảng hốt cực độ, đúng thật là cô gái đã bị bắt cóc thật rồi.

- Thuần! Trả lời anh đi chứ! Em có sao không? - Thụy Phương như vô thức hét lớn, tại sao chuyện này lại xảy ra với Thuần của anh cơ chứ?

Thật vậy, sau đó video đã chuyển hẳn cảnh quay. Hình ảnh Diễm Thuần không còn hiện trên màn hình nữa.

- Thụy Phương, chào anh! - Từ trong phần tối tăm ấy bỗng hiện lên một giọng nói phụ nữ.

- Alice! - Cả hai đồng loạt gọi lớn - Là cô?

- Đã thấy rồi chứ Thụy Phương? Cô gái của anh đang nằm trong tay tôi đấy! - Alice cười ngạo mạn. Màn hình vẫn là một loại màu sắc tối tăm.

- Cô muốn gì cứ nói trực tiếp với tôi. Tại sao lại ra tay bắt người?

- Ha ha - Tiếng Alice tiếp tục cười vang - Tôi muốn hành hạ cô ấy một chút, để Thuần của anh biết được thế nào là nỗi đau suốt đời mang trên thể xác khi bị vứt bỏ không một chút tiếc thương.

Tôi đã xin một con đường sống. Nếu mọi người không cho thì cứ lập tức giết chết tôi. Vì có gì để tôi đi rồi sau đó âm thầm cho người rạch mặt?

- Cô... cô bị rạch mặt? Sao chứ? - Mark giật mình, vì sao chuyện này anh không nghe nói đến?

- Tôi đã biết được cậu không thể xuống tay. Nên đã giải quyết sau đó. - Thụy Phương lãnh đạm nói, rồi anh quay sang phía Alice kia - Đúng! Là do tôi làm! Cô muốn thì cứ gặp tôi, đừng động đến Thuần!

Trên màn hình bỗng dưng sáng lên, đập vào mắt hai người là gương mặt của một cô gái với vết rạch chạy dài trên má. Máu vẫn còn đọng, chưa lành.

Mark có chút sốc, anh lùi lại và ngồi thụp xuống sô pha. Khuôn mặt của Alice, vì sao lại ra nông nỗi này?

- Trông đẹp đấy! - Thụy Phương cười lớn - Bây giờ cô muốn thế nào?

Tôi chỉ cần Thuần thôi. Thứ khác đều có thể bỏ mặc.

Alice chỉ chờ có mỗi câu nói này của Thụy Phương bèn nhẹ nhàng ngó giá:

- Nghe hay lắm! Thế thì anh hãy chuẩn bị ngay 10 tỷ tiền mặt. Địa chỉ tôi sẽ gửi sau.

- Hóa ra cô chỉ cần tiền? - Thụy Phương nhếch mép khinh bỉ.

- Tôi cần tiền liên quan gì đến các người? Có tiền rồi tôi mới có thể sửa lại vết nhơ mà các người đã gây ra cho tôi. Thử hỏi có gì là quá đáng?

- Tôi không quan tâm đến những vấn đề của cô! Tốt nhất là đừng để tôi biết Thuần có việc gì! - Thụy Phương chỉ thiên cảnh cáo.

- Được thôi, tôi chỉ muốn tiền. Mọi thứ đều có thể thương lượng khi có tiền vào túi mà, nhỉ?

Nói rồi, màn hình trò chuyện vụt tắt. Thụy Phương nhanh chóng chuẩn bị số tiền mà Alice cần.

Sau đó, anh lại nhận được tin nhắn. Là địa chỉ để đi đến nơi cần tìm.

Đang lúc đi ra xe, Thụy Phương nghe thấy tiếng của Mark ở phía sau truyền đến.

- Thiếu gia đi một mình?

- Uhm. Cậu ở nhà đi, không cần thiết phải theo tôi! - Biết tâm trạng của Mark không ổn, anh cũng không muốn Mark đi theo làm gì.

Nói rồi, Thụy Phương lái xe rời đi.

Một lúc sau, xe Mark cũng khởi hành, theo sát phía sau.

*

- Mau dậy đi chứ! - Alice nắm tóc Diễm Thuần giật mạnh làm cho cô gái đau đớn mở mắt ra.

Đã là sáng hôm sau rồi? Còn nhớ hôm qua khi cô bị bắt mang đến đây, trời đã xầm tối.

Tay chân cô đau quá. Cổ tay bị trói, kéo gấp lại phía sau, ê ẩm. Miệng thì bị băng keo dán chặt. Đúng là dư thừa, cô có nói được đâu, dán hay không dán cơ bản làm gì có khác biệt?

- Đã biết được mùi vị đau khổ? - Alice nhìn thẳng vào mặt cô cười lớn - Sống trong không gian ẩm thấp, bẩn thỉu này suốt cả đêm, cảm giác tốt chứ?

Diễm Thuần thấy cũng chẳng có gì hay ho. Loại không gian này đâu phải lúc trước cô chưa từng trải qua, nó cũng tương tự như khu nhà ổ chuột cô đã từng sống thôi mà.

Không có gì đặc biệt cả.

À, mà có nha...

Trên gương mặt của Alice có một vết rạch dài. Không lẽ là do Thụy Phương đã âm thầm xử lý?

Vậy thì cô đã đoán được lý do tại sao mình bị bắt đến đây rồi.

*

Chiếc xe mang số hiệu quen thuộc đang tiến gần tới nơi này. Alice đã lập ra kế hoạch từ trước, một chút nữa đây, khi nhận tiền xong cô sẽ băng đường rừng bỏ trốn.

Nhưng không lẽ cô cứ trơ ra nhìn họ sống vui vẻ đến hết đời hay sao? Cam tâm không nhỉ?

Trong đầu Alice đến bây giờ chợt lóe lên một loại ý tưởng mới, tuyệt vời.

Cô muốn Thụy Phương đau khổ, muốn anh cả đời phải sống trong dằn vặt, đớn đau.

Thế là đợi cho xe anh đến gần, từ trong bụi rậm, Alice đẩy Diễm Thuần ra trước đầu xe.

Cô gái giật mình, ngơ ngác. Tròn mắt nhìn chiếc xe đang lao vào mình với một tốc độ chóng mặt. Mà người ngồi lái kia, không ai khác là Huy.

Huy, không! Nơi này có đứa nhỏ, vạn lần đừng làm tổn thương nó nha...

- Thuần! - Thụy Phương chỉ kịp nhận ra cô gái đang đứng trước mặt mình là Diễm Thuần trong tích tắc.

Rồi "Rầm!" một tiếng, xe cùng người tông vào nhau, tiếng phanh xe vang lên trong muộn màng, đau đớn, xé nát cả một vùng không gian tĩnh mịch.

Ai kia vội vàng ôm phần tiền chạy biến. Để lại đây một cảnh tượng đau lòng.

- Thiếu gia! - Mark đã đến, vội phá cửa xe, kéo Thụy Phương ra ngoài.

- Thuần... - Còn một chút tỉnh táo, anh cố gắng bước đến bên cô gái nhỏ - Mau, gọi xe cấp cứu...

Ánh mắt Diễm Thuần mờ nhạt dần, cơn đau ở bụng truyền đến sớm đã không còn cảm giác rõ ràng như lúc nãy nữa. Cô thấy Thụy Phương ôm lấy mình, rồi nói: "Rồi sẽ ổn! Ngoan nào..."

Ánh mắt khép lại, đứa nhỏ, con, mau đến đây với mẹ, sẽ an toàn hơn...

Cả thế giới dù tất cả có quay lưng lại, con vẫn còn có mẹ ở đây.

Ngoan ngoan và cố gắng lên con nhé.

Mẹ con mình đồng tâm, cùng ở bên nhau nào...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thuần, xin đừng im lặng !

Mark đang ở bệnh viện sau khi theo xe cấp cứu đến đây.

Anh không biết là mình có thể làm gì trong lúc này. Bản thân thì chẳng thể nào có phép phân thân, một ở chỗ thiếu gia, một ở nơi Diễm Thuần, trong cùng một lúc.

Thế là Mark quyết định, nhờ một vài tên vệ sĩ đứng chờ trước phòng Thụy Phương, còn anh vì phải thay mặt ký giấy cam kết phẫu thuật cho Diễm Thuần nên đành ở bên này với cô gái nhỏ.

Cô y tá bước ra, dẫn Mark đến một nơi chỉ có những đứa trẻ mới sinh. Chỉ vào một chiếc lồng kính vừa được chuyển đến, vẻ mặt cô không giấu được sự lo lắng, buồn phiền:

- Có thể gọi là may mắn cũng được. Vì đứa nhỏ đã được sinh ra, và mẹ của nó cũng vượt qua quãng thời gian nguy hiểm nhất.

Nhưng, hãy nhìn xem, đứa nhỏ yếu như vậy. Tôi không nghĩ là nó có thể sống nổi đâu.

Mark nhìn vào chiếc nôi, nơi có một đứa trẻ nhỏ xíu đang cố gắng thở, hộp lấy từng ngụm oxy để chiến đấu với tử thần mà không khỏi xót xa:

- Nó bị sinh thiếu tháng, đúng không?

- Đúng vậy, vì cậu là người đưa họ đến đây nên tôi nghĩ hay là nói cho cậu biết trước.

Đứa nhỏ rất yếu, tùy thuộc vào quyết định có giữ hay không giữ ngay từ bây giờ thôi. Và nếu có chuyện không hay xảy ra thật, hãy lựa lời mà nói với mẹ của nó.

- Được rồi, xin cho tôi chút thời gian suy nghĩ..

Cô y tá rời đi. Sau đó, không biết vừa nghĩ được điều gì mà Mark lại cầm điện thoại lên, ấn lấy một dãy số:

- ...

- Xin lỗi, có phải là Lâm thiếu gia?

- ...

- Có một vài vấn đề với cô Diễm Thuần, phiền anh có thể đến ngay bệnh viện thành phố?

- ...

- Được rồi, cảm ơn anh!

Sao thế nhỉ? Vì sao Mark lại gọi cho người này? Anh ta có thể giúp Diễm Thuần được không?

*

Uy Vũ vừa nhận được cuộc gọi từ Mark thì lập tức đến đây. Diễm Thuần? Đã tìm thấy Diễm Thuần rồi sao? Nhưng vì sao lại là bệnh viện?

Hắn đã lái xe thật nhanh đến bệnh viện. Chân hắn run quá, đến cả bước đi cũng có phần loạng choạng, không vững vàng.

- Tiểu Thuần... Đã xảy ra chuyện gì? - Thấy Mark, hắn lập tức hỏi ngay.

- Cô ấy không sao, tôi gọi Lâm thiếu gia đến đây là vì một việc khác.

- Việc gì? - Uy Vũ có phần an tâm khi biết Diễm Thuần vẫn ổn - Chẳng lẽ, vấn đề là ở đứa nhỏ?

- Đúng vậy! - Mark chỉ vào chiếc lồng kính ở gần đó - Đây là con của cô Diễm Thuần. Đứa nhỏ vì sinh thiếu tháng nên rất yếu.

- Sao lại xảy ra chuyện này?

Rồi Mark kể, kể về cô gái có tên là Alice kia. Vì cuồng loạn thiếu gia Thụy Phương nên đã gây ra biết bao tổn thương cho Diễm Thuần.

- Quá đáng! - Uy Vũ siết chặt nắm tay lại, nghiến răng - Á đã chạy thoát, Tiểu Thuần và đứa nhỏ thế nào cũng không an toàn.

- Đây là chuyện tôi đang lo lắng. Khi biết đứa nhỏ vẫn còn, làm sao cô ấy có thể cho qua?

Vậy nên Lâm thiếu gia, lúc này tôi có thể nhờ anh mạng giúp đứa nhỏ đi?

- Tôi?

- Ủ, anh có thể mà...

- Được thôi. Nhưng còn Tiểu Thuần và hấn, cậu định sẽ ăn nói thế nào?

- Mọi chuyện xong xuôi mới nên đề cập đến sự tồn tại của đứa nhỏ. Còn bây giờ, cứ bảo là không giữ được, đã chết rồi!

Uy Vũ giật mình, cô gái ấy sẽ như thế nào khi biết được tin này nhỉ? Có vượt qua được không? Hay sẽ lại là đau lòng, là tổn thương dần xé?

Và Mark cũng đã nói qua, đứa nhỏ này rất yếu, cơ bản là khó sống nổi. Nếu như để Diễm Thuần trông thấy rồi đột ngột nó gặp chuyện gì, cô sẽ càng đau đớn hơn.

Chi bằng, đau một chút ngay lúc đầu, rồi sẽ chóng nguôi ngoai trở lại...

Đợi cho cô y tá đi đến, cả hai nói về tình trạng của đứa nhỏ lúc này và hướng giải quyết cho mọi vấn đề cũng được đưa ra. Sau đó Uy Vũ hoàn tất mọi thủ tục liên quan để có thể mang con của Diễm Thuần rời khỏi bệnh viện.

Còn có cả việc họ nhờ cô y tá nọ ghi vào hồ sơ rằng đứa nhỏ đã chết. Chết vì sinh thiếu tháng, vì cơ thể quá yếu, không thể thích nghi với thế giới này...

*

Buổi chiều, Thụy Phương tỉnh lại với một vết băng dài trên trán. Anh lập tức chạy đến chỗ Diễm Thuần.

- Thuần... - Anh nắm lấy bàn tay nhỏ thó của cô, hoảng sợ tột cùng - Em phải mau tỉnh lại, có biết không?

-...

- Anh biết tội của mình lớn lắm. Vì vậy hãy thức dậy trừng phạt anh đi!

-...

- Thuần

~Hai hôm sau, Diễm Thuần tỉnh lại. Trước mắt hiện ra hình ảnh Thụy Phương đang vui vẻ mỉm cười:

- Em tỉnh rồi? Đã ngủ lâu lắm rồi đó, biết không?

- "Con đâu rồi anh?" - Cô vô thức sờ bụng, thấy có phần bằng phẳng khác với mọi ngày thì ngạc nhiên, hỏi ngay.

- Em uống nước không? - Thụy Phương sốt sắng - Để anh rót cho em ly nước...

- "Đứa nhỏ đâu rồi?" - Diễm Thuần ra hiệu một lần nữa, trong lòng bỗng có chút bất an.

- Hay anh gọi bác sĩ vào kiểm tra cho em nhé? - Thụy Phương né tránh và bắt đầu lo lắng rồi - Bác sĩ, bác sĩ ở đâu nhỉ?

- "Tàn Thụy Phương!" - Diễm Thuần trừng mắt - "Đâu phải anh không hiểu cách nói chuyện của em?"

Em muốn hỏi, đứa nhỏ, con em đâu rồi?

Không có câu trả lời nào sau đó cả. Chỉ thấy Thụy Phương vội vã ôm thật chặt cô gái trước mắt vào lòng.

- "Mau nói cho em biết, đứa nhỏ sao rồi?"

-...

- "Đã không còn nữa?"

Bên kia, ai đó buồn bã gật đầu...

- "Không thể như vậy được!" - Diễm Thuần bật khóc nức nở - "Anh gạt em phải không?"

Rồi cô ra sức đâm vào ngực và vai anh thùm thụp, sau đó như một đứa trẻ, càng khóc to hơn, khóc trong đau lòng, bất lực...

- Xin lỗi em, là anh đáng trách! - Thụy Phương cố gắng lau sạch những giọt nước mắt vurun trên đôi gò má kia, rồi lại ôm cô vào lòng mà trái tim quặn thắt - Lại khiến cho em phải đau lòng.

Vì Mark nói với anh, do quá yếu ớt, đứa nhỏ đã không thắng nổi tử thần...

- "..."

- Thuần... Con thì chúng ta còn có thể có. Chỉ xin em, đừng quá đau lòng.

- "..."

- Thuần...

- "..."

- Em? - Anh buông vòng tay, lo lắng nhìn cô - Vì sao không trả lời anh?

Vẫn là im lặng như thế. Thụy Phương hoảng hốt lay lay cô gái nhỏ:

- Thuần, đừng làm anh sợ! Nói gì đi em..

Xin em đấy, xin em đừng im lặng như vậy mà.

Phải, chính người trước mặt này đây, là kẻ đã lái xe tông phải cô, giết chết con cô.

Đứa nhỏ có tội tình gì đâu, vì sao lại nhẫn tâm hại chết nó?

Diễm Thuần nằm xuống giường, nhắm nghiền mắt lại, cô không muốn nhìn thấy con người này thêm một chút nào nữa.

Thế rồi, lại ngủ say. Mà người kia cũng đang lúc chìm trong đau khổ tột cùng. Anh đang có cảm giác Thuần đối với mình chẳng khác gì kẻ thù cả.

Không! Còn tệ hơn nhiều. Vì kẻ thù người ta còn mắng nhiếc, tỏ thái độ khó chịu cơ mà. Đằng này, cả ánh mắt Diễm Thuần cũng không thèm nhìn anh lấy một lần nữa chứ.

Bây giờ, cô đối với anh, thái độ còn tệ hơn cả kẻ thù!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: San Ni

Lần đầu tiên, Uy Vũ cảm thấy mình cũng có tính kiên nhẫn như bao người.

Cùng với đứa nhỏ, hắn đã mang về đây rất nhiều vật dụng lớn nhỏ khác nhau. Dễ dàng thấy được, hắn đối với nó là một loại coi trọng, vô cùng yêu thương.

Đây là một bé gái. Nước da vì sinh thiếu tháng nên trông thật nhợt nhạt, tái xanh. Cái miệng nhỏ xíu không thể khóc lạnh lạnh thành tiếng như bao đứa trẻ bình thường. Lúc không vừa ý hay cảm thấy khó chịu, nó chỉ chun mặt lại và phát ra loại âm thanh the the, nghe mà nhói lòng, xót xa.

- Này, nhóc! Con mau tỉnh lại đi... - Lại thấy đứa nhỏ nằm im với đôi mắt nhắm nghiền, Uy Vũ lo lắng lay lay đôi bàn tay nhỏ xíu.

- Đừng có làm ta sợ chứ! - Thức dậy rồi ta bế con đi ăn gà rán, có chịu không?

Hay là bánh kem? Nếu con muốn ta sẽ dẫn con đi ăn cả lẩu hải sản cũng không vấn đề gì.

Uy Vũ cảm thấy rối bời, hần vừa nói những nói cuội những thứ vô lý gì với một đứa nhỏ vậy?

- Hay là con nhớ mẹ Diễm Thuần nên không thèm chơi với ta nhỉ?

Bỗng nhiên đôi mắt nào đó ti hí mở ra. Có lẽ là do hần lay hơi mạnh hoặc là do đứa nhỏ có phản ứng với cái tên Diễm Thuần cũng nên.

- Con nhớ mẹ thật à? - Thế là hần bế đứa nhỏ lên, cho nó dựa vào vai mình - Chịu khó một chút, sau này sẽ được gặp mẹ thôi.

Mẹ con là một người tốt. Có lẽ cô gái thuần khiết và tuyệt vời như vậy, trong đời ta chỉ có cơ hội gặp qua một lần.

Và, không hiểu vì sao, Uy Vũ thừa biết đây là con của tên thiếu gia nhà họ Tần kia, nhưng chẳng những hần không hề ganh ghét, đố kỵ mà còn hết mực yêu thương, cưng chiều.

Vì đây cũng là con của Tiểu Thuần, là một bản sao nhỏ của cô gái ấy. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt nhỏ xíu, tội nghiệp đó làm sao hần có thể mang trong đầu ý định ghét bỏ cho được?

Rồi đứa nhỏ lại khóc. Thú thật, hần cảm thấy yên tâm hơn khi nghe tiếng khóc của nó. Hần lo sợ những lúc nhìn thấy nó cứ im lìm, bất động trong nôi hoặc trên tay mình.

Vì cô y tá đã từng nói qua, nếu như hần sợ ý, đứa nhỏ có thể chết bất cứ lúc nào.

Y tá? Phải rồi, cô y tá...

Uy Vũ không định sẽ làm phiền cô ấy đâu. Nhưng đây là chuyện quan trọng, trong khi hần thì quá lờ mờ.

Sau cuộc gọi, trong vòng hai mươi phút, cô y tá đã ngồi taxi đến nhà hần rồi.

- Có vấn đề gì với đứa nhỏ sao? - Giọng của cô có vẻ lo lắng.

- San Ni cứ thích im lặng, tôi sợ mình sẽ không trở tay kịp khi nó gặp chuyện gì.

- San Ni?

- À, tôi gọi nó là San Ni, thế nào, cái tên ổn chứ? - Uy Vũ lỡ nói ra rồi, việc đặt tên, hần đã hứa là sẽ giữ bí mật với đứa nhỏ.

- Hay nhỉ! - Rồi cô dang tay mình ra - Đừng đùa nữa, đưa đứa nhỏ cho tôi.

Thế là cô y tá đón San Ni từ tay Uy Vũ. Vừa mới cầm bàn tay nhỏ xíu lên xem, cô đã nghe thấy tiếng hần sốt ruột:

- Sao rồi? Ổn chứ?

- Tôi không phải robot lập trình, vừa chạm vào là có ngay kết quả!

- À, xin lỗi. Do tôi có chút lo lắng, nên...

Cô im lặng không trả lời. Sau đó lại cẩn thận kiểm tra San Ni.

- Phổi có vẻ không được tốt lắm. Hô hấp sẽ khó khăn...

- Vậy... phải làm thế nào?

- Trẻ sơ sinh không thể kê thuốc lung tung. Nếu anh không phiền, tôi xin phép ở lại theo dõi thêm một lúc.

- Được, tất nhiên là không có vấn đề gì.

Thế là cô y tá được hần mời vào nhà. Cô ngạc nhiên vì bên trong căn nhà khá to lớn và xinh đẹp ấy lại quá bừa bộn, đồ đạc thì đầy rẫy, lung tung.

*

Sau khi đưa Diễm Thuần về nhà, Thụy Phương không hề thấy cô mở cửa phòng ra.

Vẫn là thái độ im lặng ấy, từ đầu đến cuối vẫn không thèm đoái hoài gì đến anh.

Chỉ mới làm lành, tình cảm vừa được nhen nhóm lên chút ít đã vội tắt lịm, lạnh lẽo vì việc này.

- Thuần? - Thụy Phương gõ cửa - Em mở cửa ra đi, anh mang thức ăn đến rồi...

- "..."

- Muốn giận anh cũng không vấn đề gì. Nhưng xin em, đừng ngược đãi bản thân.

Sức khỏe của em bây giờ không thích hợp cho việc bỏ bữa ăn như vậy.

- "..."

- Này, Thuận, có thật là em vẫn ổn chứ? Đừng im lặng mãi như thế, anh rất sợ... - Anh áp tai vào cửa, tuyệt nhiên là không nghe thấy gì.

- "..."

- Hãy cho anh biết em vẫn ổn đi. Nếu không, anh sẽ phá cửa đấy!

Thụy Phương thầm nghĩ sau câu nói này cô sẽ mở cửa ra, thái độ sẽ là bức mình, cau có, bảo sao anh cứ thích làm phiền. Đằng nào anh cũng được nhìn thấy cô, một chút khó chịu kia, sẽ không là gì cả.

Nhưng không, thay cho tiếng mở cửa là một tờ giấy bị vứt qua khe cửa một cách đáng thương:

- "Yên tâm đi, tôi sẽ không tự tử..."

- Thuận! - Thụy Phương bỗng trở nên hoảng hốt, gõ liên tục vào cửa - Tự tử gì chứ? Đừng làm anh sợ nha...

- "..."

- Anh chỉ có mỗi em, làm ơn đừng làm gì dại dột... - Giọng nói của anh lạc điệu hẳn đi, có cái gì đó như nghẹn lại nơi cổ họng, có thể trào thoát bất cứ lúc nào.

- "..."

- Mở cửa ra, nói chuyện với anh đi, Thuận!

- "Anh có cảm thấy là mình rất phiền không? Hay là do tôi viết chưa rõ ràng?" - Một tờ giấy khác lại được đẩy ra - "Tôi muốn một mình, làm ơn!"

Diễm Thuận cảm thấy rất khó chịu rồi. Sau đó cô không còn nghe thấy tiếng nói của anh truyền vào từ bên ngoài nữa. Có lẽ, anh đã rời đi.

Lại chạm tay vào bụng, rồi lại khóc. Mọi chuyện, vì sao lại thành ra thế này? Đứa nhỏ con của cô, bị chính ba nó lái xe tông phải. Ngay cả quyền lợi nhìn thấy con mình Diễm Thuận cũng không hề có, thử hỏi có phải là quá bất hạnh rồi không?

Bây giờ, mỗi lần nhìn thấy Thụy Phương, cô lại nhớ đến đứa nhỏ tội nghiệp ấy. Nỗi đau này, làm sao có thể nguôi ngoai? Diễm Thuận làm sao có thể đối xử với hung thủ đã gián tiếp giết con mình bằng thái độ yêu thương, vui vẻ như lúc trước?

"Tôi chưa ra biển bao giờ

Ngờ biển xanh, xanh màu im lặng

Tôi chưa yêu bao giờ

Ngờ tình yêu là ảo mộng

Ngày nay tôi đã ra biển rồi

Biển nhiều sóng to, gió lớn

Ngày nay tôi đã yêu rồi

Tình yêu nhiều khổ đau – cay đắng

Không gió lớn, sóng to không là biển

Chẳng nhiều cay đắng, chẳng là yêu..."

(Biển - Puskin)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tâm thư của hấn

Không cần Thụy Phương nói, Mark cũng đã bắt đầu cho người truy tìm Alice khắp nơi.

Phải công nhận rằng, cô ả này trốn rất kín kẽ. Mấy ngày nay, Mark chưa từng nghe có tin từ đám vệ sĩ báo về.

Anh có rất nhiều chuyện cần nói và cần giải quyết với Alice. Không biết là anh đang nghĩ gì khi quyết định gửi đứa nhỏ ở chỗ Uy Vũ kia.

Là vì còn để tâm việc Thụy Phương rạch mặt Alice, khiến cho cô không còn cơ hội ngẩng mặt lên? Hay là thực sự, Mark muốn tốt cho nó nhỉ?

Mọi chuyện bây giờ chắc hẳn còn quá sớm để đưa ra kết luận...

- Thiếu gia, ở công ty mấy ngày nay cứ liên tục nhắc đến cậu. Cậu đã vắng mặt tất cả là 3 kì họp cổ đông và 1 kì họp báo, công bố chiến lược mới ra thị trường.

- ... - Thụy Phương đang hướng mắt vào một khoảng không vô định nào đó, chẳng biết là có nghe thấy hay không.

- Thiếu gia, chúng ta...

- Được rồi Mark! - Thụy Phương phát tay, ý bảo rằng anh không cần nói nữa - Tôi biết mình phải làm gì!

- Vậy, tôi không làm phiền cậu nghỉ ngơi...

Mark vừa xoay người định rời đi thì nghe thấy tiếng Thụy Phương từ phía sau truyền đến:

- Thời gian này, hãy thay thế tôi tiếp quản Tàn Khanh!

- Thiếu gia? - Mark giật mình, quay mặt lại - Vì sao...

- Tôi phải giải quyết mọi chuyện cho ổn thỏa. Cậu là người tôi tin tưởng nhất. Vậy nên, nhờ hết vào cậu! - Trên mặt Thụy Phương từ đầu đến cuối vẫn không biểu hiện ra một loại cảm xúc gì.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức, thưa thiếu gia.

- Không phải 'sẽ' mà phải là 'nhất định'!

- Được, nhất định!

Rồi Mark đi ra ngoài, thiếu gia Tàn Thụy Phương gan góc, cứng rắn lúc này cũng không còn nữa.

Bây giờ anh đã trở nên yếu đuối và đau khổ vô cùng.

Đứa nhỏ, là do anh hại chết phải không? Diễm Thuần sẽ không bao giờ tha thứ cho anh mất.

Nhất thời, anh không biết mình phải làm gì mới đúng đây?

Bỗng "Xoảng!" một tiếng, Thụy Phương nghe trên lầu có tiếng thủy tinh rơi vỡ. Ngay lập tức anh liền chạy lên. Tiếng động phát ra từ phòng anh, nơi Diễm Thuần đang giam mình trong đấy.

"Ầm!" - Anh tung một cước, đá cánh cửa đổ sầm - Thuần! Có chuyện gì vậy?

Cô gái nhỏ đang đứng im trên sàn nhà, trên tay là một tờ giấy, dưới nền là chiếc ly thủy tinh bị cô giật mình làm rơi, đã vỡ tan tành.

- Thuần? - Thụy Phương đi đến cầm lấy tờ giấy từ tay cô, giật mình - Sao em tìm được thứ này?

- '...' - Diễm Thuần vẫn giữ nguyên tư thế, không động đậy, cũng chẳng phản ứng gì.

- Anh... đây... nó... Anh vốn dĩ đã định nói với em...

- "Bốp!" - Cô vung tay tát Thụy Phương một cái, đau đến xé lòng - 'Làm sao anh có được nó? Đã biết từ lúc nào?'

- Hôm ấy khi vừa vào bệnh viện, anh nhìn thấy nó đã được đặt ngay trên bàn, cạnh giường bệnh của em.

Anh sợ khi em đọc được rồi, thì ngay cả cái tên Huy em sẽ không nghĩ đến nữa, chứ đừng nói là Tần Thụy Phương.

Đó là bức thư cuối cùng Uy Vũ viết, trước khi hắn rời khỏi bệnh viện ngày hôm đó đây mà.

"Tiểu Thuần,

Vốn dĩ tôi đã định nói cho em biết, rất nhiều lần rồi. Nhưng vì cơ hội đó em không cho nên tôi đành phải viết ra thế này vậy.

Tôi có một người mẹ, chính xác là mẹ kế. Chắc em cũng biết, muốn đòi nays mối quan hệ giữa mẹ kế và con riêng của chồng có bao giờ lại tốt đẹp đâu. Bà ta ghét tôi, muốn chiếm cả Lâm gia vào tay mình. Tôi chọn cách im lặng. Có bất ngờ không cơ chứ? Một tên xã hội đen có được chút địa vị ở Lâm thị như tôi mà lại cam tâm như thế à? Tiểu Thuần, có lẽ là do tôi quá nhu nhược và yếu đuối đi, nên tôi chọn cách im lặng để mọi thứ cứ bình yên như vậy.

Rồi từ khi biết em, tôi cứ như biến thành một người khác. Đã hơn một lần, tôi muốn thay đổi bản thân, muốn mình đứng trước mặt em và bày tỏ tình cảm đây. Nhưng sự yếu đuối lại vây lấy tôi, ghì chặt tâm tư của tôi vào trong lòng một lần nữa.

Di của em bị giết, tôi rất bất ngờ. Vì lần cuối cùng gặp bà, tôi nhớ là mình đã đưa cho bà ấy một số tiền và nói rằng hợp đồng với em đã hết, bảo bà đừng dùng chiêu trò này để kiếm tiền từ tôi nữa. Vậy đây, tôi không giết di của em, người ra tay với bà ấy là Hạ Mẫn Dao kia mà.

Tại sao em chưa từng lắng nghe tôi nói? Tôi đã muốn giải thích với em rất nhiều lần, có biết không?

Đã ngủ rồi? Tạm biệt và... tôi yêu em!

Lâm Uy Vũ"

Lần ấy, vì Diễm Thuần thắng thường đuổi hắn đi, nên Uy Vũ đã để lại cho cô lá thư này.

Sau đó vô tình để Thụy Phương đọc được. Vì lo sợ Diễm Thuần sẽ cảm động trước những câu từ ấy nên anh đã vội vã giấu đi, đến tận bây giờ.

Giấy không thể gói được lửa, hôm nay đã để cho cô nhìn thấy cả rồi.

Thì ra, Uy Vũ không xấu xa như Diễm Thuần vẫn nghĩ. Hắn không có giết di cô và chưa từng có ý định muốn hại cô.

Tất cả, là do cô chỉ nhìn từ một hướng? Là do cô quá chủ quan, hấp tấp khi đánh giá một con người...

Bây giờ Diễm Thuần phải làm gì mới đúng đây? Nhiều chuyện cứ xảy đến dồn dập như vậy làm cho cô sắp không chịu nổi rồi.

- Thuần? - Thụy Phương có chút lo lắng nhìn cô - Em nghĩ về hắn ta?

- '...'

- Điều anh lo sợ cuối cùng cũng đã đến... - Anh cười nhạt - Em cảm thấy có lỗi với hắn rồi sao?

- '...'

- Hay là em thấy tiếc vì trước đây đã quá lạnh nhạt với hắn. Một phần là vì yêu anh?

Em cảm thấy không cam lòng?

- 'Thôi đi!' - Diễm Thuần tức giận, trừng to mắt - 'Thực sự trong đầu anh đang nghĩ về tôi như vậy?'

- Nếu không thì sao em lại hoang mang, thái độ đã thay đổi rất nhiều sau khi đọc xong lá thư của hắn?

- 'Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa! Tần Thụy Phương, anh mau cút ra ngoài!' - Diễm Thuần lập tức đẩy anh ra cửa, không một chút chần chừ.

Cánh cửa bị đóng sầm lại, kín bưng. Cùng lúc này, Thụy Phương cũng vô lực để lưng mình trượt dài xuống lớp nền lạnh lẽo.

Anh đã dùng thứ thái độ gì để nói chuyện với Diễm Thuần lúc nãy vậy? Thật là khôn nạn mà. Anh đã sai vì không thể kiểm soát được lời nói của mình trong lúc nóng giận.

Chẳng qua là anh sợ, sợ rằng trong tim cô gái ấy, đến một lúc nào đó, sẽ không còn có anh.

Vì anh ghen, vì anh không muốn mình là người thua cuộc!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đồng Vân Du

Sơ hở của anh, là không tiêu hủy lá thư chết tiết đó sớm hơn một chút.

Chạm tay vào cửa, lần này thì nó không bị khóa nữa rồi.

Dễ thấy, Diễm Thuần đang ngồi co ro trên giường, thất thần và buồn bã. Khuôn mặt xinh đẹp vùi chặt vào hai đầu gối, mắt không động cũng không thấy chớp lấy một lần.

- Thuần? - Thụy Phương cẩn thận ngồi xuống cạnh cô, khẽ dang rộng cánh tay đón cô vào lòng - Anh xin lỗi em..

Diễm Thuần vẫn là giữ nguyên tư thế đó, như kiểu không có phản ứng vậy.

- Anh yêu em! - Thụy Phương lặng lẽ hôn lên mái tóc mềm mại kia mà trái tim quặn thắt - Đừng như vậy nữa mà em, anh sợ lắm.

Anh đưa tay lên vén lấy mớ tóc rơi lòa xòa, cát vào vành tai nhỏ giúp cô. Khẽ chạm tay vào gương mặt xinh đẹp, rồi có chút bần thần.

- Thuần à... - Thế là anh nâng cằm cô lên, để cho gương mặt ấy đối diện với mình - Cho anh, hôn em một chút...

Sau đó, anh áp môi mình vào cánh môi xinh đẹp kia và trông chờ phản ứng từ cô. Nhưng không thấy gì, anh liền nhẹ nhàng hôn lấy.

Nếu như có ai hỏi, hương vị của nụ hôn này là gì? Anh sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay: Là ngọt ngào, cũng là đắng cay, chua chát.

Ngọt, vì nụ hôn này anh đã chờ rất lâu mới có được, cảm giác là vô cùng trân quý, yêu thương.

Còn vị đắng, nó đến từ thái độ lạnh lùng của cô. Từ đầu đến cuối, cô không hề đáp lại cái hôn của anh, dù chỉ một lần.

- Xin lỗi! - Thụy Phương thôi không hôn cô nữa, môi anh quặn luyến rồi đi - Đã làm em khó chịu rồi.

Sẽ không, anh sẽ không lặp lại hành động này thêm một lần nào nữa. Khi chưa được sự đồng ý của em.

Là do anh nhớ nhung, là do anh khao khát, ước muốn thêm một lần, được hôn em.

Anh xin lỗi.

Nhìn lại mới thấy, Diễm Thuần đã ngủ rồi. Bị anh hôn đến ngủ say, hay là do quá mệt mỏi, cơ thể đã có phản suy nhược?

Thế là lại ôm cô gái vào lòng, Thụy Phương có chút vui vẻ khi nhìn thấy nét mặt của cô lúc ngủ. Đó là một loại bình yên, không nơi nào có được.

- Đừng rời xa anh, có được không? - Lại không cảm lòng được, anh bèn hôn lên một bên gò má ấy, nó nhẹ nhàng, khiến cho con người ta lưu luyến mãi không thôi.

Bây giờ, chỉ cần được ôm lấy cô thế này thôi, anh đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Chỉ mong sao được duy trì mãi mãi...

*

- San Ni? - Uy Vũ giật mình thức giấc, thấy chiếc nôi trống trơn thì có phần hoảng sợ - Con đi đâu rồi?

Không đúng, đứa nhỏ làm sao có thể tự đi được nhỉ? Không, lẽ nào...

- Đừng có làm ta sợ mà, mau ra đây đi. Đùa vậy không hay chút nào cả! - Uy Vũ chạy lên lầu, tìm kiếm cả thấy mọi căn phòng trên đó, vẫn không thấy đâu.

Hắn chỉ vừa ngủ quên một tí thôi, vậy mà đã để lạc mất San Ni rồi.

Có ai đột nhập vào nhà và bắt nó đi sao? Bọn người đó có phải định buôn bán trẻ con không? Hay là bắt cóc tống tiền?

Bao nhiêu viễn cảnh khủng khiếp cứ hiện lên trong đầu hắn. Lo lắng thật, phải báo cảnh sát thôi.

Dãy số 113 vừa được ấn xong thì cũng là lúc hắn nhìn thấy San Ni. Cô y tá đang bế nó từ ngoài sân bước vào.

Uy Vũ toan chạy đến nhưng cùng lúc này, đầu dây bên kia đã có người bắt máy:

- Xin chào, đây là cục cảnh sát thành phố. Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?

- Ô... ơ... - Hấn trở nên lúng túng - Chỉ là... tôi gọi nhầm số thôi.
- Cái gì? Anh nghĩ mình có thể đùa giỡn vậy sao? 113 thì gọi nhầm thế nào được?
- Xin lỗi, thực sự là tôi đã gọi nhầm số. Không có gì xảy ra cả.

Vị cảnh sát bên đầu dây còn lăm bằm thêm vài câu khó chịu nữa rồi cúp máy. Lúc này, Uy Vũ mới quăng ngay chiếc điện thoại xuống bàn, chạy ngay đến chỗ đứa nhỏ ở đằng kia:

- San Ni, con đây rồi! Ta rất lo lắng khi không nhìn thấy con...

Hấn đón San Ni từ tay cô y tá, ôm ngay vào lòng. Cô gái bật cười, như vừa hiểu ra chuyện gì đó:

- Tôi chỉ là bế con bé ra vườn hoa dạo chơi một lúc...
- Tại sao lại không nói với tôi? Làm tôi cứ tưởng San Ni đã bị bắt cóc. - Hấn có chút không vừa lòng ra mặt.
- Tôi... lúc tôi đến anh vẫn còn ngủ. Nghĩ là anh đã vất vả chăm sóc con bé cả đêm nên mới không làm phiền. Ai mà biết được anh lại khó chịu thế...
- Xin lỗi cô, tôi có hơi nóng tính. - Uy Vũ bỗng trở nên ngại ngùng - Cảm ơn vì đã chăm nom nó giúp tôi.
- Tôi cũng phải xin lỗi anh, vì đã tự ý vào nhà mà chưa được phép.
- Không sao cả, vì San Ni, cô có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Thế là hấn mời cô y tá ở lại dùng bữa trưa. Tất nhiên là do cô nấu, vì bây giờ nhà hấn còn ai ở lại làm việc nữa đâu.

Mọi người sau khi thấy quản gia Hứa rời đi thì cứ như rấn mắt đầu, vài hôm sau cũng lần lượt bỏ đi như thế.

- Sao anh không nghĩ đến việc lấy vợ đi? Để còn có người vun vén gia đình. - Đến hôm nay, cô mới có thể hỏi hấn câu này.
- Cô lấy tôi được không? - Uy Vũ cười lớn, buông một câu chọc ghẹo cô - Chứ tôi không biết nên chọn ai hết.
- Anh bị ám đầu à?
- Thấy không, chẳng ai chịu lấy một người như tôi cả.
- Anh bị làm sao?
- Vậy tôi hỏi cô, cô thấy tôi là người thế nào?
- Anh? - Cô suy nghĩ một lúc rồi nói - Thì anh tốt, hiền lành và rất thương San Ni, dù con bé không phải là con ruột của mình.
- Tốt? Ha ha, rất tiếc là người cần thấy lại không muốn thấy nó, dù chỉ một lần.
- Ý là anh đã có người thương? Và cô ấy không hiểu?
- Uhm - Uy Vũ gật gù - Người đó là mẹ của San Ni!
- Gì chứ? - Cô như đoán được vài phần của câu chuyện này rồi nha - Đã có chuyện gì xảy ra với hai người vậy?
- Cô ấy không hề yêu tôi. Vì lúc đó, Uy Vũ mà cô ấy thấy là một tên xã hội đen, tàn nhẫn, lạnh lùng.
- Xã hội đen? Nhưng tôi có nghe nói qua, anh là phó tổng của Lâm thị mà?
- Nghề tay trái thôi. - Hấn cười chua chát - Bây giờ thì chính thức rửa tay gác kiếm, và hiện tại tôi cũng chả còn gì.
- Thật là, vậy thì...
- A, ăn được rồi sao? - Thế là hấn bê hai đĩa thức ăn còn nghi ngút khói lên, trầm trồ - Thom quá, tên là gì?
- Mì spaghetti...
- Không, tên của cô kia! - Hấn vẫn vô tư chuẩn bị thêm hai ly nước ép.
- Sao? Tên tôi? - Cô tròn mắt nhìn - Vân Du!

- Họ?

- Đồng.

- Đồng Vân Du? À, đẹp đấy! - Nói rồi, Uy Vũ ngồi xuống ghế, ăn thôi.

Trước giờ hẳn chưa từng hỏi qua cô y tá đã nhiệt tình chăm sóc cho San Ni có tên là gì. Bây giờ thì đã biết rồi. Là Đồng Vân Du..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mark, cùng tôi lật Đồ Thụy Phương !

- Thuần~ - Thụy Phương vui vẻ bước vào phòng với bát canh nóng trên tay - Vú Lam bảo đây là loại gà non, ngon lắm nhé...

Mấy ngày nay em không ăn được nhiều, bây giờ anh sẽ tự tay bồi bổ cho em

Đồng tử chỉ vừa giãn ra, vui vẻ một chút đã co rụt lại vì cảnh tượng trước mắt này đây: Thuần của anh đang nằm ngay dưới sàn nhà với vũng máu còn bết bết, phảng phất mùi vị tanh tươi, mà mị vô cùng.

Diễm Thuần tự tử, cắt cổ tay...

"Xoảng!" - Thụy Phương buông tay, bát canh cũng vì thế mà rơi xuống đất, vỡ tan tành. Cũng như trái tim của anh lúc này vậy, tan nát, buốt đau.

- Thuần! - Anh ra sức gọi lớn - Em làm trò quái quỷ gì thế này?

Ánh mắt của ai đó vẫn nhìn anh, đờ đẫn, mơ hồ:

- "Em chỉ cần con, có thể được gặp nó là tốt rồi..."

- Vớ vẩn! Ai cho em ăn nói điên khùng như thế hả? - Thụy Phương như nấc nghẹn, nước mắt như không nghe lời, cứ chực trào ra.

Diễm Thuần cười, nụ cười ấy đẹp tựa mặt nước mùa thu, thanh nhã, êm đềm. Rồi ánh mắt xinh đẹp cũng từ từ khép lại.

- Em giết anh luôn đi! - Anh trở nên hoảng loạn hẳn - Chứ đừng hành hạ anh theo cách này.

Bệnh viện, phải rồi, nên đưa ngay đến bệnh viện.

- Ngoan, sẽ ổn thôi... - Thụy Phương cuống cuống bế cô dậy, chạy nhanh xuống lầu - Mark, mau lái xe chở tôi đến bệnh viện!

Mark bị dọa cho một phen hoảng sợ, không dám hỏi lại đã xảy ra chuyện gì. Anh ngay lập tức lái xe lao đi.

Chưa bao giờ anh thấy thiếu gia Thụy Phương trong tình trạng này. Cả người nhể nhại mồ hôi, ánh mắt cứ đảo liên hồi, sợ hãi. Chốc chốc lại hôn lấy Diễm Thuần, rồi vỗ vỗ mặt cô:

- Không được bỏ anh... Thuần, em không được ích kỷ như thế!

- "..."

- Tỉnh dậy và giết chết anh đi. Hay là làm những gì mà em có thể người ngoài đau khổ. Chỉ xin em, đừng hành hạ anh tàn nhẫn thế này!

- "..."

Mà Diễm Thuần thì vẫn nhắm nghiền mắt lại, không thấy trả lời. Có lẽ do cô quá nhớ đứa nhỏ, nhất thời không kiểm soát được hành vi.

Nếu đúng là thế thật thì Mark đã mắc sai lầm. Vì anh đã sắp xếp để đứa nhỏ ở chỗ Lâm thiếu gia kia. Khiến cô vì tưởng nó không còn nữa nên đâm ra tự tử.

Diễm Thuần, cô nhất định không được xảy ra chuyện gì nha. Tôi đã không lường trước được mọi chuyện lại thành ra như thế này.

- Bác sĩ, bác sĩ đâu cả rồi! - Thụy Phương bế cô trên tay chạy ngay vào sảnh bệnh viện, hét lớn.

Mọi người bị dọa đến phát run. Băng ca cũng được đẩy ra, bác sĩ thay anh đỡ Diễm Thuần nằm xuống.

- Hoặc là cứu sống cô ấy hoặc là tôi sẽ đốt sạch cái bệnh viện này! - Thụy Phương chỉ thiên vào đàn bác sĩ, lạnh lùng tuyên bố.

- Chúng tôi... sẽ cố gắng hết sức. Xin Tàn thiếu gia hãy bình tĩnh cho. - Một vị bác sĩ già kéo tay Thụy Phương, hạ xuống.

Tàn thiếu gia kì cục quá, cứ thích quát tháo, dọa bệnh nhân của ông sợ hết cả rồi. Vì cô gái này đây, thật là hiếm có.

*

Thuần im lặng với anh cũng được, lạnh nhạt với anh cũng được. Nhưng vì sao lại chọn cách này để đối xử với anh?

Lần đầu tiên, Thụy Phương cảm thấy mình bất lực như thế. Sóng gió trên thương trường anh đã đương đầu không ít, làm gì có lúc nào khiến anh phải đau khổ, dằn xé thế này đâu?

Đến bây giờ, anh có thể tự tin tuyên bố rằng, cả thế giới anh không cần nữa. Anh chỉ cần cô, mãi mãi lưu lại nơi này.

Đã từng hứa sẽ dùng cả cuộc đời để bù đắp lại cho cô. Vậy thì tại sao bây giờ cơ hội thực hiện nó lại mong manh như thế?

Xin hãy dùng mạng của anh, đổi với Diễm Thuần. Để cô được sống lại, làm ơn đi...

Ánh đèn vụt tắt, vị bác sĩ bước ra. Cặp kính được ông tháo ra, vắt vào túi áo blouse trắng, nhẹ nhàng:

- Chỉ cần phát hiện hay đưa đến đây trễ hơn một chút nữa thôi, tình hình sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều.

- Vậy bây giờ, không sao rồi đúng không? - Thụy Phương sốt ruột hỏi.

Nhận được cái gật đầu từ vị bác sĩ, anh như người từ trong cõi mộng đi ra. Thầm cảm ơn ông trời đã nghe thấy lời cầu xin ấy.

Mark cũng đã nhẹ nhõm phần nào. Đang lúc anh định cùng thiếu gia vào trong thăm cô gái ấy thì điện thoại cũng rung lên, báo là có tin nhắn gửi về.

"Mark, đã tìm thấy người!"

Ngay lập tức, anh chạy ra ngoài, quên cả việc chào Thụy Phương. Mà lúc này, chuyện đó đâu còn ai để ý đến.

*

- Thời gian này, cô sống tốt chứ? - Mark hỏi người đối diện, lúc này anh theo địa chỉ trên tin nhắn mà đến đây.

Là một khu nhà ổ chuột xập xệ, tuềnh toàng. Không nghĩ rằng là cho người ở.

- Ha, anh nghĩ là tốt thế nào được? - Alice cười chua chát - Với khuôn mặt như ma quỷ thế này?

- Không phải là cô đã cầm tiền của thiếu gia, vì sao không đi sửa lại?

- Cái tên cáo già đó, lấy được tiền của hắn còn khó hơn lên trời.

- Ý cô là... 10 tỷ lần trước là giả?

Có tiếng Alice cười to hơn, rồi bật khóc. Bây giờ cuộc sống của cô còn tệ hơn cả đám người cùng khổ ngoài kia.

Đột nhiên Mark dang tay đón cô vào lòng, an ủi:

- Khổ cho cô rồi!

- Mark... còn yêu tôi không?

Có chút giật mình, bởi lẽ tình yêu trong anh trước giờ chưa từng thay đổi, vẫn vẹn nguyên như thế, anh khẽ gật đầu.

- Cho tôi một cơ hội nữa được không?

Mark tròn mắt nhìn cô, rồi mỉm cười, là do vui vẻ?

- Nói thật?

- Uhm.

- Được! - Mark vuốt tóc cô, rồi nói tiếp - Nói cho em biết, hiện tôi đang giữ chức vụ Tổng giám đốc ở Tàn Khanh.

Vì thiếu gia Thụy Phương lúc này đang dành toàn bộ tâm trí để níu kéo tình cảm của Diễm Thuần, nên tạm thời cho tôi tiếp nhận vị trí đó.

Alice không tin vào tai mình nữa, tròn mắt nhìn anh, lắp bắp:

- Là... thật?

Mark gật đầu.

- Mark, người ta đã phải chịu thiệt thòi nhiều lắm rồi đấy. Anh có thể...

- Em muốn thế nào?

- Con nhỏ Diễm Thuần ấy và cả Tần Thụy Phương, em muốn hai người họ sống không bằng chết!

Rồi Alice kể, kể cho Mark nghe về kế hoạch của mình. Cô nói, chỉ cần xong vụ này, cả hai sẽ được ở bên nhau, mãi mãi.

Vì bây giờ, Mark là Tổng giám đốc tạm thời, chỉ cần lật đổ Thụy Phương, anh có thể đường đường chính chính ngồi vào chiếc ghế đó, vĩnh viễn về sau.

Và Alice cô đây, rồi sẽ là phu nhân Tổng giám đốc. Mark yêu cô như vậy, vị trí đó chắc chắn thuộc về cô.

Bây giờ lợi thế có vẻ nghiêng về phía Mark, vậy thì vì cớ gì cô cứ phải để tâm đến gã Thụy Phương máu lạnh, bạc tình kia?

Nhưng cứ chơi nốt lần này đi đã, rồi sau đó hưởng vinh hoa cũng chưa phải muộn màng.

Mark ôm cô vào lòng, ánh mắt anh chợt lóe lên một tia phức tạp, nhưng thật nhanh cũng biến mất ngay.

Anh và Alice sắp bước vào một trò chơi lớn, có tên là: Kế hoạch lật đổ Đệ nhất thiếu gia nhà họ Tần - Tần Thụy Phương..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thiếu gia, đến đây nào

Diễm Thuần chỉ vừa mới tỉnh dậy, sức khỏe có phần hơi yếu, không thể hoạt động nhiều.

Nhưng nhờ vậy Thụy Phương mới có thể hợp lý mà ở bên cạnh chăm sóc cô. Anh cảm thấy vui vì Diễm Thuần đã chịu nghe theo lời khuyên của bác sĩ, chịu khó ăn uống cho mau bình phục lại.

- Em nhìn gì đấy? - Thụy Phương có chút bối rối khi cô gái trước mặt cứ nhìn anh chăm chăm - Mặt anh dính nhọ, hay là mực tàu?

- "Vì sao không để tôi chết?" - Diễm Thuần buồn bã, ánh mắt cũng theo đó mà rung rung.

Cứ tưởng cô nhìn là vì đã nghĩ thông suốt, định chọc ghẹo anh gì đó. Có ngờ đâu, vẫn là loại suy nghĩ này. Thụy Phương có chút không hài lòng, giọng trầm xuống hẳn:

- Vì sao nhỉ? Chắc là do anh yêu em..

- "Vậy thì có liên quan gì?"

- Khờ quá, sao lại không liên quan? Anh yêu em, cho nên nếu em muốn chết, anh sẽ là người gánh ngay ý nguyện đó giúp em!

Vì em là cả nguồn sống của Huy, của cả Tần Thụy Phương này. Anh không thể trơ mắt ra nhìn em rồi xa mình được.

- "Dư thừa!" - Diễm Thuần cố gắng lảng tránh - "Đừng nghĩ dùng những lời này thì có thể xóa được vết thương trong lòng tôi!"

Từ đầu đến cuối, con tôi, là do anh gián tiếp hại chết...

- Thuần à, em hỏi thì anh nói. Chứ anh không hề bảo rằng em phải tha thứ cho anh. Điều anh muốn bây giờ là em phải sống thật tốt và đừng hành hạ bản thân mình nữa!

- "... - Diễm Thuần hơi khựng lại, một lúc sau thì né tránh - "Thôi, tôi muốn ngủ, anh làm ơn ra ngoài cho!"

- Được rồi... - Thụy Phương đỡ cô nằm xuống giường, chỉnh sửa chiếc chăn lại giúp cô, âu yếm - Nghi ngơi đi nhé, yêu em..

Diễm Thuần nghe hết đó chứ, nhưng nỗi buồn trong lòng cứ mãi hằn sâu kia đã khiến cho trái tim này không còn rực lửa, nó dần trở nên khô cứng, lạnh lẽo vô cùng.

Cô ngủ rồi, chắc là do quá mệt mỏi. Thụy Phương tranh thủ lúc này liền về nhà một chuyến. Vũ Lam bảo bà vừa nấu xong món cháo dinh dưỡng, gọi anh về lấy nó làm bữa tối cho cô.

Vừa đi dọc hành lang, Thụy Phương cũng vừa vận nhìn thấy chàng vệ sĩ thân cận bước đến. Mark cúi đầu chào anh, chắc là muốn vào thăm Diễm Thuần. Không có gì bận tâm cả, Thụy Phương tiếp tục đi ra xe rồi về nhà.

- Cô Diễm Thuần...

- "..."

- Cô Diễm Thuần ơi...

Mơ màng mờ mắt, là anh chàng Mark đây mà. Anh đến thăm cô đó sao?

- Cô tỉnh rồi! - Mark đang mặt đối mặt nhìn cô - Cô có muốn đi gặp đứa nhỏ không?

Gì chứ, Mark biết con cô à? Tự nhủ rằng có lẽ chỉ là mơ, thế là Diễm Thuần gật đầu đồng ý.

Chuyện này hoang đường thật, chính cô cũng nghĩ là mình đang gặp ảo giác cơ mà. Loại ảo giác này, có thể giúp cô nhìn thấy đứa nhỏ của mình sao?

- Được rồi, thứ lỗi cho tôi nhé! - Mark nói rồi nhẹ nhàng đưa chiếc khăn tắm thuốc ngủ lên mũi cô - Tôi không muốn đối xử với cô theo cách này chút nào cả.

Nhưng vì Alice, tôi buộc lòng phải làm như vậy thôi.

Diễm Thuần vì thuốc mê, lại chìm sâu vào giấc ngủ. Thế là Mark vờ như bác sĩ, nhanh chóng chuyển cô ra ngoài...

*

- Em muốn trả thù, sao lại không giết cô ấy đi? Bày nhiều trò như vậy làm gì? - Mark đưa Diễm Thuần đến chỗ hẹn với Alice, có chút sợ vì anh nghĩ mình có thể bị tóm bắt cứ lúc nào.

- Giết ngay thì quá dễ dàng cho ả. Cái em muốn nhìn là sự đau khổ, bất lực của Tần Thụy Phương.

- Thiếu gia?

- Đúng, cảm giác sẽ như thế nào khi nhìn thấy người mình yêu vùng vẫy ngay trước mắt mà bản thân lại chẳng thể làm được gì, hờ anh?

- Em... - Mark có chút e ngại nhìn cô - Em định sẽ làm gì?

- Ha ha - Alice cười lớn - Anh đừng có mau sợ hãi vậy chứ, nhiệm vụ của anh phía sau còn rất quan trọng kia!

- Uhm.

Cô gái ngủ say trên giường này giờ rớt cuộc cũng có chút phản ứng. Đôi mắt mệt mỏi khẽ mở ra, đủ rộng để thu vào tầm nhìn những hình ảnh đó. Nơi này có Alice và có cả Mark nữa. Bọn họ sẽ làm gì Thụy Phương khi ra tay bắt cô đến nơi này?

Nhưng sự kiệt sức đã ghi chặt tâm trí kia lại, khiến cho cô không thể cử động hay làm được bất cứ điều gì. Cứ thế, Diễm Thuần lại chìm vào giấc ngủ say.

Thụy Phương, anh đang gặp nguy hiểm có biết không? Xin anh, đừng nghe lời bọn người xấu, em vẫn ổn không vấn đề gì.

Em chịu đựng được mà anh.

Một tiềm thức khác, trong người cô, đang đau khổ mà nói lên những điều như vậy...

*

Thụy Phương bước vào phòng, không thấy Diễm Thuần đâu. Cứ nghĩ rằng các bác sĩ đã đưa cô đi kiểm tra sức khỏe rồi.

Mãi cho đến tối, cũng không thấy cô quay lại, lúc này Thụy Phương đã linh cảm có chuyện chẳng lành.

Anh gọi cho Mark, nhưng không được.

Một vệ sĩ nói rằng đã thấy Mark đưa Diễm Thuần đi, bảo là thiếu gia muốn cô chuyển viện. Vì vậy nhóm vệ sĩ không còn ở lại bệnh viện này nữa, tản ra cả rồi.

- Mẹ kiếp, cậu đang làm cái trò quái gì vậy Mark?

Có lẽ là do anh đã quá khinh suất. Chỉ đề phòng người ngoài, còn người nhà thì không.

Mark đã phản bội? Bất cả người mà Thụy Phương yêu thương nhất, nói đi, bây giờ anh phải làm gì?

Tâm trạng của anh thế nào? Chắc ai cũng hiểu phải không? Từ ngữ không thể nào diễn tả hết được đâu. Chỉ biết, trong đầu anh bây giờ chỉ tồn tại duy nhất hai chữ: "Diễm Thuần"...

Mãi đến gần nửa đêm, điện thoại anh mới chợt rung lên, báo rằng có tin nhắn. Thật là biết chọn giờ gửi, như thể là muốn hù chết người ta vậy.

"Thiếu gia, cậu đang lo lắng sao? Lúc này đừng tìm kiếm vô ích. Đúng 8 giờ sáng mai, sân thượng tòa nhà Jinx! Đến trễ, xem như không còn người..."

Anh vội vàng nhấn phím gọi đến dãy số vừa gửi tin nhắn cho mình. Lại khóa máy rồi. Chết tiệt thật!

Dùng số lạ gửi tin nhắn mà lại gọi là "thiếu gia". Có bị thần kinh cũng nghĩ được, không phải Mark thì cũng là à Alice kia.

Thụy Phương không làm được gì vào lúc này cả. Anh không thể đánh liều cho người lòng sục khắp nơi, vì an toàn của Diễm Thuần, bây giờ anh không được đánh động như thế. Chỉ còn cách là chờ, chờ đến sáng mai thôi.

*

Alice nhìn Mark gửi xong dòng tin nhắn kia thì cười sáng khoái, cô sắp được gặp Đệ nhất Thiếu gia Tàn Thụy Phương, sắp được diện kiến vẻ mặt bất lực, đau khổ của anh rồi.

Điều mà trước giờ chưa từng có ở thiếu gia, không biết sẽ trông như thế nào nhỉ?

- Ngủ thôi Mark, ngày mai sẽ bận rộn lắm đấy! - Alice vẫy tay, thay thế cho lời chúc ngủ ngon gửi đến anh chàng vệ sĩ.

- Được.

Thế rồi Mark tựa lưng vào bức tường loang lổ. Rồi anh đưa mắt nhìn sang cô gái có tên Diễm Thuần đang nằm trên chiếc giường đặt đối diện với tầm mắt mình kia. Cô gái hiền lành như vậy không nên gặp quá nhiều nguy hiểm trong kế hoạch lần này.

Với Mark, Diễm Thuần không phải mục tiêu. Anh không nỡ ra tay quá nặng với cô gái ấy.

Chẳng biết vừa nghĩ ra được điều gì mà Mark lại lấy điện thoại ra, bí mật soạn ngay một dòng tin nhắn, rồi gửi đi:

"8 giờ sáng ngày mai, sân thượng tòa nhà Jinx. Diễm Thuần đang gặp nguy hiểm."

Mà người nhận bây giờ lại là thiếu gia nhà họ Lâm - Lâm Uy Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Jinx - Sân thượng hay pháp trường ?

7 giờ 30 phút sáng, sân thượng tầng 12, tòa chung cư bỏ hoang Jinx...

Alice thu vào tầm mắt toàn bộ khung cảnh thành phố dưới kia và đang thưởng thức vẻ đẹp của nó. Chợt nghe có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, cô bật cười:

- Chà chà, thiếu gia đến sớm quá nhỉ? Vẫn chưa tới giờ nha...

- Người đâu? - Thụy Phương có phản không kiên nhẫn, hỏi ngay.

- Thiếu gia không chơi trò báo cảnh sát đó chứ? - Alice quay mặt lại, tỏ vẻ nghi ngờ.

- Không có, tôi có thể thề!

- Thế? Ha ha - Cô hát hàm cười lớn - Lời thề của anh, tôi không dám tin nữa, cứ như cái vụ 10 tỷ lần trước thì...

- Đừng lòng vòng! Tôi hỏi Thuần đâu? - Thụy Phương nắm chặt cổ tay, tức giận.

- Không cần gấp gáp. - Alice nhàn nhã nói - Mark, đến phần của anh rồi!

Mark, sao?

Đúng thật là Mark đang dần bước ra từ một góc khuất gần đó. Chẳng những thế, còn kéo theo Diễm Thuần phía sau.

- Thuần! Em.. - Vừa thấy cô, Thụy Phương như mất kiểm soát hẳn.

Cô đang bị trời sao? Vết thương ở tay còn chưa lành, vì sao lại tàn nhẫn như vậy?

- Đứng yên đó, thiếu gia! - Mark chỉ tay về phía anh - Đến gần là tôi giết cô ấy ngay lập tức!

- Đừng, Mark! - Thụy Phương không còn tin vào tai mình nữa, đây đã từng là vệ sĩ của anh đó sao - Tôi sẽ không làm gì mạnh động cả.

Nhưng tôi muốn hỏi, vì sao cậu lại thành ra như thế này?

Mark im lặng không nói, tầm mắt chột hướng về Alice ở đằng kia. Hiểu rồi, hiểu rồi.

Cũng là vì phụ nữ cả thôi, tình yêu mà...

Thụy Phương đang rơi vào thế bị động, vì người anh yêu đang ở trong tay bọn người kia mất rồi.

- Thuần? Em ổn chứ? - Thấy vẻ mặt thất thần của cô, Thụy Phương lo lắng vô cùng.

Cô gái lắc đầu, ý bảo mình không sao.

- Đừng lo lắng, anh sẽ nhanh chóng đưa em rời khỏi nơi này.

Diễm Thuần lại lắc đầu, lần này ý bảo rằng anh đừng nên mạo hiểm.

- Ha ha, nói nghe dễ dàng quá nhỉ? - Alice bước đến vỗ tay vào vai Thụy Phương, cười khẩy - Anh nghĩ mình còn có cơ hội để làm điều đó sao?

- Ý cô là gì?

Để trả lời cho câu hỏi này của anh, Alice phát tay ra hiệu cho Mark lấy khẩu súng chìa thẳng vào đầu Diễm Thuần.

- Mẹ kiếp! Cậu đang muốn làm gì với khẩu súng đó hả? - Thụy Phương hoảng hốt, đi thật nhanh đến chỗ cô gái kia.

Nhưng bàn tay của Alice đã kịp đưa ra, bảo anh dừng lại.

- Chỉ cần thêm một bước, súng sẽ được bóp cò. Nên nhớ đã là đạn thì không có mất đâu!

- Các người muốn gì? Nói đi!

- Tiền? - Alice hào hứng - Anh nghĩ rằng tôi sẽ nói cần tiền sao?

-...

- Bây giờ thì không cần nữa! Chỉ cần hạ được anh, Mark sẽ vững vàng ngồi lại vị trí Tổng giám đốc!

- Thì ra... - Thụy Phương như hiểu được mọi chuyện, thật quá bất ngờ - Khốn nạn!

- Hãy khoan, đừng vội! - Alice xua tay - Trước khi điều đó xảy ra, chúng tôi sẽ cho anh nếm mùi đau khổ!

- Các người định làm gì tôi?

- Không phải anh! - Mark lên tiếng - Mà là cô gái này.

Súng đã lên nòng...

- Đừng! - Thụy Phương hoảng loạn hẳn - Đừng làm hại Thuần!

Thiếu cô ấy, tôi sẽ không thể nào sống nổi đâu.

Mà lúc này, Diễm Thuần cũng đang nhìn anh. Đôi mắt kiêu nhỏ đã phủ đầy nước mắt.

Cô không sợ chết, nhưng nhìn thấy Thụy Phương đau khổ, quằn quại như thế, cô không thể chịu đựng được đâu.

- Thuần, đừng sợ! Có anh ở đây, không sao cả...

"Pằng!" - Phát súng vang lên, Thụy Phương bị sốc đến mức ngã gục xuống nền.

Thuần của anh, đã bị hạ sát rồi sao?

- Dừng lại đi Mark! - Có tiếng ai đó ở đằng kia, Thụy Phương ngược nhìn lên, là Uy Vũ.

Hắn đã kịp nhào đến, kéo Mark ngã lăn ra đất. Diễm Thuần cũng bị xô ngã. Mà phát súng vừa rồi, nhờ có Uy Vũ can thiệp nên chuyển hướng nhắm thẳng lên trời.

Thụy Phương nhân lúc hỗn loạn toan định cứu Diễm Thuần, nhưng Alice đã nhanh tay chớp lấy khẩu súng, chĩa vào anh:

- Đứng yên đó!

Uy Vũ đánh Mark một trận rồi đến bên cô gái nhỏ đang run rẩy và hoảng sợ kia, vẻ lo lắng không thoát khỏi nơi đáy mắt:

- Em có sao không? Bị đau chỗ nào vậy?

Diễm Thuần lắc đầu, chính người này đây vừa cứu cô đó sao?

- Tình cảm nh? - Alice chuyển tầm quan sát về phía hai người - Xem ra à cảm như cô cũng có nhiều người theo đuổi đó chứ.

Rồi "Pằng!" một cái, Alice bắn một phát đạn vào chân Uy Vũ:

- Aaaa... - Uy Vũ hét lên trong đau đớn.

- Để xem anh còn có bản lĩnh gì, Lâm thiếu gia?

Diễm Thuần hoảng sợ, Uy Vũ trúng đạn rồi. Máu từ chân hắn đang chảy ra, nhiều lắm.

- Đừng khóc, Tiểu Thuần! Tôi không sao! - Hắn mỉm cười rồi cố gắng lê từng bước chân về phía Alice.

À này đã bắn hắn à? Lâm Uy Vũ này là ai mà à dám làm vậy chứ?

Được, được lắm...

Cả Uy Vũ và Thụy Phương đều đang nhắm hướng Alice đi đến. Quá hoảng loạn, cô bóp cò, một phát đạn trúng vào bụng Thụy Phương.

- Cô dám... - Anh khựng lại rồi nổi điên lên, hét lớn. - Tôi thề là cô tới số rồi, Alice ạ!

- Em... Tôi không cố ý, Thụy Phương... - Alice hoảng loạn, lắp bắp như gà mắc dây chun.

Và rồi Alice toan tiến tới, vực Diễm Thuần đứng lên. Sau đó kéo cô đến gần mép sân thượng.

- Alice, cô không được làm vậy! Dừng lại gần đó! - Thụy Phương hét lớn.

- Cô muốn gì, chúng ta đều có thể thương lượng. Đừng kéo Tiểu Thuần vào trò chơi quái gở của cô! - Lần này là tiếng của Uy Vũ.

- Thật là tuyệt vời! Cảm giác đứng ở đây thực sự tốt lắm nha. - Alice cười lớn - Các người, có ai muốn thử không vậy?

Thụy Phương nhìn Uy Vũ, hi vọng hắn nắm được ý định qua ánh mắt của anh. Thật may, Uy Vũ gật đầu, tỏ vẻ thông hiểu.

- Alice, bình tĩnh! - Mark chậm rãi tiến đến gần cô - Nhìn tôi đây, chúng ta còn rất nhiều danh tiếng và tiền tài đang đợi phía trước...

Đừng điên rồ và hành động ngu ngốc như vậy.

- Chúng ta có hạnh phúc không? - Ánh mắt Alice dần dần, cô mơ hồ hỏi.

- Sẽ, sau khi chúng ta có cả Tần Khanh!

- Bọn người kia, cô à này và cả Tần Thụy Phương nữa, sẽ đau khổ chứ?

- Chắc chắn.

Có hiệu quả rồi, Alice dần được Mark kiểm soát. Từ từ buông lỏng đôi tay đang ghi chặt Diễm Thuần ra. Nhưng vừa lúc này, một tình huống không ai ngờ đã xảy đến.

Uy Vũ đã tiếp cận được hai người họ, nhanh chóng cứu Diễm Thuần ra khỏi Alice.

Còn Thụy Phương, anh nhào đến kéo Alice ra. Theo đà, cả hai cùng rơi xuống, từ lầu 12...

Thời gian chột như ngưng đọng lại tại khoảnh khắc này. Ai đó làm ơn nói rằng, tất cả chỉ là mơ, là mơ đi chứ.

- Thụy Phương...

Ai vừa nói vậy, làm sao là Uy Vũ, cũng chẳng phải là Mark kia.

Là tiếng của Diễm Thuần...

Cảnh tượng trước mắt như muốn bóp chặt cơ thể cô. Khiến cô bàng hoàng, đau đớn và vô vọng. Giọng nói vì quá bức bách nên cũng theo đó mà thoát trào.

Anh có nghe thấy cô gọi tên mình không? Chẳng phải đây là điều anh rất muốn nghe thấy hay sao? Vì sao lại bỏ đi đâu rồi?

Diễm Thuần chỉ hét lên được bấy nhiêu thôi, rồi thanh âm cũng theo sự đau đớn mà tắt lịm. Cô ngất đi trong tuyệt vọng, bất lực vô cùng.

Thụy Phương đã rơi xuống dưới. Không! Đây chẳng phải là sự thật đâu.

Là mơ đúng không? Vậy khi nào cô thức dậy, hãy mang anh trở về đây ngay nhé.

Làm ơn...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cái chết của đệ nhất thiếu gia

Lúc Diễm Thuần tỉnh lại thì đã thấy xung quanh nhuộm đầy sắc trắng của bệnh viện rồi. Cô cảm thấy dạo gần đây mình thật có duyên với nơi này.

Cổ họng đau quá. Cảm giác cứ như vừa bị mắc xương cá vậy. Và cũng giống như, do đột nhiên phải hét lớn một cách bất ngờ nên hiện tại thấy rất khó khăn.

Thụy Phương! Phải rồi, chính miệng cô đã từng gọi ra cái tên ấy. Điều đó có nghĩa là: mọi chuyện đâu phải giấc mơ.

Bây giờ anh đang ở đâu, chuyện vừa xảy ra đó, là thật chứ?

- Diễm Thuần, con... - Có tiếng mở cửa, vú Lam hốt hoảng bước vào.

Linh cảm của cô mách bảo rằng, đã có chuyện không hay.

- Vú, có chuyện gì? - Giọng cô khàn đục như một người say.

- Thụy Phương, con mau đến với nó...

Không đợi vú Lam nói hết câu, Diễm Thuần đã lao ra khỏi cửa. Với vận tốc xấp xỉ với ánh sáng, cô rẽ hướng vào một hành lang gần đó. Bác sĩ chặn cả lối đi, có một người nằm trên băng ca, chiếc chăn trắng đã được phủ kín khỏi đầu.

Đừng! Đây, chắc không đâu, không phải...

- Anh đang giờ trò gì vậy? Sao lại nằm ở đây? - Diễm Thuần thất thần, lay lay cái xác.

- Xin cô đừng quá đau buồn. - Một vị bác sĩ đặt tay lên vai cô, tỏ vẻ thông cảm - Tàn thiếu gia bị rơi xuống từ một vị trí khá cao nên cơ thể đã bị tổn thương không ít...

Cộng thêm phát đạn trên bụng nữa, bấy nhiêu đó cũng đủ để kết án tử cho cậu ấy rồi.

Diễm Thuần như không nghe thấy, ngoan cố giờ tắm khăn trên mặt Thụy Phương ra. Khuôn mặt ấy hiện ra rõ mồn một trước mắt, nhưng sao lại trắng bệch, vô hồn?

- Trời có nóng lắm đâu mà anh lại trùm kín mít thế? - Diễm Thuần ngồi xuống, lấy hai tay nâng mặt anh, nựng nịu - Tỉnh dậy nào, Thụy Phương, tỉnh dậy và xem em cảm rằm cả ngày đi chứ.

Em hứa sẽ không giận anh nữa, có nghe thấy không? Thụy Phương, anh mau tỉnh lại...

Giọng nói của em đã trở lại rồi, anh sẽ không còn phải nói chuyện với một cô gái câm, buồn tẻ, nhạt thêch như trước kia nữa.

Có vui không?

Anh có mong muốn em sẽ lấy lại giọng nói không? Mau trả lời đi chứ!

Các bác sĩ thôi không an ủi Diễm Thuần nữa, cứ mặc nhiên để cô khóc như vậy có khi còn tốt hơn nhiều. Họ bàn bạc với vú Lam về việc bàn giao Thụy Phương lại cho gia đình.

Tang lễ sẽ được tiến hành vào ngày mai. Tin tức Đệ nhất Thiếu gia nhà họ Tần - Tần Thụy Phương qua đời cũng được truyền đi sau đó.

*

Uy Vũ trở mình, hần đang ở bệnh viện ư?

Phải rồi, chân hần bị đạn bắn vào kia mà. Không biết có vấn đề gì không nhỉ?

Diễm Thuần sao rồi? Và cả cái tên dở hơi kia nữa, ngã xuống từ độ cao như vậy, còn mạng lớn vượt qua được không?

- Anh thấy đỡ hơn chưa?

-...

Cô y tá họ Đồng bước vào, trên tay là một cái khay bao gồm băng gạc và thuốc tẩy trùng.

- Cô gái vào đây cùng tôi, thế nào rồi?

- Cô ấy hả? Hiện tại đã không sao, chỉ tội cho người chồng... - Vân Du làm ra điệu bộ xót xa, ái ngại vô cùng.

- Chồng? Lẽ nào, anh ta...

- Ủ. - Cô khẽ gật đầu - Hiện tại gia đình đang làm thủ tục để đưa cậu ấy về.

Uy Vũ có chút thất thần. Thụy Phương đã chết, ngày tháng sắp tới, cô gái ấy sẽ ra sao?

Nỗi đau mất con chưa nguôi ngoai, bây giờ đến lượt người đàn ông mình yêu thương nhất cũng không còn. Thật là, quá nỗi bi thương...

- Anh cần nghỉ ngơi nhiều, hạn chế đi lại vận động. - Cô y tá tiến hành băng bó vết thương lại cho Uy Vũ.

Vì mãi lo suy nghĩ, hần thậm chí không hề cảm nhận được nỗi tê buốt khi nước còn thấm vào vết thương.

- Còn San Ni? Con bé sao rồi?

- Cứ yên tâm, tôi giúp anh giữ San Ni thêm vài hôm nữa cũng không vấn đề gì. - Vân Du mỉm cười hiền lành.

- Phiền cô thật, cảm ơn rất nhiều!

Vì tin nhắn tối qua đã khiến cho Uy Vũ gần cả đêm mất ngủ. Hần không biết làm cách nào để xác định thực hư mọi chuyện cũng như chủ nhân đã gửi đoạn tin nhắn đó là ai.

Tin còn hơn không. Uy Vũ sợ rằng nhờ Diễm Thuần gặp chuyện gì thật, hần sẽ phải ân hận cả đời. Vì thế, tò mò sáng, hần đã gửi San Ni ở chỗ y tá Đồng, hi vọng cô có thể chăm nom con bé đến khi hần giải quyết xong mọi việc.

Nhưng xem ra, San Ni sẽ còn ở chỗ cô ấy thêm một thời gian nữa rồi.

Uy Vũ đã bắt đầu nghi ngờ tên vệ sĩ kia, hần nghĩ về động cơ thực sự của Mark khi gửi đứa nhỏ ở chỗ mình. Có phải, chỉ đơn giản là không muốn Alice nhìn thấy?

*

Căn phòng không anh, vắng vẻ lạ thường...

Lúc trước đều là cô giận anh, để cho anh mặc nhiên xin lỗi. Và anh chỉ hạ mình làm như thế với người anh yêu.

- Thụy Phương! Anh đã từng hứa sẽ mãi mãi ở bên em cơ mà. Anh xem, có phải bây giờ đã trở thành một tên đại thất hứa rồi không?

Diễm Thuần ôm lấy chiếc gối, vùi mặt vào đó và khóc nức nở. Cô rất muốn được nhìn thấy anh, rất muốn nói rằng mình sẽ không giận anh nữa.

Vì từ trước đến giờ, cô luôn yêu anh. Tuy không bao giờ nói trực tiếp, nhưng trái tim này chưa từng vâng vương một bóng hình nào khác, ngoài anh.

Dù có là Tần Thụy Phương nhiều tiền giàu thế lực hay chỉ là Huy ngọc ngay cả chữ "yêu" cũng không biết nghĩa là gì, thì anh vẫn mãi là người mà Diễm Thuần dành trọn con tim

Ngoài Huy, không còn ai nữa...

Thụy Phương đã được đưa đến nhà tang lễ. Cô rất muốn đến đó nhưng vú Lam nhất quyết không cho. Bà nói, Tần lão gia sắp trở về, ông sẽ cùng mọi người lo liệu tất cả.

Lại bật khóc, Diễm Thuần không rõ mình có thể làm được gì khác ngoài khóc thế này không? Một mối, đau đớn, cô ngã vật ra sàn nhà.

Sẽ không còn ai hót hải chạy đến, bế cô lên nằm trở lại giường như lúc trước nữa đâu.

"Phút cuối cùng anh chẳng nói gì đâu

Chẳng thể nào nói được

Trái tim này sắp tan thành bọt nước

Thế là sóng biển lại đón anh về

Ở ngoài kia rặng đông đang mỉm cười

Em thức dậy thì anh không còn nữa

Biển vỡ ra như lòng em đã vỡ

Sóng đón đau cuộn lại đón em vào

Hạnh phúc đón đau, hạnh phúc ngọt ngào

Anh xin nhận những gì cay đắng nhất

Để giữ lại tình yêu không thể mất

Gió lạnh ơi, hôn em nhé hộ anh!

Em biết rằng không thể nói gì thêm

Khi tất cả chỉ còn là vị mặn

Trước mắt em ánh bình minh vụt tắt

Mặt trời của em sáng dưới đáy biển sâu

Anh đến bên em không một chút ngập ngừng

Và ra đi không hề ân hận

Giọt nước mắt tan vào biển mặn

Quên anh đi, đừng vương vấn vì anh

Anh chết đi, thì tình yêu vẫn lớn

Vẫn sống dành mãi mãi cho em

Và nếu suốt cuộc đời anh vẫn chưa nói hết

Biển sẽ nói cùng anh, sóng sẽ nói hộ anh..."

(____ - Henric Haino)

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quê Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tàn lão gia - Hứa quản gia

Không cảm lòng được, Diễm Thuần đã tự ý đến nhà tang lễ. Với hi vọng sẽ được nhìn thấy một chút hình ảnh cuối cùng của Thụy Phương.

Nhưng không, cô đã bị thất vọng nặng nề. Một tấm ảnh họa lại chân dung của anh cũng không có.

Nghe nói người ta vừa đưa anh đi hỏa táng, cách đây hai giờ. Vậy là, cô đến muộn rồi sao?

Cứ nghĩ mọi người sẽ đến rất nhiều, sẽ xô đẩy nhau. Nhưng không, chẳng có ai cả. Thì ra, mọi sắp xếp là ý của Tàn lão gia.

Ông không muốn phô trương nên đã quyết định để tất cả diễn ra trong lặng lẽ thế này.

- Vú Lam... - Diễm Thuần chạm vào vai người đang đứng yên ở một góc kia, khẽ gọi.

- Sao... sao con lại tới đây?

- Thụy Phương sẽ cô đơn lắm, con muốn tiễn anh ấy đoạn cuối cùng này. Nhưng rồi lại chậm chân.

- Ủ. - Vú Lam gạt đầu rồi chỉ tay về một hướng - Đó là Tàn lão gia.

Diễm Thuần có nên đến chào ông ấy không? Sẽ như thế nào khi ông biết được con trai ông vì mình mà chết?

- Thừa bác... - Cô bẽn lèn khép mình phía sau, lặng lẽ mở lời.

Người được vú Lam chỉ điểm là Tàn lão gia quay mặt lại nhìn cô. Diễm Thuần kinh ngạc lấp bắp:

- Quản... quản gia Hứa?

- Ta là Tàn Kha. Là họ Tàn, không phải họ Hứa! - Giọng ông ấy mới rõ ràng, chắc nịch làm sao.

Giống, thực sự là giống vô cùng.

Tàn lão gia và Hứa quản gia từng ở nhà Uy Vũ kia sao lại giống nhau như vậy?

- Con xin lỗi về chuyện của Thụy Phương... - Diễm Thuần bật khóc, trong đầu đã mường tượng sẵn viễn cảnh mình sẽ bị mắng, bị trách móc thậm tệ rồi.

- Ủ. - Ông vẫn bình thản lạ thường - Biết hi sinh vì người mình yêu như vậy là tốt.

Vì ông cứ nghĩ, trước giờ thằng con mình là kiểu người chỉ biết kiếm tiền, mê công việc. Sẽ rất bất hạnh khi cả đời không biết tới hai chữ "tình yêu".

Nào ngờ khi có cơ hội biết đến, phải trả giá thế này đây.

- Đáng lòng thật! - Tàn lão gia lắc đầu và đi vào trong, miệng không ngừng lầm bầm - Có câu: chết vì gái là cái chết thoải mái mà...

Đến mức này mà ông còn bông đùa được sao? Thật không thể nào hiểu nổi, là do bản chất của con người đã từng lăn lộn trên chiến trường nhiều năm hay do tình cảm của cha con họ không được tốt mà Tàn lão gia lại bình thản trước cái chết của con trai mình như vậy.

Mark đang tiến vào từ phía cửa, hẳn đến đây làm gì? Còn lại tư cách này sao?

- Cô Diễm Thuần...

-... - Diễm Thuần cười gượng gạo, thái độ kia cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

- Tôi biết mọi chuyện là lỗi của tôi, chỉ xin cô đừng quá đau lòng.

-... - Thực sự là cô không biết phải nói gì với loại người này nữa - Alice thế nào?

- Cô ấy vẫn còn hôn mê, chắc vài hôm nữa sẽ tỉnh lại.

Sao chứ? Ông trời rất cuộc là có công bằng không? Kẻ thù ác chẳng những không có vấn đề gì mà còn đang ở trong giai đoạn phục hồi nữa chứ.

- Xin chúc mừng! - Diễm Thuần chưa chút nói - Tại sao điều đó không xảy đến với Thụy Phương.

Mark chỉ gật đầu rồi lầm lũi bỏ đi..

Diễm Thuần đã khóc đến chết đi sống lại khi nhìn thấy hộp tro cốt của Thụy Phương, cô đã ngất khá nhiều lần.

Từ nay, sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa rồi.

Cuộc sống sắp tới sẽ ra sao...

*

- Con là Diễm Thuần phải không? - Vú Lam bảo có người muốn gặp cô để nói chuyện, hóa ra là người này.

- Vâng. Lão gia, không phải chúng ta đã gặp lúc nãy rồi sao?

- Không, là ta, quản gia Hứa của nhà họ Lâm đây mà...

- Sao cơ? - Diễm Thuần ngạc nhiên, rồi cô lấy hết can đảm để hỏi một câu mà bản thân đã thắc mắc suốt cả ngày - Quản gia Hứa, trông ông rất giống với Tần lão gia, hai người là anh em ruột?

- Ủ, ta đã chọn từ bỏ quyền thừa kế của Tần gia để đi theo tình yêu và rẽ hẳn sang một con đường khác. - Ông mỉm cười, để lộ đuôi mắt rất dài với hàng tá nếp nhăn đang thi nhau xô đẩy.

- Lễ nào...

- Con nghĩ đúng rồi đấy. Người ta yêu thời trẻ chính là mẹ của Lâm Uy Vũ kia.

Diễm Thuần không còn tin vào những gì mình nghe nữa. Khó trách, trong những ngày lưu lại nhà họ Lâm, cô thấy quản gia Hứa rất yêu thương Uy Vũ.

- Vậy, ông là ba ruột của cậu ấy?

- Không đâu. Thăng bé là con của bà ấy và lão Lâm. Ta chỉ là người đến sau, thua cuộc. - Hứa quản gia cười chưa chút.

Vì mẹ kế của Uy Vũ rất ác độc còn Lâm lão gia thì nhu nhược, không thể bênh vực con trai. Nên khi sắp lìa đời, bà ấy đã gửi gắm Uy Vũ cho ông. Ông nhận sứ mệnh phải hướng con trai bà theo con đường đúng đắn. Không cần ra tay tranh chấp, tham vọng với mẹ kế của mình.

- Và thăng bé đã làm rất tốt. Nó yên phận với chức vụ Phó tổng ở Lâm thị. Tuy có lập một băng xã hội đen nhưng chẳng làm gì quá đáng bao giờ.

Diễm Thuần như hiểu ra mọi chuyện. Những thứ mờ ảo về Uy Vũ ngày càng được sáng tỏ hơn rất nhiều.

- Con... thực sự là nông cạn... con đã không hiểu cho anh ta... cứ một mực nghĩ rằng..

- Uy Vũ nó rất mến con đấy. Diễm Thuần, con có biết không?

- Con...

- Được rồi, không cần phải khó xử. - Hứa quản gia nhìn cô mỉm cười - Hôm nay ta đến đây gặp con là vì chuyện khác.

Ông muốn nhờ Diễm Thuần đến nhà họ Lâm một chuyến.

- Trông nom anh ta? - Diễm Thuần ngạc nhiên - Vậy còn ông..

- Ta đã không ở đó một thời gian rồi.

Cô gái đã bị đưa từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Lại có thêm thông tin, Uy Vũ phá sản rồi ư?

- Bây giờ, cuộc sống của anh ta ra sao? - Diễm Thuần không biết mình nên hỏi gì ngoài câu này cả.

- Ta không rõ...

-...

- Diễm Thuần, hiện tại Uy Vũ đang bị thương ở chân, không tiện đi lại. Con có thể giúp ta... - Ông hướng ánh mắt về phía cô, giọng nói có chút buồn bã.
- Để con suy nghĩ. Dù sao đi nữa thì...
- Ta hiểu, được rồi, tùy con... - Quân gia Hứa mỉm cười, rồi ông lặng lẽ bỏ đi.
- Còn ông? - Cô gọi về phía bóng lưng đang dần đi xa kia - Rồi khỏi nhà họ Lâm, ông sẽ làm gì?
- Ta chưa biết! - Ông đứng lại, nhưng không quay đầu - Nhưng cứ tùy duyên...

Quân gia Hứa, khó hiểu thật.

Bây giờ, cô phải làm gì mới đứng đây? Tro cốt Thụy Phương còn chưa nguội, cô có nên làm như thế?

Dù sao đi nữa, Uy Vũ cũng vì cứu cô nên mới bị thương...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tiểu thuần, xin em hãy nhẹ tay !

Trời đã sáng từ lâu, Uy Vũ cũng không buồn dậy. Hắn cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, uể oải. Hiện tại bây giờ chân hắn vẫn còn đau. Một lúc nữa cùng lắm là gọi nhà hàng mang đồ ăn tới, ăn qua loa rồi cũng xong bữa sáng thôi mà, không vội, không vội.

Lười mãi cũng chán, thế là Uy Vũ đưa tay với lấy đôi nạng gỗ và gượng mình đứng dậy. Bỗng dưng hắn thấy phấn chấn lạ kì, hôm nay hắn sẽ xuống bếp tự nấu bữa sáng luôn.

Vừa mở cửa phòng đã bị một mùi thơm nức mũi tấn công. Có người dưới bếp sao? Chắc là Vân Du đến giúp chuẩn bị bữa sáng rồi.

Thế là hắn cẩn thận đeo đôi nạng bước xuống từng bậc thang. Trong lòng có chút vui vẻ:

- Hôm nay sẽ là món gì nhỉ?

Bước xuống bếp, Uy Vũ giật mình, chân hắn không thể nào bước tiếp. Không phải vì muốn rón rén để chộp cho cô gái kia bất ngờ, mà hắn có cảm giác người đang đứng quay lưng lại với mình kia không phải Vân Du.

- Anh rửa tay đi, bữa sáng xong rồi... - Cô gái nhận ra Uy Vũ đang đứng sau lưng mình, bèn thúc giục.

- Tiểu Thuần... - Hắn như gặp ảo ảnh, liền đưa tay lên dụi mắt - Là em?

Tiểu Thuần của hắn, đã trở về rồi sao? Tự hỏi bản thân mình có đang nằm mơ không vậy?

- Sao cứ đứng ở đấy? Không định ăn à? - Diễm Thuần dọn tất cả qua bàn ăn, thấy Uy Vũ cứ đứng tẩn ngẩn ra đấy thì rất lấy làm lạ.

- Được, được, sẽ ăn...

Hắn ra sức chống đôi nạng rồi đi thật nhanh. Diễm Thuần kéo ghế, giúp hắn yên vị ngồi vào bàn.

- Sao không ăn đi? - Nhận thấy Uy Vũ chốc chốc lại dừng động tác rồi nhìn sang mình, cô trừng mắt - Hay là không hợp khẩu vị?

- Không, không, ngon lắm! - Hắn lắc đầu bác bỏ - Tiểu Thuần, đúng thật là em?

- Uhm.

- Em đã nói lại được rồi... - Uy Vũ miệng vẫn còn nhồm nhoàm thức ăn - Tôi vui lắm!

-... - Khẽ gật đầu, có được giọng nói, bù lại cô đã mất Thụy Phương.

- Vì sao em lại đến đây? Tôi cứ tưởng...

- Anh vì cứu tôi nên mới bị thương, tôi sẽ ở đây cho đến khi anh bình phục.

Uy Vũ cười tí mắt, nghe được câu nói này của cô, hắn đã thấy vui lắm rồi.

- Thế... sau đó thì sao?

- Đó là chuyện của tôi! - Diễm Thuần lại lườm hấn - Lo ăn đi, nói nhiều!

- Được, được... Em vẫn không thay đổi ha.

Đợi cho Uy Vũ ăn xong, cô giúp hấn dọn dẹp. Người ngoài nhìn vào không biết, sẽ tưởng đây là cặp vợ chồng son, tình cảm. Anh chồng hiểu chuyện giúp đỡ vợ mình, cứ lảng xảng, lảng xảng...

Diễm Thuần nghe lời quản gia Hứa, về đây giúp đỡ cho hấn vượt qua khoảng thời gian khó khăn này.

Quản gia Hứa tên thật là Tần Khanh, thì ra, căn nhà mà Thụy Phương đã ở được lấy theo tên của ông ấy. Mặc dù vậy, Diễm Thuần vẫn quen gọi ông là quản gia Hứa rồi.

Ai mà biết được, thành viên của một gia tộc giàu có và thành công thế kia lại chấp nhận giúp đỡ con trai của người phụ nữ mình yêu với tư cách chỉ là một quản gia cơ chứ.

Thật đáng ngưỡng mộ mà...

*

Điện thoại hấn chợt rung lên, là số của cô y tá họ Đồng:

- Xin chào cô, San Ni có vấn đề gì à?

- Không phải, con bé vẫn bình thường. Tôi gọi là để hỏi anh muốn ăn gì, chiều nay tôi sẽ mua nguyên liệu mang đến. - Vân Du hồ hởi kể ra kế hoạch của mình.

- A, chuyện đó không cần phiền cô nữa đâu. Cô ấy đã trở về rồi.

- Cô ấy? Ai cơ? - Có tiếng Vân Du ngạc nhiên, rồi giọng cô trầm xuống hấn - Là mẹ của con bé?

- Uhm, đúng vậy! Tôi cũng sẽ đến đón San Ni sớm thôi, cảm ơn vì đã trông nom nó.

- Anh... anh không cần phải vội. Tôi... à... tôi còn muốn chơi với San Ni thêm vài hôm... - Vân Du sắp không nói được thành lời, người mà Uy Vũ yêu tha thiết đã trở về rồi sao?

- Được rồi, không thành vấn đề. Như ý cô vậy.

- Được rồi, chào anh.

- Tạm biệt.

Uy Vũ vô tư cúp máy rồi quăng điện thoại xuống bàn. Đang lúc còn mỉm cười vu vơ thì nghe có tiếng gõ cửa.

- Tiểu Thuần? - Hấn biết trong nhà chẳng còn ai khác ngoài cô nhưng vẫn ngạc nhiên lắm - Em vào đi.

- Đã đến giờ vết thương ở chân anh cần được lau rửa. Phiền anh hợp tác cho...

Uy Vũ bật cười ngặt nghẽo, ngữ điệu nói chuyện kia cứ như cảnh sát ép buộc thường dân vậy:

- Được rồi, được rồi! - Hấn ngoan ngoãn dựa cặp nặng gối vào góc tường rồi ngồi xuống ghế - Nhưng nói trước là tôi rất sợ đau...

Diễm Thuần cẩn thận tháo dải băng cũ trên chân hấn ra. Vết thương đến giờ vẫn chưa khép miệng lại, có thể thấy rõ cả thớ thịt đỏ chót bên trong. Có lẽ đã bị viên đạn găm vào rất sâu đấy mà.

- Em nhìn gì vậy? - Thấy Diễm Thuần cứ ngồi thờ ra, Uy Vũ hươ hươ tay mình trước mặt cô, hỏi.

- Sẽ đi lại bình thường đúng chứ?

- Sao? À, tất nhiên rồi.

Uy Vũ hào hứng, cô là đang quan tâm mình đó sao?

Rồi nụ cười ấy dần được thay thế bằng sự nhăn nhó, đau đến thấu trời:

- Aaa... đau quá! Em có thôi chấm cái thứ nước quái quỷ đó vào chân tôi không?

- Được! - Diễm Thuần bình thần dừng động tác.

Như vừa được thoát khỏi án tử hình, Uy Vũ mừng ra mặt. Lại thấy cô sắp đi ra ngoài, hấn hỏi ngay:

- Tiểu Thuần, đi đâu vậy?

- Gọi bác sĩ đến đây giúp anh cura chân.

- Cái gì? - Uy Vũ hốt hoảng - Tiểu Thuần, sao phải cura chân?

- Không chịu sát trùng thì trước sau gì nó cũng bị hoại tử. Chi bằng, giúp anh kết thúc sớm một chút...

- Em đừng nói nữa! Tôi mới từng tuổi này, không thể nào ra ngoài với một bên chân bị mất được đâu! - Hấn liền tục xoa tay, vẻ mặt âm ỉm vô cùng.

- Vậy thì anh biết bây giờ nên làm gì rồi chứ?

- Được rồi, em muốn làm gì thì làm đi.

Hấn ngồi yên thật. Cảm giác cứ như vừa được trắn án lại bị lôi vào phán là có tội, tiếp tục mang đi xử tử vậy. Thứ nước sát trùng ấy chạm vào vết thương hấn, có khác gì lấy dao róc từng miếng thịt ra đâu.

Lần này thì Uy Vũ ngồi yên, cắn răng chịu đựng. Như một đứa trẻ bị mẹ đánh oan, cứ bức rức, bực bội vô cùng. Không dám than đau hay ý kiến gì nữa, lờ chọc Diễm Thuần giận lên, rất có thể hấn phải nói tạm biệt với cái chân yêu quý này mất.

Hấn chỉ cầu mong vết thương quái quỷ kia mau chóng lành lại, nếu không, chẳng biết còn phải chịu thảm cảnh này cho đến bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp ma

- Vú Lam vừa mang bữa tối lên rồi này...

-...

- Em ăn ngay hay muốn hâm nóng lại?

-...

- Alice? - Mark đưa tay khẽ chạm vào cô gái đang nằm co ro trên giường kia.

Tức thì, cô giật mình ngồi dậy, vẻ mặt không giấu nổi sự thất thần:

- Đừng! Đừng đến tìm tôi!

- Gì vậy? Anh đây, Mark đây mà...

Alice nhìn lên, thấy đúng thật là Mark thì thôi hoảng sợ, bèn nắm chặt tay anh:

- Anh ta lại đến tìm em..

- Ai cơ? Là thiếu gia à?

- Uhm... - Alice bỗng dưng rùng mình - Thụy Phương vẫn còn ở trong căn nhà này.

- Em khéo tưởng tượng quá đấy, không phải chính mắt em đã thấy thiếu gia chết trước mặt mình rồi sao?

Đúng thật là vậy, lúc rơi xuống đất, Alice may mắn vướng vào phần đuôi của một chiếc xe tải chứa đầy bột mì, vậy là giảm được chấn thương. Còn Thụy Phương thì không như vậy, trước khi Alice ngất đi, cô đã kịp nhìn thấy người anh co giật, máu trào ra từ miệng và mũi anh rất nhiều.

Và sau đó thì anh không còn nữa...

- Mark, tại sao chúng ta phải về Tần gia? Em không muốn ở đây một chút nào cả.
- Em hỏi lạ, thuê tóm được Tần Khanh rồi, không ở đây thì ở đâu?
- Nhưng em sợ lắm, Thụy Phương cứ về tìm em... - Alice vô đầu, cô đang rất hoảng sợ - Mark, mình mua một căn nhà khác được không anh?
- Uhm. Để anh sắp xếp xong mọi việc rồi sẽ tìm nhà mới. Em đừng lo lắng nữa. - Ôm Alice vào lòng, Mark vỗ về an ủi.
- Cảm ơn anh... - Cô siết chặt lấy Mark, bây giờ người này chính là điểm tựa duy nhất của cô.

Từ ngày Mark dẫn Alice về đây ở, tất cả mọi người đều tỏ vẻ không hài lòng nhưng chẳng một ai dám lên tiếng cả. Vì cơ bản, họ chẳng thay đổi được gì đâu.

Dù sao thì thiếu gia Thụy Phương cũng đã qua đời. Nhiệm vụ của họ chỉ là chăm sóc phục vụ chủ nhà cho thật tốt, mà người chủ mới bây giờ chính là Alice và Mark đó thôi.

- Vú Lam, chuẩn bị cho tôi thêm một phần ăn nữa.
- Sao cơ? Chẳng phải cậu và cô Alice đã dùng xong bữa tối rồi sao?
- Tôi đã bảo thì vú chuẩn bị đi, hỏi nhiều quá làm gì? - Mark tỏ ra cau có, bực bội.
- Cậu không còn là chàng vệ sĩ hiền lành như lúc trước nữa... - Vú Lam lắc đầu tiếc rẻ, sau đó bà cũng lầm lũi đi chuẩn bị thêm.
- Nhớ là cá phải lấy hết xương, đừng nêm nếm quá cay cũng như quá mặn và không được dùng thịt bò, hải sản để nấu xúp nữa.
- Nhưng lúc này cậu cũng ăn những món này. Không lẽ bây giờ phải nấu lại hết sao?
- Tùy vú vậy, đừng hỏi tôi!

Bà còn biết nói gì nữa đây? Cách chỉ dẫn cứ như là nấu cho người bị bệnh sắp chết ăn vậy. Đòi hỏi đủ điều. Lúc chiều Mark đâu có khó tính trong việc lựa chọn món ăn như thế.

*

Alice trở mình, vì sao lại khó ngủ như vậy nhỉ?

Hết nhìn lên trần nhà rồi lại nhìn xung quanh, đến khi tầm mắt dừng lại phía cánh cửa thì cũng là lúc Alice bị dọa đến hồn xiêu phách lạc.

Một bóng người lướt qua rồi dừng hẳn lại. Người đó quay đầu vào nhìn cô, nhếch mép mỉm cười, khiến Alice hoảng sợ, lắp bắp không thể nói thành lời:

- Thụy... Thụy Phương?

Vừa mới chớp mắt đã không thấy nữa, cô vừa gặp ma sao?

Lấy hết can đảm, Alice đánh liều mở cửa ra thì tuyệt nhiên không thấy gì nữa, đúng là hải thật nha.

Bỗng dưng cô thấy Mark bước ra từ một căn phòng gần đó và đóng cửa lại. Như gặp được cứu tinh, Alice chạy đến bên cạnh anh, nắm chặt lấy vạt áo:

- Mark, anh làm gì trước cửa phòng đọc sách của Thụy Phương vậy?
- Vừa nãy đi ngang qua, bỗng dưng nghe có tiếng động lạ, anh vào trong xem thử.
- Sao cơ? - Alice toát cả mồ hôi - Vậy... rốt cuộc là tiếng động gì?
- Bức ảnh thiếu gia treo trên tường rơi xuống đất, vỡ rồi..

Mark cảm nhận được cô gái đang đứng bên cạnh mình đang run lên cầm cập. Alice sắp nói không nên lời:

- Là Thụy Phương... Lẽ nào anh ấy đã về?
- Uhm! - Mark trầm ngâm - Anh không tin mấy chuyện này lắm, nhưng cũng từng nghe qua, những người chết oan như vậy thường lẩn vẩn ở nơi họ đã từng sống lúc sinh thời.
- Anh đừng nói nữa! - Alice ôm đầu hét lớn - Em sợ lắm...
- Anh chỉ nói vậy thôi, với lại bây giờ đã là thời đại nào rồi mà em còn tin vào chuyện ma quỷ?

Nói rồi Mark dìu Alice về phòng, thân thể cô sớm đã mềm ra như bún vì hoảng sợ. Mark giúp cô nằm xuống giường, rồi bỗng dưng hét lớn:

- Nằm im! Vết sẹo trên mặt em, chảy máu rồi kìa!

- Aaa... - Alice hoảng loạn, không phải là nó đã lên da non, sắp lành lại rồi sao?

- Bình tĩnh nào! - Mark giúp cô xử lý vết thương - Chắc do lúc chiều em ăn bít tết và xúp có hải sản đấy!

Đã bị thương thì tuyệt đối không được đụng đến thịt bò, hải sản các thứ cơ mà. Vì sao bữa chiều Mark lại bắt cần để cho cô mặc nhiên ăn những món đó?

Đã ăn rồi tại sao Mark còn xuống bếp dọn vủ Lam làm thêm một phần nữa? Lần này thì lại cẩn thận bảo là không được để hải sản, thịt bò?

Rốt cuộc thì, Mark muốn làm gì đây?

Vết sẹo trên mặt Alice vì thế nên mãi không lành, cứ trướng phồng lên, khó lòng bình phục.

Mark chỉ im lặng không nói, cô không biết anh đang nghĩ gì, là đàn ông, ai lại muốn có cô người yêu mang một vết rạch dài trên má?

Mark để ý thấy cô rất sợ ma. Số lần cô bảo Thụy Phương trở về tìm gặp mình còn nhiều hơn cả những bữa ăn cơ mà. Những lúc đó, anh chỉ lặng im không nói. Có lẽ đó là tâm lý chung của những người thủ ác, luôn rắp tâm hại người khác hòng cướp lấy lợi nhuận về mình mà thôi.

Cứ mỗi tối Mark lại bảo nhà bếp chuẩn bị một phần ăn nữa. Rồi sau đó anh sẽ mang xuống những cái đĩa trống không. Mọi người thấy có khi nửa đêm rồi mà Mark còn lui tới căn phòng mà lúc trước Thụy Phương vẫn thường đọc sách và cả phòng riêng của anh nữa. Họ nghe có tiếng chổi lông sột soạt quét từng cạnh bàn, Mark dọn dẹp hằng ngày hai căn phòng đó. Có lẽ đó là một cách để xóa bỏ cảm giác tội lỗi luôn thường trực trong người anh?

Còn Alice, cô lại không nghĩ đơn giản như vậy. Cô cho rằng Mark đã hóa điên, anh đã bị Thụy Phương ám đến điên loạn mất rồi.

Thế là cô bắt đầu thấy lo sợ, vì sao vừa có được tất cả, cô lại cảm thấy không vui? Lúc nào cũng sống trong pháp phòng lo sợ khi mọi chuyện đã đi quá xa so với dự tính ban đầu.

Có tiền để rồi phải sống trong âu lo, sợ sệt như vậy thì thà không có còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cùng hấn vật lộn với tử thần

Ngày hôm qua, Uy Vũ có nói sẽ cho cô bất ngờ. Nhưng sáng nay lại bỏ đi đâu mất dạng.

Diễm Thuần cũng không để ý nhiều, chắc hấn chỉ muốn chờ cô ra ngoài dạo chơi gì đấy, rồi dùng một cái kế hoạch phá sản vì có việc đột xuất thôi mà.

Ở nhà loay hoay mãi cũng buồn, thế là Diễm Thuần dọn dẹp lại tất cả. Cô bắt đầu quét dọn, lau chùi mọi góc ngách trong nhà. Đúng là đàn ông, khi ở nhà một mình thì chẳng bao giờ chịu ngăn nắp cả.

Không biết Uy Vũ đi giải quyết chuyện gì mà bây giờ vẫn không thấy mặt mũi đâu.

Đồng hồ đã điểm 9 giờ hơn...

- Tiểu Thuần, em đang ở đâu? - Hấn về rồi.

Vốn dĩ đã định đi ngủ lại nghe thấy tiếng Uy Vũ gọi dưới nhà. Chưa kịp trả lời thì hấn đã đứng trước cửa phòng cô.

- Tôi đây! - Diễm Thuần vừa mở cửa, lại bị bộ dạng của hấn dọa cho hoảng sợ - Anh sao vậy?

Uy Vũ sớm đã vứt bỏ cặp nạng gỗ, dựa người vào tường. Sau đó lại đổ rạp xuống nền nhà, không ngừng co giật.

- Đừng làm tôi sợ nha. - Diễm Thuần hoảng hốt ngồi xuống, giúp hấn cố định tay chân.

Uy Vũ lại co giật, cả người vật vã mồ hôi.

- Tôi... bị... sốc ma túy!

- Sao cơ? Ai cho phép anh đụng vào những thứ đó?

- Không... tôi bị ép... Tiểu Thuần, tôi không có... - Hấn cố gắng thanh minh, không muốn cô gái trước mặt đây hiểu lầm mình.

- Anh, anh có sao không? - Diễm Thuần mắt bình tĩnh hẳn - Tôi có thể làm gì giúp anh được?

- Trong túi áo...ống huyết thanh màu vàng... giúp tôi tiêm... - Hấn nói muốn không ra hơi.

- Tôi... tôi... - Diễm Thuần lo lắng - Tôi không biết tiêm như thế nào.

- Dưới cánh tay...

- Tôi không biết mà. - Cô bật khóc nức nở, loại chuyện này cô chưa từng làm qua.

- Còn chần chờ thì chuẩn bị chôn tôi đi... - Uy Vũ hét lớn - Mau tiêm giúp tôi, xin em đây!

- Tôi... - Diễm Thuần đã chiết được ống thuốc vào kim tiêm, nhưng can đảm để tiếp tục cơ bản là không có.

- Để tôi! - Uy Vũ toan định giật cây kim tiêm từ tay Diễm Thuần nhưng cô không cho hấn lấy.

- Anh đang co giật, không được cầm nó... Nhỡ có chuyện gì...

- Em thôi thôi quá! - Hấn giằng mạnh mũi kim, ấn vào cổ tay mình.

- Aaa... anh... - Diễm Thuần nhắm mắt, nín thở - tay cô cũng được hấn cầm chặt lấy khi đưa dòng thuốc vào người.

- Anh có sao không? - Thấy Uy Vũ nằm vật ra sàn, nhắm nghiền mắt lại, cô hét lên.

- Thấy không? Tôi có sao đâu nhĩ? - Hấn vuốt tóc cô, mỉm cười.

-... - Tiếng ai đó vẫn còn thút thít.

- Tiểu Thuần, giúp tôi, nóng nực quá, tôi muốn ngâm nước lạnh...

Thế là Diễm Thuần dìu hấn vào phòng tắm gần đây. Uy Vũ vì ngâm thuốc nên hai mắt cứ nhắm nghiền, mặc nhiên thả mình ngâm trong bồn nước.

Sau đó vì không còn cách nào khác, Diễm Thuần đành phải giúp hấn thay đồ và dìu hấn ra giường ngủ.

Tự đứng khoi khoi xông vào phòng cô, tối nay cô đành ngủ ở phòng khác vậy.

Nhưng vừa định mở cửa thì cô lại thấy Uy Vũ run lên cầm cập. Vì bị sốc thuốc, sau đó lại dầm mình trong nước lạnh nên dầm ra rét cóng đây mà.

- Anh có sao không? - Diễm Thuần sờ sờ trán hấn, nóng quá rồi.

- Tiểu Thuần, tôi lạnh... - Đôi mắt ấy vẫn không chịu mở ra.

-...

- Lạnh quá, tôi sắp không chịu nổi rồi...

Không biết vừa nghĩ ra được điều gì mà Diễm Thuần lại cởi áo khoác ngoài ra, chỉ để lại trong mình một chiếc áo mỏng. Và rồi cô bước vào chăn, ôm chặt lấy Uy Vũ.

- Không sao đâu, sẽ ổn thôi mà... - Cô hi vọng mình có thể truyền một chút thân nhiệt qua cho hấn, để hấn không còn thấy lạnh nữa.

- Tiểu Thuần, đừng bỏ đi... - Uy Vũ vẫn run rẩy bên cạnh cô, giọng nói mơ màng như người trong cõi mộng.

- Anh yên tâm, ngủ đi, tôi vẫn ở đây mà!

*

Sáng sớm, hấn mơ màng mở mắt, thấy Diễm Thuần nằm cạnh mình thì tinh thần có chút vui vui. Cô gái này, cả buổi tối hôm qua đã vật lộn để kéo hấn lại từ bàn tay của tử thần.

- Truyền thân nhiệt gì chứ? - Hấn nhìn cô xót xa - Ăn mặc phong phanh thế này...

Có lạnh không?

Nói rồi Uy Vũ đưa tay ôm lấy cô, để cho cô nằm gọn trong lòng mình. Khẽ hôn lên mái tóc dài mềm mượt ấy, hắn cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Hơi thở của cô cứ phả vào ngực hắn làm cho hắn có chút lạ kì. Thế là Uy Vũ để cho mặt mình đối diện với cô, đắm chiều nhìn ngắm. Hắn đưa tay sờ lên gò má cô, rồi đến cánh môi đỏ mọng. Không kiềm chế được, bèn hôn nhẹ lên.

Nụ hôn như cánh chuồn chuồn lướt nước, tuyệt nhiên không để cho đối phương có chút cảm giác gì. Với hắn, chỉ thế này thôi cũng đã quá tốt.

- Anh yêu em... - Hắn mỉm cười mãn nguyện.

Lúc này Diễm Thuận cũng vừa vừa vặn trở mình thức giấc. Thấy Uy Vũ chống một tay lên gối đầu, nhìn mình không thôi thì có chút bất mãn:

- Nhìn gì mà nhìn? Thức dậy rồi sao không xuống giường đi?

- Muốn ngắm em thêm một chút... - Uy Vũ bình thản trả lời.

- Dờ hơi! - Cô lườm hắn rồi xỏ dép định xuống giường.

- Này! - Hắn đã kịp nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, làm cô giật mình.

- Còn vấn đề gì nữa sao?

- Chuyện tối qua, cảm ơn em nhé.

- Hừ. Anh bị sốc thuốc nên đã ảnh hưởng sang thần kinh luôn rồi à? Sao đột nhiên lịch sự thế?

- Em... dám nói tôi thần kinh?

- Chính nó!

Hắn chính thức bị cô làm cho cứng họng.

Sau đó Diễm Thuận được biết, hôm qua sờ di hắn ở ngoài suốt ngày như vậy là vì một ông chủ vừa hay tin hắn đã rút khỏi tổ chức nên muốn mời hắn ra để nói chuyện. Bảo rằng sẽ tổ chức một buổi tiệc chia tay.

Uy Vũ biết rõ bọn họ muốn làm gì nhưng một mình thân cô thế cô, không còn cách nào từ chối.

Thế là hắn bị ép uống rất nhiều rượu. Vừa hay, phần của hắn, lão ta đã bỏ sẵn ma túy liều mạnh vào.

Đó là cái giá phải trả cho việc muốn rời bỏ tổ chức, muốn làm lại thường dân.

Uy Vũ cố gắng lái xe thật nhanh về nhà với hi vọng mình sẽ không bị sốc thuốc dọc đường đi. Ổng huyết thanh màu vàng trong túi áo là do lão già kia để vào cùng với một câu thách thức: "Có bản lĩnh thì tự mình cứu mình, thuốc đã để sẵn ở đây! Nếu toàn mạng thì ta chúc mừng anh đã rời khỏi tổ chức!"

Và sau đó Uy Vũ đã gặp may, lần này mạng hắn có thể giữ lại đều nhờ tất cả vào Diễm Thuận.

- Tội cho anh quá nhỉ? - Cô tỏ vẻ thương cảm rất kì quặc, khiến hắn không khỏi bức mình.

- Em có cắt ngay cái thái độ đó không? Nhìn giả tạo quá!

- Vậy thôi không nói chuyện với anh nữa.

- Đi đâu đấy?

- Nấu bữa sáng! Chẳng lẽ anh định nhịn đói không ăn à?

Không biết vừa nghĩ ra được kế hoạch gì mà Uy Vũ lại vui lên trông thấy. Hắn cản ngay:

- Không cần nấu nướng gì nữa. Em về phòng chuẩn bị đi, hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài.

- Hả? - Diễm Thuận tròn mắt nhìn hắn, không lẽ chuyện xảy ra tối hôm qua ít nhiều đã ảnh hưởng đến thần kinh của hắn thật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Gặp lại đứa nhỏ

- Anh đưa tôi đi đâu thế này? - Nhìn bộ dáng đáng ngờ của hắn, Diễm Thuần không chịu được, hỏi ngay.

- Ngồi yên đi! Nếu không tôi sẽ hôn em tới chết đấy! - Uy Vũ cười sang sảng.

- Gì? Hôn?

- Ừ, như lúc sáng thì...

- Lúc sáng? Lúc sáng làm sao?

- Ồ không! Tôi định nói rằng lúc sáng thấy em ngủ bên cạnh mình thì có chút lạ.

Uy Vũ cười, cố gắng chuyển sang chuyện khác. Nụ hôn ấy, chỉ cần một mình hắn vẫn vương, một mình hắn biết thôi cũng đã đủ lắm rồi.

Hắn đã hôn được cô, nhưng với một cách không được chính thống cho lắm. Khổ chủ cũng không hề biết đến sự tồn tại của nó cơ mà. Thử hỏi xem có phải hắn đang chơi trò lên lút hay không?

Uy Vũ lại cười.

- Có gì thú vị sao? - Diễm Thuần nghĩ hắn đã bị dờ hơi - Tôi qua nếu không làm thế, nhờ đâu anh chết thì...

Chẳng qua là vì bất đắc dĩ.

- Ha ha, xin lỗi, đã dọa em một phen rồi. - Hắn đưa tay véo má cô - Nên bây giờ tôi đang muốn trả ơn đây.

- Đi đâu? Sao cứ úp mở mãi...

- Thì... - Nói đến đây thì điện thoại của hắn chợt rung lên - Đợi một chút.

Alo?

- Lúc sáng anh gọi tôi có việc gì?

- Y tá Đồng, tôi muốn đón San Ni.

-...

- Alo, cô còn nghe máy đó không? Tôi muốn đón con bé về.

- À, được. Anh cứ đến nhà tôi.

- Cảm ơn cô.

-...

Cúp máy. Uy Vũ lại đối diện với vẻ mặt ngờ nghệch của Diễm Thuần.

- Ai vậy?

- Phụ nữ! - Hắn lại cười - Em nghe cách tôi nói chuyện mà không đoán được sao?

- Gì? - Diễm Thuần há hốc mồm kinh ngạc - Từ khi nào vậy?

- Mới đây thôi. Em thấy tiếc rồi à?

- Vớ vẩn! Tôi là mừng cho anh đấy. Cứ tưởng người như anh thì...

- Tôi thì làm sao?

- Ồ, không! - Diễm Thuần xua tay - Nhưng mà có nhanh quá không? Mới đó mà đã có con rồi?

- Ha ha - Uy Vũ cười ngất - Ừ, phải đánh nhanh mới mong thắng nhanh chứ nhì.

- Vậy là hôm nay anh đến đón mẹ con họ đi chơi?

- Uhm.
- Gia đình anh đoàn tụ, lỗi tôi theo làm gì?
- Yên lặng đi! Em không mệt à?
- Thấy lạ nên hỏi. Vậy mà bị chê là nói nhiều sao?

Uy Vũ chỉ biết mỉm cười, chọc cô bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Hắn phải mau chóng lái xe đến chỗ y tá Đồng để đón San Ni.

Diễm Thuần chỉ biết ngồi cùng với mớ suy nghĩ rối rắm. Uy Vũ có con? Tính cả khoảng thời gian mới gặp hắn lúc quán gia Hứa còn ở đây là đã có rồi? Hừ, vậy mà còn trắng hoa bay bướm, bảo là thích cô này nọ mới hay.

Đến một tòa nhà chung cư, hắn bảo cô cứ ngồi yên trong xe không cần đi theo làm gì. Diễm Thuần chỉ biết ậm ừ đáp lại. Cô đang nghĩ thử xem một lúc nữa đây, cô phải giải thích sao với bạn gái Uy Vũ về sự xuất hiện của mình.

Một lúc sau, Uy Vũ ra xe, trên tay thì bế một bé gái nhỏ xíu. Hắn đưa đứa nhỏ cho cô. Diễm Thuần ra vẻ thông cảm:

- Thấy chưa? Có ai đi chơi với bạn gái mà lại dẫn theo người khác bao giờ? Giận rồi phải không?

Uy Vũ lại mỉm cười không nói. Sau đó, hắn bắt đầu lái xe rời đi.

- Gì vậy? Không định thuyết phục mẹ của đứa nhỏ sao? Tôi sẽ xin lỗi giúp anh mà. - Diễm Thuần cảm thấy thật sự khó xử.

- Không cần đâu! - Uy Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của San Ni - Vì mẹ của nó đã ở đây rồi.

Diễm Thuần tròn mắt nhìn hắn. Không lẽ việc khiến cho cô gái kia giận đã ảnh hưởng đến dây thần kinh của hắn rồi?

- Đừng có nói với tôi rằng em đã bế con mình mà không nhận ra nha?
- Anh đang nói gì vậy? - Diễm Thuần bối rối hắn - Đừng đùa với tôi thế chứ, không hay chút nào đâu.
- Em nhìn kĩ lại xem...

Diễm Thuần bất giác nhìn đứa nhỏ. So với khuôn mặt của Huy ngày trước thì đây là một bản sao thu nhỏ không hơn không kém. Còn đôi mắt long lanh kia thì giống hệt mình. Cô cảm giác như mình đang mơ, không ngừng dụi mắt:

- Anh, đứa nhỏ là con tôi. Đúng chứ?
- Uhm. - Uy Vũ gật đầu chắc chắn.
- Nhưng... tại sao? Không phải nó đã...
- Vì sự an toàn của em, và cả đứa nhỏ nữa...

Tất cả đều là kế hoạch của Mark. Mặc dù đến tận bây giờ hắn không thể đoán ra được âm mưu thực sự của anh chàng vệ sĩ kia, nhưng ít ra điều mà Mark thành thật nhất là không muốn làm hại đến đứa trẻ vô tội, đáng yêu này.

- Anh... - Diễm Thuần đột nhiên bật khóc, khiến cho hắn phải gạt mình phanh gấp thắng xe.
- Này, này! Sao mà khóc? Em đang trách tôi vì sao lại giấu con em à? - Uy Vũ bối rối hắn, không biết làm gì.
- ... - Có tiếng ai đó òa khóc to hơn.

- Thôi nào... - Hắn dang tay ôm trọn Diễm Thuần vào lòng - Tôi xin lỗi, lẽ ra phải nói cho em biết sớm, đúng không?

Diễm Thuần khóc là vì cảm động. Người đàn ông trước mặt cô đây chính là người đã chăm sóc cho con của cô hơn hai tháng trời. Tại sao... và rồi cuộc, con người của Uy Vũ có lúc nào cô đã thực sự hiểu rõ được đâu?

- Vậy là anh và bạn gái đã cùng nhau chăm sóc cho con bé hay sao?
- Ha ha - Hắn cười ngặt nghẽo - Em vẫn còn ngây thơ vậy à? Câu chuyện của cả buổi sáng là tôi bịa ra để chọc em đấy.

Vì tôi đã từng nói là mình yêu em, vậy thì làm sao mà có bạn gái được nữa?

- Cảm ơn... - Tiếng nấc nghẹn đã làm cho cô không thể nói trọn vẹn câu cảm ơn thật dài.
- Uhm. - Uy Vũ mỉm cười bình thản - Mấy hôm nay vì chân bị đau nên tôi phải gửi San Ni ở chỗ y tá Đồng. Em cho tôi bế con bé một chút.

Đón San Ni từ tay Diễm Thuần, tâm trí hần dụ dằng hần đi. Sau đó vì không cảm lòng được, bèn hôn lên một bên má phúng phính của nó, giọng hần nuông chiều:

- San Ni có nhớ ta không nhỉ? Mấy hôm nay loay hoay mãi không thấy con ta rất buồn.

Diễm Thuần chăm chú nhìn, vì sao Uy Vũ lại thương đứa nhỏ như vậy? Trong khi hần thừa biết, đây là con của Thụy Phương.

- San Ni?

- Uhm, tôi cứng nhắc, vụng về lắm - Uy Vũ gãi đầu - Không biết có hợp ý em?

- Có. - Diễm Thuần mỉm cười, đã thôi nước mắt từ lâu - Cái tên nghe hay lắm!

- Có nghe thấy không? Mẹ con bảo tên ta đặt là hay đấy. - Hần gật gù vui vẻ.

- Đưa San Ni cho tôi! - Cô đang cảm thấy rất hạnh phúc - Về nhà thôi..

Đứa nhỏ con của cô, vẫn còn sống. Chuyện này thật sự tốt vô cùng. Nhưng nếu Thụy Phương có thể đứng bên cạnh cô, cùng cô bảo bọc, chăm sóc cho nó. Thì có lẽ, mọi thứ sẽ hoàn mỹ hơn.

Thật tiếc, suy nghĩ và thực tế lúc nào cũng khác xa nhau rất nhiều..

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ai mới là chủ tịch?

Sáng sớm, hần sang phòng Diễm Thuần, khẽ mở cửa nhìn vào, hai mẹ con họ vẫn còn ngủ say. Thế là vẫn không cảm lòng được, bèn rón rén bước vào trong.

Uy Vũ ước gì đây là gia đình của hần. Ước chi cô gái này đây sẽ chấp nhận tình cảm của mình. Hần rất yêu San Ni, đứa nhỏ này mà là con gái mình thì hần sẽ nguyện nuông chiều cho đến chết.

- Sao hôm nay dậy sớm vậy? - Cô trở ngời thức giấc, thấy Uy Vũ đang ngồi đung đưa chiếc nôi của San Ni thì lấy làm lạ.

- Hôm nay tôi phải dự cuộc họp tại Lâm thị, sẽ bắt đầu vào lúc 8 giờ.

- Họ muốn buộc anh từ chức sao?

- Uhm. Có lẽ là do tôi yếu kém, nên...

- Nào có! - Diễm Thuần phản đối ngay - Anh rất có thực lực, chỉ tại không đúng thời cơ...

- Em tin tôi à?

- Anh đã ngồi ở vị trí đó bao lâu rồi? Người ta nhìn vào còn không biết hay sao?

- Nhưng có lẽ tôi sắp trở nên không còn gì cả. - Uy Vũ nói rồi chú ý quan sát về mặt của cô - Em nghĩ thế nào?

- Nghĩ gì là gì nhỉ?

- Tôi... sẽ không lo cho em và San Ni thật tốt được.

- Anh khéo lo, tôi có ở đây luôn đâu mà sợ. - Diễm Thuần cười, hần đã quên rằng cô chỉ đến đây để chăm sóc cho hần thôi sao.

Chân hần khỏi thì cô sẽ đi ngay thôi mà.

Sẽ không là gánh nặng nữa...

- Uhm nhỉ. Xin lỗi, vì tôi đã quen có sự hiện diện của em trong căn nhà này. - Giọng Uy Vũ trầm xuống hần, có lẽ là đang buồn đi.

- Anh lại bị dờ người à? - Diễm Thuần khó hiểu nhìn hần - Có gấp không? Đợi tôi nấu xong bữa sáng rồi hãy đi nhé.

- Được. - Dù có bận thì trong tình huống này hẳn cũng sẽ nói là không.

*

- Cổ đông đã tới đông đủ chưa? - Có tiếng ai đó vang lên, sốt ruột.

- Còn thiếu một người! - Hạ Mẫn Dao nói - Nhưng không sao, chúng ta có thể tiến hành họp trước.

Người đàn bà ấy mong muốn có thể thật nhanh, thật nhanh tháo tóm hết Lâm thị vào tay mình nên không tránh khỏi nôn nóng, xốn xang.

Riêng Uy Vũ này giờ vẫn điềm tĩnh ngồi yên. Gia nghiệp của ba hắn, sắp phải hai tay dâng tặng cho mẹ kế mất rồi.

- Cậu Lâm Uy Vũ vì quá non trẻ, với vị trí Phó tổng như hiện nay thực sự là không hợp lý. Tôi nói có phải không? - Tiếng của Hạ tổng vang lên đều đều, bà sắp đạt được mục đích đã vạch ra từ trước.

Mọi người gật gù ra về tán đồng, không một ai dám cãi lại bà ấy.

- Nếu mọi người đều đồng ý, bây giờ tôi xin được phép bầu lại ban Hội đồng Quản trị.

Hạ Mẫn Dao có 30% cổ phần, đang chiếm ưu thế hơn hẳn, thế là bà tự ứng cử chiếc ghế Chủ tịch.

- Nực cười! - Uy Vũ đập bàn hét lớn - Lâm thị là tâm huyết của ba tôi, chủ tịch làm sao có thể là người ngoài?

- Cậu nên thức thời đi. - Hạ Mẫn Dao cười khẩy - Ai có phần nhiều hơn thì người đó chiếm ưu thế. Vậy cậu có bao nhiêu?

- Tôi... - Hiện tại Uy Vũ chỉ còn 20% cổ phần do Lâm lão gia nhượng lại.

Mẫn Dao được phần nhiều hơn là do đã tháo tóm thêm từ những người khác. Hẳn biết ba mình sẽ không cho bà nhiều như vậy đâu.

- Vậy là đã rõ, tôi xin tuyên bố, Lâm Uy Vũ sẽ bị tước đoạt chức vụ Phó tổng. Còn chủ tịch Hội đồng Quản trị sẽ do tôi đảm nhiệm.

- Ai cho phép bà làm như vậy? - Có người mở cửa bước vào, mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây.

- Quản... quản gia Hứa? - Uy Vũ tròn mắt nhìn người vừa bước vào phòng kia.

- Nhân vật nào đây? - Hạ Mẫn Dao có chút bức mình.

- Uy Vũ sẽ bị bãi bỏ chức vụ Phó tổng. - Quản gia Hứa đặt một xấp giấy lên bàn - Nhưng bù lại, Chủ tịch Hội đồng Quản trị sẽ do cậu ấy làm.

Mọi người tranh nhau nhìn vào hai mảnh giấy. Một là giấy đồng ý chuyển nhượng cổ phần của một vài cổ đông. Còn có cả, số cổ phần Hứa quản gia được mẹ Uy Vũ ủy thác trước khi mất là 15%. Tất cả gộp lại, 20% là con số vừa vặn mà ông có được.

Mảnh giấy còn lại là quyết định sang tên cổ phần. Là của Hứa quản gia trao cho Uy Vũ.

Thì ra, vị cổ đông giấu mặt từ lâu kia không ai khác là người này.

Cộng với phần có sẵn của hắn, vậy là đã ăn đứt Hạ Mẫn Dao rồi sao?

Không thể cãi lại, quy luật muôn đời vẫn là mạnh được yếu thua. Có ai ngờ được rằng bà ấy đã thua trong gang tấc.

- Mời bà rời khỏi chiếc ghế đó cho. - Quản gia Hứa nói thật to và đồng dục - Nó là của Uy Vũ.

- Các người... được... được lắm. - Con tức giận trào lên, nhưng bà lại không làm gì được, thế là chỉ biết ngậm tức, ngoe nguẩy đi ra ngoài.

Uy Vũ ngồi vào chiếc ghế này thì không một ai phản đối cả. Vì đây là bản sao của Lâm lão gia - Một người vô cùng có thực lực.

*

- Quản gia Hứa, xin đợi một chút!

Nghe tiếng Uy Vũ gọi, ông quay đầu lại, mỉm cười hiền từ:

- Cậu chủ, có việc gì?

- Ông... vì sao lại làm như vậy?

- Vì lời hứa với mẹ cậu từ sáu năm về trước.

- Ông đã giúp bà giữ lại số cổ phần đó gần ấy năm?
- Uhm. Huê lợi từ đó ta giúp cậu mua thêm một số phần nữa. Bây giờ thì trao lại tất cả cho cậu thôi.
- Nó vốn dĩ là của cậu mà, nên ta không hề có công cán gì trong chuyện này cả...
- Ông đã cứu tôi, cứu cả Lâm gia rồi. Tôi phải làm gì để trả ơn đây?
- Đừng hung hăng, nóng tính nữa, hãy sống cho thật tốt vào. Đây được xem là cậu đã trả ơn ta.
- Có về nhà không?
- Không, ta đã hết nhiệm vụ ở đó rồi mà.
- Thế... bây giờ ông định đi đâu?
- Về chịu tội với anh trai vì sáu năm trước ta đã cãi bướng, bỏ nhà đi, đi để làm quản gia mà. - Ông cười lớn rồi lại quay đầu.
- Cảm ơn quản gia Hứa. - Uy Vũ nói như sắp khóc - Thực sự cảm ơn ông nhiều lắm.

Ông ấy đã không còn trả lời hần nữa. Cứ thế mà bước đi.

*

- Anh đừng buồn, ai rồi cũng có lúc sa cơ lỡ vận. Cố gắng lên. - Diễm Thuần rất hiểu tâm trạng hiện tại của hần, tự nhiên bị tước mất chức vụ như vậy, thử hỏi ai mà không buồn?
- Em nói gì vậy? - Uy Vũ đang trầm tư suy nghĩ, cũng vì câu nói này của cô mà phải ngược lên nhìn.
- Tôi nói anh đừng nên quá đề tâm. Chỉ cần cố gắng, không chừng sau này có thể bắt đầu lại.
- Ngốc này! - Uy Vũ cốc đầu cô - Tôi nói mình thất bại bao giờ?
- Gì cơ?

Rồi hần thuật lại cho Diễm Thuần câu chuyện về sự xuất hiện bất ngờ của quản gia Hứa sáng nay. Chính ông đã cứu hần một bàn thua trông thấy.

- Sao? Là Hứa quản gia đã giúp giữ lại phần của mẹ anh và thầu tóm thêm một số cổ phần rồi Ạ?
- Uhm. Sao ông ấy lại có một số tiền lớn như vậy nhỉ?
- Vì ông ấy là Tàn Khanh! - Diễm Thuần chợt nhớ đến câu chuyện ngày trước, bèn nói.
- Gì? Sao lại có họ Tàn ở đây?

Diễm Thuần bảo quản gia Hứa mà hần vẫn hay gọi kia thực ra là Tàn Khanh - Nhị lão gia của nhà họ Tàn và cũng là chú ruột của Thụy Phương.

Uy Vũ bị dọa một phen suýt ngất. Bỏ ra những sáu năm chỉ để ở bên cạnh uốn nắn cho hần. Rốt cuộc quản gia Hứa đã vì hần mà hi sinh những gì?

Hần nợ ông cả thầy là sáu năm, có thể nói là vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tình huống bất ngờ

Tin mới nhất từ Mark báo về: Anh đã đưa Alice đến Sở cảnh sát đầu thú sáng nay.

Cô gái bị dọa đến điên loạn, ăn ngủ gì cũng thấy Thụy Phương, cuộc sống mà cô hằng mơ ước kia hiện tại không khác gì địa ngục. Ngày tháng cứ vô vập dầy vò tinh thần với những việc mình đã gây ra thật là kinh khủng. Vì vậy, sau hơn hai tháng chịu đựng, Alice đã đến sở cảnh sát với mong muốn được... ở tù.

- Tôi đã giải quyết xong Alice, cậu xem tiếp theo nên làm gì? - Mark thả dài băng garo vấy đầy máu vào chậu nước, miệng không ngừng huyền thuyên như là đang nói chuyện với một người.

Không thấy trả lời, thế là Mark ngược nhìn lên, trong đầu lại nhớ đến một vài chuyện.

*

- Thiếu gia, Alice muốn lập kế hoạch bắt cóc lại cô Diễm Thuần.

- Cái gì? Chuyện xảy ra lúc nào vậy?

- Cô ấy chỉ mới đưa ra kế hoạch cho tôi. Thiếu gia, chúng ta có cần đi trước một bước?

- Cậu thực sự muốn vậy không?

- Tôi... dù gì Alice cũng đã làm nhiều chuyện xấu. Nên nếu cậu muốn vậy thì...

- Cậu mau về đây, tôi đã có kế hoạch đối phó với cả ta rồi.

*

Có ai biết rằng trình tự mọi chuyện xảy ra trên sân thượng tòa nhà Jinx kia đều nằm trong kế hoạch của Thụy Phương và Mark không? Kế hoạch về sự hợp tác hoàn hảo của một vị thiếu gia và anh chàng vệ sĩ của mình.

Duy chỉ có phát đạn mà Alice bắn vào bụng kia là nằm ngoài dự tính.

- Bác sĩ nói viên đạn đã đi sâu vào trực tràng, phẫu thuật sẽ gặp rất nhiều rủi ro. Nhưng nếu không làm vậy, cậu cũng sẽ chết. - Mark ái ngại nhìn người đang nằm im lìm trên giường mà không khỏi xót xa.

- Đúng là người tính không bằng trời tính. Tính toán chi li cẩn thận như vậy mà vẫn gặp phải tình huống này.

- Thiếu gia, bây giờ cậu định thế nào?

- Tôi có thể sống tiếp được không?

- Nếu ra nước ngoài phẫu thuật, chắc có lẽ...

- Vậy cậu sắp xếp đi.

- Tôi biết rồi.

- Khoan đã... - Ánh mắt Thụy Phương trầm xuống hẳn - Gọi lão Tần về, ngày mai hãy làm đám tang cho tôi.

- Sao cơ? Đám tang gì chứ?

- Tôi muốn theo kế hoạch này tới cùng, Alice phải phát điên và tự mình đi đầu thú. Hãy nói cho lão Tần biết về việc này để lão không loạn lên khi thấy hai người ngang nhiên làm chủ Tần Khanh.

- Tôi biết rồi, buổi lễ này nhằm mục đích khẳng định với Alice rằng thiếu gia đã chết đúng không? - Mark tỏ vẻ thông hiểu rồi lại ngậy người ra - Vậy còn cô Diễm Thuần?

- Bây giờ không kịp để nói với Thuần đâu. Với lại cô ấy rất dễ mềm lòng, tôi sợ...

- Vậy là phải giấu cả cô ấy?

- Uhm. Sau này nếu còn cơ hội trở về, tôi sẽ tìm cách giải thích lại cho Thuần hiểu. Nếu không thì cứ xem như tôi đã chết từ lúc này cũng không sao.

- Thiếu gia...

- Cậu không cần lo lắng, giải quyết xong mọi việc ở đây tôi sẽ đi ngay. Sau ngày mai, hãy bí mật đưa tôi về Tần Khanh và để tôi ở trong thư phòng.

- Được, tôi sẽ sắp xếp, cậu yên tâm.

- Mark, làm tốt lắm. Là Alice không trân trọng cậu, hạ người như vậy không nên mãi vẩn vương.

- Tôi biết rồi, sẽ không nữa, thưa thiếu gia.

*

- Cậu...

-...

- Thiếu gia Thụy Phương!

- Sao? Có việc gì?

- Cậu đang nghĩ gì vậy?

- Ngày mai tôi phải đi rồi à? - Thụy Phương khẽ nghiêng đầu - Còn ngày trở về nữa không nhỉ?

- Lại bận tâm đến cô Diễm Thuần sao?

- Cậu biết đấy, Thuần đã bỏ đi. Tôi sợ thêm một khoảng thời gian không gặp này nữa, tôi sẽ mất cô ấy.

- Nhưng vết thương của cậu cần được chữa cho thật lành. - Mark lo lắng nhìn anh - Máy hôm nay vì muốn ở lại hù dọa Alice mà cậu đã để nó trì trệ quá lâu rồi đấy.

- Tôi biết... - Thụy Phương chợt nghĩ ra được điều gì đó, hỏi ngay - Mark, cậu có biết hiện tại Thuần đang ở đâu không?

- Chuyện này...

- Cứ nói đi, tôi không sao cả...

- Ở chỗ của Lâm thiếu gia. Vì cậu ấy cũng bị Alice bắn một phát đạn vào chân, nên tạm thời việc đi đứng có hơi bất tiện.

- Uhm.

- Thiếu gia, cậu...

- Tôi muốn đi phẫu thuật ngay, phải nhanh chóng trở về, rồi còn đi tìm Thuần nữa...

Anh rất sợ, rất sợ câu nói: "Xa mặt cách lòng", huống hồ gì bây giờ cô còn ở chỗ của hắn. Tình yêu của cô, anh luôn tin tưởng, nhưng với cô bây giờ thì cái tên Thụy Phương chỉ còn là một linh hồn không thật. Làm sao ngăn cản được thời gian, ngăn không cho cô đi tìm hạnh phúc mới?

Với lại, anh thừa biết rằng cái tên Lâm Uy Vũ kia, cũng yêu cô, yêu rất nhiều.

*

- Ông chủ, đến giờ dậy rồi. - Diễm Thuần cau có lật lật người hắn, phải làm sao để hắn thức dậy đây?

- Em làm ơn cho tôi ngủ thêm một chút. - Giọng Uy Vũ lè nhè như một kẻ say men.

- Anh đã là Chủ tịch, tác phong cũng phải thay đổi đi chứ.

-...

- Uy Vũ! San Ni đang cười anh đây này. Định làm gương xấu với cả một đứa nhỏ sao?

Như có công tắc tự động, hắn bật dậy ngay. San Ni đã dậy mà hắn vẫn còn ngái ngủ sao chứ? Vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa đây?

- Con bé đâu? - Ngó nghiêng xung quanh chỉ thấy mỗi Diễm Thuần, hắn rất lấy làm lạ.

- Phải thể này mới chịu thức dậy nhỉ? - Diễm Thuần lắc đầu ngán ngẩm.

- Em... lừa tôi? Con bé vẫn chưa thức?

-... - Ai đó chỉ biết mỉm cười rồi nhanh chóng xuống nhà chuẩn bị bữa sáng.

- Hôm nay tôi ăn không được ngon miệng lắm. - Uy Vũ chợt buông đũa, vẻ mặt bỗng dưng nghiêm trọng vô cùng.

- Sao vậy? - Diễm Thuần nhìn hắn - Tối qua ngủ không ngon à?

- Uhm. Mãi đầu đầu suy nghĩ nhiều chuyện, nên...

- Việc gì mà trông anh nghiêm trọng vậy?

Uy Vũ lại im lặng không nói. Rồi hắn cầm ly nước cam lên, uống hết một lượt.

- Lại bị dở người à? Có ai giành uống với anh đâu chứ?

- Tiểu Thuần... - Hắn chuyển tầm mắt sang nhìn cô - Bây giờ tôi tự tin rằng mình đã có thể lo lắng cho em.

- Gì chứ? - Diễm Thuần bị hắn dọa một phen đến đơ người.

- San Ni vẫn là một đứa nhỏ, con bé vẫn nên có một gia đình hoàn thiện, đúng không?

-...

- Em đừng cứ mãi từ chối tôi như vậy... Tôi vẫn yêu em và bây giờ còn yêu cả San Ni nữa kia...

-...

- Tiểu Thuần... Lấy tôi nhé? - Can đảm cả đêm qua tích góp, cuối cùng hắn cũng đã nói ra.

- Tôi... - Diễm Thuần không biết mình nên dùng thái độ gì để đối mặt với loại tình huống này nữa.

- Đi làm đây! - Hắn trở nên gượng gạo hẳn - Tôi mong chờ câu trả lời của em vào tối nay.

Thế là Uy Vũ chống cặp nạng gỗ đi ra xe, để lại đây một người với mớ tâm trạng ngổn ngang vô cùng.

Hắn yêu thương con bé, cô biết mà. Nhưng cả đời phải sống với hắn liệu có ổn không? Uy Vũ là một người tốt, chỉ cần nói một câu, hắn chắc chắn sẽ đợi cô cả đời.

Có thể hắn sẽ đợi được, đợi cho đến khi cô có thể mở lòng mình ra mà chấp nhận hắn - một người mới cùng cô đi hết cuộc đời.

Với cô, Thụy Phương vẫn là người cô yêu nhất, qua lâu như vậy, tình cảm vẫn không hề giảm đi. Nhưng bây giờ, anh đâu còn tên thế gian này nữa...

Diễm Thuần có thể suy nghĩ lại câu nói của Uy Vũ không? Có lẽ đã đến lúc nên nghĩ đến tương lai của San Ni rồi.

Cô nên quyết định đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nước mắt của thiếu gia

3 năm sau...

Tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất của thành phố đang diễn ra buổi tiệc chiêu đãi khách hàng của tập đoàn truyền thông Lâm thị.

Theo yêu cầu của ban tổ chức, mỗi người sẽ phải đeo một chiếc mặt nạ theo phong cách hoàng gia khi tham dự buổi tiệc này.

Hôm nay Uy Vũ thực sự rất hào hứng, vì bên cạnh việc mượn danh nghĩa buổi tiệc để nâng cao uy tín của Lâm thị với các đối tác ra, hắn còn muốn nói thêm một vài lời đặc biệt nữa trong bài phát biểu của mình.

Dòng người dập diu bước vào với những bộ trang phục lộng lẫy theo phong cách riêng, ai cũng muốn mình là người nổi bật.

- Chú ơi, chú~ Một đứa bé chừng ba, bốn tuổi kéo kéo vạt áo của người đàn ông đang ngồi trên ghế, giọng nói uất ức vô cùng.

- Sao thế cô bé? - Người đó mang một chiếc mặt nạ màu đen quay mặt lại, hỏi.

- Đây là chỗ của mẹ con và chú dễ thương, sao chú lại ngồi? - Đứa trẻ đưa khuôn mặt bầu bĩnh lên nhìn, thật chẳng có cách nào thấy hết được sự không cam lòng qua lớp mặt nạ ấy.

- Ô, xin lỗi... - Anh nhận ra sự đường đột của mình - Nhưng hãy cho ta ngồi đây thêm một chút, khi nào vệ sĩ tìm được chỗ ngồi mới rồi ta sẽ đi.

- Sao chú không tự tìm mà phải nhờ người khác?

- À, vì chỗ này của ta bị đau. - Anh liền chỉ vào bụng mình - Nên không tiện đi lại.

Đột nhiên đứa nhỏ dùng đinh đi đến một nơi gần đó, kéo chiếc ghế lại đây, rồi vung về trên lên.

- A~ Chú là đang bị đau sao? - Nó thử đưa tay chạm vào bụng ai đó - Mẹ con bảo khi bị đau thì phải uống thuốc. Chú có chăm chỉ uống thuốc không?

- Sao cơ? - Nhìn bàn tay nhỏ xíu kia xoa xoa bụng mình, anh cảm thấy con đau như dùi đi phần nào - Có, tất nhiên là chú có chăm chỉ nha.

- Chú ngoan lắm. - Cánh môi chúm chím khẽ cong lên, cô bé đang cười.

- Cô nhỏ dám nói thế à? - Tâm trạng của anh vui vẻ hẳn - Tên con là gì nhỉ?

- Túc Quân ạ.

- Nghe hay đấy, chúng ta làm quen đi. Tên chú là... - Vừa nói đến đây thì có người đi đến, cắt ngang câu chuyện.

- Mời cậu qua bên đó, đã sắp xếp chỗ ngồi xong rồi ạ.

- Được rồi. - Người đàn ông có chút nuối tiếc đứng lên, không quên quay sang nhìn cô bé - Chú phải đi rồi, tạm biệt con.

- Được, có duyên sẽ gặp lại. - Đứa nhỏ vô tư vẫy tay.

Khiến cho ai đó phải bất ngờ, ngữ điệu này với một đứa trẻ như vậy đã có rồi sao?

*

- Hôm nay cảm ơn mọi người đã đến đây, cùng tập đoàn truyền thông Lâm thị tham dự buổi tiệc chiêu đãi này. - Ánh đèn khắp nơi vụt tắt, Uy Vũ đang bắt đầu bài phát biểu của mình bên trên sân khấu.

Hắn không rời tầm mắt khỏi hướng này, nơi có Diễm Thuần và San Ni đang đứng nhìn, ủng hộ hắn.

Một chút nữa đây, khi bài phát biểu kết thúc, hắn chắc chắn sẽ có một món quà dành riêng cho cô.

Kể từ lần cầu hôn năm ấy, Uy Vũ đã không còn can đảm đề nghị nó thêm một lần nào nữa cả.

Diễm Thuần sợ từ chối thẳng thừng sẽ khiến hắn không vui, nên cô ngó ý muốn dẫn San Ni rời khỏi nhà hắn.

Uy Vũ biết chứ, hắn thừa biết câu trả lời của cô là gì mà. Nhưng năm ấy hắn nhất quyết giữ cô lại Lâm gia. Không cần yêu hắn, hắn chỉ muốn làm một người bạn ở bên cạnh cô, cùng cô chăm sóc đứa nhỏ.

Thời gian sẽ lay động lòng người, hắn tin chắc là vậy.

Vì thế, hắn đã chờ những ba năm..

Cơ hội nằm trong ngày hôm nay, phải nắm lấy.

- Mọi người, nhân tiện tôi xin phép được giới thiệu người mà tôi thầm yêu, hi vọng nhân dịp này em sẽ thấy được chân tình của tôi mà cảm động.

Mọi người ồ lên kinh ngạc khi thấy một tấm bảng đính đầy những hoa hồng, tạo thành dòng chữ "Anh yêu em, Tiểu Thuần!" thật to trên sân khấu. Mấy ai ngờ được rằng, thiếu gia nhà họ Lâm cũng nhắc, lạnh lùng thế kia mà cũng vẫn vương một bóng hồng cho đời mình.

- Tiểu Thuần, là người con gái quan trọng nhất của tôi. Tôi chấp nhận đợi em cũng khá lâu rồi, hi vọng lần này em sẽ... - Nói đến đây, Uy Vũ bỗng nghẹn ngào.

Có tiếng bàn tán xôn xao, đại khái là mọi người tò mò muốn biết mặt cô gái ấy.

- Tôi có thể mời em lên đây không? - Uy Vũ mỉm cười, đưa ánh mắt nhìn vào khu vực cô đứng lúc nãy, nhưng lần này thì không thấy người đâu.

Cô bỏ đi đâu rồi?

*

- Thụy Phương? Là anh đó sao? - Diễm Thuần chợt nhận ra bóng lưng quen thuộc lướt qua mình, rồi cô đuổi theo đến tận đây.

-...

- Thụy Phương, anh vẫn còn sống... - Cô bật khóc nức nở.

-...

- Anh?

Diễm Thuần thấy người đó cứ im lặng không trả lời thì rất nóng ruột. Bèn chạy lên phía trước, gỡ bỏ lớp mặt nạ kia ra.

- Em biết là anh mà, nhưng tại sao lại không nói chuyện với em?

Bàn tay Thụy Phương luôn nắm chặt, như là đang kìm nén, tránh cho cảm xúc không quá tuôn trào.

- Xin lỗi...

- Vì sao lại nói câu này? - Diễm Thuần cảm thấy rất khó hiểu - Anh không còn yêu em nữa sao?

- Em đang hạnh phúc, anh... - Thụy Phương cắn môi - Sống cùng với tên họ Lâm ấy những ba năm, em đã cho phép anh không còn tồn tại trong tim mình nữa.

- Thụy Phương, em không... - Cô thật không ngờ, tại sao những câu này lại là do anh nói?

- Nín đi em, anh không sao cả. - Bàn tay anh lau nước mắt cho cô - Là lỗi của anh, đã không cho em hạnh phúc vẹn toàn.

Vì vậy cho nên đừng bận tâm gì đến anh nữa. Tên họ Lâm đó là người tốt, em được hắn yêu, anh rất yên lòng.

- Thụy Phương... - Diễm Thuần không thể nói được bất kỳ điều gì nữa, cô chưa từng nghĩ, mình có thể gặp lại anh trong hoàn cảnh này.

Niềm vui mừng khi thấy anh còn sống dần được thay thế bằng loại cảm xúc đau khổ đến quặn thắt tim gan.

- Ngoan. - Nhẹ hôn lên trán Diễm Thuần, anh cũng cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh - Lúc này em vừa được cầu hôn đấy! Vui vẻ mà chấp nhận nó đi...

Chúc em hạnh phúc!

Nói rồi anh lặng lẽ bước đi.

Đôi bàn tay nắm chặt, muốn khóc nhưng không khóc được là việc tồi tệ nhất thế gian...

Và có lẽ, ngay cả khi cô muốn khóc, cũng sẽ có người ngăn cản lại thôi...

- Em làm gì ở đây vậy? Tôi đã không thấy em đâu. - Uy Vũ đi đến, thấy sắc mặt cô không được tốt thì hỏi ngay.

-...

- Thấy khó chịu trong người à? Vậy không cần ở đây nữa, về nhà nghỉ ngơi thôi. - Uy Vũ lo lắng toan định dìu cô về.

Diễm Thuần chỉ gật gù không đáp. Bây giờ cô chẳng biết nói gì nữa đâu.

- Chú dễ thương~ Đứa nhỏ từ đâu chạy ra, nũng nịu - Chú lại quên con rồi.

- Nào có. - Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ xíu kia, mỉm cười - San Ni, cùng về thôi.

Lời cầu hôn lúc này, vì vắng mặt cô nên lại thất bại rồi. Nhưng có sao, miễn là cô còn ở đây thì lúc nào cũng là cơ hội.

Rồi Uy Vũ dìu Diễm Thuần đi, bên cạnh là đứa nhỏ xinh xắn cũng đang đủng đỉnh đi cùng. Trông thật giống như một gia đình hạnh phúc.

Tất cả những hình ảnh vui vẻ kia được thu cả vào tầm mắt của ai đó. Ba năm, đâu ai đợi mãi một người.

Sau lớp mặt nạ, một giọt nước mắt đã lặng lẽ rơi. Tất cả là kết quả nỗi đau của trái tim vừa bị xước mòn.

Một người cao lãnh thế kia rồi có một ngày cũng phải rơi nước mắt.

Nước mắt của thiếu gia...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thuần, em hãy về đi !

Chú đáng yêu, cái này là gì vậy? - San Ni từ đâu chạy đến, trên tay là một chiếc hộp nhỏ mà cô bé vừa tìm được trong phòng.

- Quà đây! Bị con phát hiện rồi ư? - Đón San Ni vào lòng, Uy Vũ bày ra vẻ mặt tiếc nuối.

- Cho con ạ?

- Uhm. Chúc bé Túc Quân sinh nhật vui vẻ.

- Chú à, không phải đã quy định rồi sao? - Đứa nhỏ tỏ vẻ không vui - Con là San Ni, khi nào có người ngoài hỏi mới trả lời là Túc Quân cơ mà...

- Ha ha, ta quên mất! - Hắn cười khoái chí - San Ni thật giỏi nha.

- A, là búp bê ư? - San Ni vui vẻ hôn lên má hắn - Cảm ơn chú dễ thương.

- Được rồi, San Ni ngoan. Mau xuống bếp xem hôm nay mẹ con nấu những gì nào.

Uy Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu ấy dẫn đi. Từ khi đứa nhỏ biết nói, nó trở nên hiếu động và hiểu chuyện vô cùng. Nhưng trên tất cả, San Ni cũng chỉ gọi hắn là chú dễ thương.

- Mẹ! Cá cháy kia! - Cô bé hét lớn khi thấy mẹ nó cứ đứng trước gian bếp, bần thần.

Diễm Thuần giật mình, tắt lửa. Từ sáng đến giờ cô cứ lo đến nỗi mất ngủ.

- Bị sao vậy Tiểu Thuần? - Uy Vũ đi đến, định sờ trán cô nhưng ai kia đã kịp phản ứng, khéo léo chối từ.

- Tôi không sao. Chỉ là hơi mệt thôi. Ăn sáng được rồi.

*

- San Ni, sinh nhật vui vẻ nhé! - Diễm Thuần hôn lên trán đứa nhỏ, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Hôm nay là sinh nhật tròn ba tuổi của San Ni. Đồng nghĩa, đã ba lần cô cùng Uy Vũ tổ chức sinh nhật cho con bé ở Lâm gia rồi.

- Cảm ơn mẹ. - San Ni háo hức - Liệu bánh kem năm nay có to hơn không ạ?

- Con muốn bánh kem to quá làm gì? Có ăn hết đâu nhỉ?

- Nhưng con muốn có một chiếc bánh kem to bằng chừng này cơ. - San Ni dang rộng vòng tay, thật tiếc là vẫn chưa đạt được kích cỡ như mong muốn.

- Nó là con nít mà em. - Uy Vũ cười rồi quay sang nhìn đứa nhỏ - Một chút nữa ta sẽ dẫn con đi chơi, đến tối chúng ta sẽ mang về chiếc bánh kem to nhất.

- Hôm nay không đến công ty hay sao mà hứa hẹn ghê vậy ngài chủ tịch? - Diễm Thuần vừa ăn vừa nói đùa.

- Máy khi đến dịp sinh nhật con bé. Có bận rộn mấy cũng phải hủy thôi.

- Chú dễ thương thật tốt bụng nha. - San Ni hào hứng quay sang Diễm Thuần - Vậy bây giờ chúng ta đi luôn hờ mẹ?

- Ờ...

- San Ni ngoan, lúc này con cũng thấy là mẹ không được khỏe rồi. Hãy để mẹ con ở nhà nghỉ ngơi đi. Chỉ có ta và con đi thôi, được chứ? - Uy Vũ nhìn thấy sắc mặt có chút kém của cô mà lựa lời nói với đứa nhỏ.

- Không sao cả, tối nay con sẽ cùng chú dễ thương mang một chiếc bánh kem to ơi là to về cùng ăn với mẹ nhé. - Đứa nhỏ ôm hôn mẹ nó, không có mẹ đi cùng cũng tiếc thật đấy, nhưng không sao, đã có chú dễ thương rồi.

Đi chơi với chú thật thích lắm nha.

Uy Vũ dặn dò cô nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Đến tối chắc chắn họ sẽ mang bánh kem về tổ chức sinh nhật cho San Ni tại nhà như mọi lần trước. Diễm Thuần gật đầu, tiễn hai người họ ra xe.

*

- Diễm Thuần, là cô đó sao? - Nhận ra bóng người quen thuộc đang thấp thoáng đứng ngoài cổng kia, Mark ngạc nhiên gọi lớn.

- Đã lâu không gặp... - Cô không biết vì sao Mark vẫn còn ở nơi này.

- Cô nói được rồi à? - Anh có chút vui vẻ - Chúc mừng nhé.

-...

- Hình như cô vẫn còn hiểu lầm tôi? Cũng phải, ba năm rồi, có gặp lại nhau lúc nào đâu mà biện bạch...

- Ý anh là sao?

- Cô đang thắc mắc vì sao tôi hại hai người như vậy mà thiếu gia vẫn để tôi ở lại Tân Khanh à?

-... - Cô khẽ gạt đầu, trong lòng thật không thể nào hiểu nổi.

- Và cả chuyện vì sao thiếu gia còn sống nữa, đúng không?

- Uhm, mọi chuyện cứ như là một giấc mơ vậy. Đứa nhỏ vẫn còn sống, và bây giờ là đến Thụy Phương.

Mark chỉ biết cười trừ, rồi sau đó anh kể lại tường tận mọi chuyện đã xảy ra. Tất cả, từ việc anh nhờ Uy Vũ trông nom giúp đứa nhỏ, đến cả việc kế hoạch trên sân thượng ngày hôm ấy cũng là nhằm mục đích bảo vệ cho cô, đưa Alice vào tròng.

- Rốt cuộc thì mọi người còn giấu tôi chuyện gì nữa chứ? - Nắm chặt bàn tay lại, Diễm Thuần xúc động không thể nói thành lời.

- Thì... - Mark định nói gì đó nhưng chợt nhớ ra - Aww, mãi nói chuyện với cô mà tôi quên không mở cửa rồi.

Cánh cửa vừa được mở ra thì cũng là lúc phía sau có một giọng nói trầm buồn truyền tới:

- Mark! - Là tiếng của Thụy Phương - Không được mở cửa!

- Thiếu gia...

- Anh...

Hai người đồng loạt lên tiếng, họ trở nên ngạc nhiên vô cùng. Riêng Thụy Phương thì vẫn giữ nguyên thái độ khi nãy:

- Đừng để cô ấy vào! - Rồi anh đưa tầm mắt sang nhìn cô - Nhà của em, không còn ở Tân Khanh nữa mà là Lâm gia!

- Anh, hãy nghe em nói...

- Được rồi! - Thụy Phương ra hiệu im lặng - Em có thể về, với chồng con em...

Đừng nên vì sự xuất hiện của anh mà khiến cho gia đình mới của em phải gặp vấn đề, không được vui vẻ.

Sau đó anh quay mặt vào trong, thái độ vẫn vô cảm, lạnh lùng.

- Cô Diễm Thuần, xin lỗi nhé. - Mark áy náy - Cô có cần tôi đưa về không?

- Không sao! Tôi tự về được rồi.

Thế là cô cũng quay mặt đi. Mỗi người tuy rẽ sang một hướng nhưng có ai biết được tim họ vẫn chung đường?

Cả ngày nay, Diễm Thuần cảm thấy thật mệt mỏi nhưng không thể nào nghỉ ngơi cho được. Vì vậy, cô đánh liều đến đây gặp anh, cuối cùng lại nhận được kết quả như thế này.

*

- Sao đến giờ em mới về? San Ni đã đợi lâu lắm rồi đấy! - Thấy cô bước vào nhà, Uy Vũ lập tức chạy đến, sốt ruột hỏi ngay.

- Xin lỗi, San Ni đâu rồi?

- Tôi vừa bế lên phòng, con bé đã ngủ say.

- Chắc là nó giận tôi lắm... - Diễm Thuần buồn bã, buổi hẹn ăn bánh kem vì thế đã hủy rồi còn đâu.

- Không sao, cả ngày nay con bé đã chạy nhảy khá nhiều, thấm mệt rồi nên muốn đi ngủ sớm đó thôi. Em không có lỗi gì cả.

Mà cả ngày nay em đã đi đâu?

Sau khi rời khỏi nhà Thụy Phương, cô cứ thế lang thang đến tận giờ này.

Nỗi đau kia, chồng chất thật đấy. Cô sắp sửa không chịu nổi rồi.

Cô phải ăn nói làm sao với Uy Vũ đây? Sẽ như thế nào khi hắn biết được chuyện Thụy Phương vẫn còn sống?

Cô không muốn giấu giếm hắn bất kỳ điều gì cả. Nhưng cũng chẳng thể nào có can đảm để nói ra.

Cuối cùng thì, Uy Vũ cũng sẽ là người bị tổn thương lần nữa.

- Em lại một à? Vậy không cần trả lời nữa. Nghỉ ngơi sớm đi. - Hắn đã đưa cô lên đến cửa phòng.

- Uy Vũ này... - Lấy hết can đảm, cô nắm lấy tay áo hắn, kéo nhẹ lại.

- Sao nhỉ? Lại có việc gì? - Uy Vũ nhìn cô, ngạc nhiên hỏi.

- Thụy Phương... trở về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Người anh đầy sẹo, em có còn yêu?

"Không mọc ngoài đồng tình yêu là vô giá,

Không bán, không mua, không đem mặc cả,

Trước tình yêu vua và dân như nhau,

Muốn được yêu phải đem đời trả giá."

(Không đề - Cadi)

- Được rồi, nếu em muốn, hãy về bên cạnh anh ta đi. Tôi không sao hết...

*

- Thiếu gia, sao trông cậu có vẻ buồn?

- Cậu hỏi lạ, vậy thì làm sao tôi có thể vui? - Thụy Phương nhíu mày, thấy không, Mark lại hỏi những câu vô nghĩa nữa rồi.

- Cậu rất yêu cô Diễm Thuận, vì sao lại tự tay dâng tặng cho kẻ khác? - Mark tỏ vẻ khó hiểu nhìn anh.

- Nói thì nghe đơn giản. Nhưng họ bây giờ đã là một gia đình. - Thụy Phương lắc đầu buồn bã - Thấy không, đứa nhỏ đã lớn chừng ấy...

Tôi làm gì còn tư cách mà xen vào nữa đâu...

- Sao cơ? - Mark giật mình, anh đã bỏ sót một chuyện rất quan trọng rồi ư - Ha ha, cậu thấy cô nhóc ấy thế nào?

- Đáng yêu như Thuận vậy, rất là hiểu chuyện nha.

- Vậy... phản cậu thì sao?

- Cậu có vấn đề à? Con bé thì giống tôi thế nào được?

- Đứa nhỏ là con của cậu đấy, thiếu gia Thụy Phương à. - Mark lắc đầu ngán ngẩm, tại sao khi gặp những chuyện này, thiếu gia của anh lại mờ mịt vậy ha?

- Không phải đứa nhỏ đã chết rồi sao? - Thụy Phương bật dậy, nhưng sự tung tức ở bụng đã ngăn cản anh.

- Lúc đầu là do tôi nghĩ thế nên...

Không ngờ sau đó lại xuất hiện kì tích một cách lạ thường. Đứa nhỏ bị sinh thiếu tháng, cơ thể quá mức suy nhược kia lại có thể cải tử hoàn sinh chỉ trong

vài tuần ngắn ngủi.

- Mark, cậu được lắm, dám lừa cả tôi! - Thụy Phương tức giận đập tay vào cạnh giường, hét lớn.

- Thiếu gia thấy không, cô ấy vẫn quan trọng với cậu vậy mà. - Mark cười, anh biết Thụy Phương đang rất xúc động.

Chỉ tại thời gian qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra, anh quên mất không nói lại cho thiếu gia biết chi tiết quan trọng này.

Để cho Thụy Phương tội nghiệp kia cứ nghĩ rằng con mình đã chết, rồi đưa nhỏ anh gặp lại hôm nọ là con của cô và gã họ Lâm.

Anh tệ lắm khi đã trót không tin tưởng vào tình yêu của cô rồi.

- Tôi cứ nghĩ con bé là con của hân, nên... - Thụy Phương vò đầu, mái tóc đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

- Vì vậy mà cậu đã chúc phúc cho người ta...

- Mark, sao cậu cứ thích châm dầu vào lửa? Tôi còn chưa tính sổ chuyện cậu đã giấu tôi kia mà!

- Bây giờ thiếu gia muốn tôi làm gì thì mới nguôi giận?

- Muốn Thuần về đây, cậu làm được chắc? - Thụy Phương lại sàu sảo - Tôi đã ngang nhiên đuổi cô ấy đi, bây giờ có xuống nước cách mấy cũng không thể nào cứu vãn được.

Thuần chắc hẳn đã bị tôi làm cho tổn thương mất rồi. Tệ thật, sao tôi lại dùng loại thái độ đó để nói chuyện với cô ấy nhỉ?

- Trông cậu buồn thật đấy! Thôi, tôi xin phép đi ăn trưa đây... - Mark bật cười nhìn bộ dạng sàu sảo của Thụy Phương rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

- Cậu mau đi khỏi tầm mắt của tôi! - Anh trùm chăn qua khỏi đầu rồi nằm lại giường, co ro - Nhìn lại xem, chẳng có vệ sĩ nào như cậu cả.

Càng ngày càng thích đùa cợt, chẳng giống thái độ của vệ sĩ đối với cậu chủ chút nào...

Sau đó có người cố kéo tấm chăn ra khỏi người anh. Anh đoán nếu không phải Mark thì cũng là vú Lam, thế là lại bực bội:

- Vú à, con đang bị tổn thương tình cảm đấy! Đừng có làm phiền con!

Không có ai trả lời, chỉ có lực kéo mạnh hơn đáp lại. Thế là anh tung chăn ra, tự nhủ trong lòng mình phải thật khó chịu.

- Con đã nói là... - Nhưng người trước mặt đây đã khiến cho đôi mắt kia phải tròn tròn - Là em?

-... - Ai đó khẽ gật đầu.

- Anh có đang nằm mơ không?

-... - Lần này là một cái lắc đầu đáp lại.

- Em... về đi! - Thụy Phương bỗng ỉu xiu, buồn bã.

- Anh thực sự muốn vậy?

- Uhm.

- Vậy những lời anh nói lúc nãy là gạt người?

- Em... ở ngoài đấy bao lâu rồi?

- Đủ để nghe hết mọi thứ.

- Em đến đây làm gì?

- Trở về với anh!

- Tên họ Lâm ấy sẽ buồn lắm đấy!

- Em biết, nhưng... - Diễm Thuần cũng đang vướng vào một tình huống vô cùng khó xử đây mà.

Nhưng người em yêu chỉ có một mình anh...

- Thuần~ Anh toan ngồi dậy định ôm lấy cô nhưng rồi lại thôi.

- Anh đã làm việc gì có lỗi với em rồi sao? - Cô tỏ vẻ khó hiểu - Hay đã yêu ai khác rồi?
- Ô, không! Nào có? - Thụy Phương lập tức xua tay - Từ đầu đến cuối, anh chỉ có mỗi mình em.
- Thế thì tại sao phải né tránh?
- Vì... - Anh chau mày, có nên nói ra không nhỉ?
- Sao nào? Nói đi...
- Anh...
- Thiếu gia là đang mặc cảm, cậu ấy sợ phô bày điểm xấu trước mặt cô. - Có tiếng vọng lại ở phía cửa, Mark đang khoanh tay đứng ở ngoài đấy nhìn vào.
- Gì cơ?
- Cậu... được lắm Mark! - Thụy Phương trừng mắt, nghiêng răng - Mau biến đi cho khuất mắt tôi!

Mark chỉ cười khanh khách rồi bỏ đi, nhiệm vụ của anh đến đây đã hết rồi.

- Anh sợ xấu, mà xấu gì? - Diễm Thuần lại quay sang nhìn anh, ngờ vực hỏi.
- Thì...
- Có nói không thì bảo?
- Anh...
- Mau nói! Em sắp không còn kiên nhẫn rồi.

Thế là Thụy Phương vén áo mình lên, cơ bụng săn chắc kia không biết từ khi nào đã vấy đầy những vết sẹo.

- Là do những thứ này? - Diễm Thuần toan sờ lên nhưng anh đã kịp chụp tay cô lại, lắc đầu.
- Đừng! Anh sợ em thấy nhiều sẽ phát hoảng đấy, hay là thôi đi.

Cả phần bụng của Thụy Phương chỉ chít những vết sẹo lớn nhỏ, có vài chỗ còn chưa liền da. Cô biết, trên đó có vết mổ lấy thận, có vết vi viên đạn bắn xuyên qua nên phải phẫu thuật chỉnh sửa lại nhiều lần.

- Khờ quá! Em sẽ chăm sóc anh. Khỏe lại là tốt rồi, những thứ này thì có sao đâu nhỉ? - Cô vuốt ve lên từng chiếc sẹo, cảm giác là trân trọng vô cùng.
- Chắc chắn là anh đã phải chịu đau đớn rất nhiều, trong suốt ba năm qua...

- Thuần~ Thụy Phương dịu dàng gọi tên cô - Anh yêu em nhiều lắm.

Trước giờ vẫn chưa hề đổi thay...

Cô chỉ biết im lặng gật đầu, có một loại cảm giác gọi là yêu tràn đầy nơi đáy mắt.

Họ đã từng yêu nhau, loại tình cảm đó đã ăn sâu vào tiềm thức, như mạch máu len lỏi vào từng ngóc ngách của tim gan. Như là máu hồng luôn lấp đầy nơi huyết quản.

Để Diễm Thuần ở bên Uy Vũ, một phần cũng là do anh mặc cảm với những vết sẹo đáng ghét trên người mình. Anh sợ Diễm Thuần sẽ chê bai, vì sẽ rất khó chấp nhận một người đàn ông hôm trước oai vệ, nước da màu đồng với hàng tá cơ bắp cuộn cuộn. Vậy mà hôm sau trên bụng đã chít chít những vết sẹo để lại do mổ xẻ rồi.

Thụy Phương rất sợ người khác biết mình xấu xí đó nha.

Nhưng chân tình của cô đã khiến cho anh không có cách nào từ chối. Và không có ai điên dại để từ chối loại tình yêu xinh đẹp, thuần khiết ấy bao giờ.

Anh đối diện với người mình yêu lại giống như một đứa trẻ vừa bi bô tập nói, tác phong lãnh đạm, đường bệ hằng ngày bỗng hóa hư không. Anh chỉ muốn là Huy, là Huy ngốc trong mắt Diễm Thuần.

Vì chàng ngốc Huy lúc nào cũng vui vẻ, vô tư, đắm chìm vào tình yêu thuần khiết ấy, chỉ biết yêu và được yêu. Đó là một loại trải nghiệm mà không phải ai cũng may mắn bắt gặp được trong đời.

Chương 69: Tương lai đến từ quá khứ

Thụy Phương trở mình, bất gặp thân ảnh nhỏ nhắn đang gục xuống giường mãi mê ngủ thì có chút xót xa.

- Đã bảo đừng ở bên anh nữa cơ mà... - Anh vươn tay ra, nhẹ vén lấy mái tóc nhu mềm để nhìn rõ hơn khuôn mặt đáng yêu của người nào đó.

Ngủ say thật nhỉ? Nhìn làn môi kia, thực sự là rất muốn... hôn.

Thế là cố gắng nhoài người dậy, để cho mình mặt đối mặt với cô, và rồi anh thủ thỉ:

- Xin... phép... nha!

Vừa lúc này đây Diễm Thuần cũng chợt tỉnh giấc, tròn mắt nhìn anh:

- Có vấn đề gì với anh à, Thụy Phương?

Cảm giác bị phát hiện thật là cay đắng, anh ấp a ấp úng trả lời:

- Anh... chỉ là muốn đi xuống giường uống... sữa!

- Sao cơ? Đổi tính đổi nết từ khi nào vậy? - Cô ngạc nhiên - Lúc trước anh có thích uống mấy thứ đó đâu?

Là do quá quần bách, nhất thời không tìm ra được lý do nào hợp lý thôi mà.

- À, thì tự nhiên anh lại thấy nó ngon. - Rồi anh lại lăm bằm - Ngon như em vậy...

- Nói gì đấy Thụy Phương?

- O, không có!

Rồi cô pha cho anh ly sữa, cầm trên tay mà tìm anh đập liên hồi.

- Gì vậy? Em pha rồi, sao không uống đi?

- Được! - Anh nhắm mắt, trong cam chịu - Uống ngay đây...

Đợi Thụy Phương uống xong thì cô dọn dẹp lại, vẻ mặt không giấu được sự tức cười:

- Ai chẳng biết là anh ghét sữa, nhưng nó tốt cho sức khỏe của anh. Lừa anh uống được rồi nhé!

- Gì? - Thụy Phương trừng mắt - Em dám lừa anh?

Chỉ có tiếng cô cười giòn tan đáp lại. Đang lúc định bước ra khỏi phòng thì cánh tay kia đã được ai đó nhẹ nhàng nắm lấy, kéo lại bên mình.

- Nè, anh làm cái gì vậy Thụy Phương?

- Trả thù... - Anh đoạt lấy ly sữa từ tay cô đặt lên bàn, nó thật là vương vít.

- Nhưng... thật không công bằng!

- Trong hoàn cảnh này thì công bằng có hấp dẫn bằng em không? - Thụy Phương buông lời trêu chọc.

- Đồ háu sắc! - Cô đâm liên tục vào tay anh, tất nhiên là chẳng ăn thua gì.

- Thái độ của em cứ như vậy sao? - Thụy Phương vẫn chăm chú quan sát từng cử chỉ của cô - Nào, thử nói gì đó cho anh nghe mát dạ xem...

- Thụy Phương, em biết lỗi rồi. Sẽ không bao giờ bắt anh uống sữa nữa.

- ...

- Thụy Phương, thả em ra đi. Không thì em cắn anh đấy!

-... - Ai kia lại trừng mắt, tỏ vẻ không hài lòng, khiến cho cô phải giật mình sờ sờ mũi.

- Em... em yêu anh! - Sau đó như là có công tắc bật lên từ trong người cô vậy.

- Ha ha câu này anh vừa ý nhất!

- Thả em ra được chưa?

- Ai nói vậy? - Thụy Phương mỉm cười rồi ôm chặt cô hơn nữa - Cho anh hôn một chút đã.

Không đợi đối phương trả lời, anh cứ mặc nhiên ngậm lấy cánh môi non mềm của cô. Diễm Thuần lúc này cũng không còn phản đối nữa, nhẹ nhàng đáp lại lời mời gọi, treu đùa của anh - người mà cô yêu nhất. Anh trân trọng từng giây từng phút ở bên cạnh cô, đó là một loại ôn nhu, quyến luyến mãi không ngừng.

- Đề ý mới thấy, hôm nay em đã gọi tên anh rất nhiều. - Anh cọ cọ chiếc mũi của mình vào mũi cô, mát lạnh - Có thể cho anh nghe lại lần nữa được không?

- Thụy... Thụy Phương... - Giọng cô êm ái, ngân dài tên của người đàn ông cô dành trọn tình yêu trong ngọt ngào, hạnh phúc.

- Giọng nói của em thực sự rất hay nha. - Thụy Phương dùng tay miết nhẹ lên cánh môi kia, yêu chiều - Anh đã đợi chính miệng em gọi tên anh, nói yêu anh từ rất lâu, lâu lắm rồi đấy!

Và đã bao lâu rồi anh mới có được cái hôn đúng nghĩa như lúc này kia? Ngọt nhét cũng đã hơn ba năm rồi nhỉ..

"Hãy biết quý, hãy vun trồng tình yêu,

Cùng năm tháng lại càng cần phải vậy.

Vì tình yêu không chỉ ngồi công viên,

Hay cùng dạo dưới trăng vàng đầu đầy.

Sẽ có hết – hiểu lầm và khó khăn...

Và phải sống suốt cả đời như thế,

Vì tình yêu là một bài hát hay.

Mà hát được, thực ra không phải dễ."

(Hãy biết quý - S. Sipatrov)

*

"Tôi vừa về nước sáng nay, chúng ta gặp nhau được chứ?"

Đó là tin nhắn hân hoan vừa nhận được từ Vân Du. Và cũng là lý do tại sao hai người lại có mặt tại quán cà phê này.

- Đã lâu không gặp, cô có khỏe không? - Uy Vũ mân mê tách cà phê không đường đắng chát, lần nữa hỏi cô.

- Tôi khỏe, anh thế nào rồi?

- Ổn cả cô ạ... - Hân mỉm cười - Vẫn cứ cô đơn thôi.

- Sao cơ? Tôi cứ tưởng...

- Tiểu Thuần lại bỏ tôi đi rồi, vì tên họ Tàn ấy chưa chết...

- Nhưng cô ấy đã ở chỗ của anh bao nhiêu đó thời gian, vẫn không thể lay động một chút gì?

- Uhm, chắc là do trái tim cô ấy nhỏ. - Uy Vũ có chút buồn - Đôi khi cũng là do tôi không tốt, nên...

- Nào có! - Vân Du phản đối ngay - Anh là người tốt mà.

- Cô...

- Anh vẫn chưa hiểu gì sao? - Cô gái bỗng trở nên ngại ngùng, bẽn lèn.

-... - Hấn nhìn cô, lắc đầu.

- Có biết cảm giác sẽ như thế nào khi nhìn thấy người mình yêu bày tỏ tình cảm với người khác ngay trước mặt mình không?

- Biết chứ, thì người đó là tôi mà...

- Anh nghĩ trên thế giới này chỉ có một mình anh bị như vậy thôi sao? - Vân Du nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp - Còn tôi nữa đây này!

-...

- Uy Vũ, không lẽ đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu tâm lòng của tôi?

- Tôi...

Phải, Vân Du yêu hấn, yêu con người với bản chất hiền lành, tính tình tốt bụng ấy rất nhiều. Mọi hành động của hấn đã làm cho cô tin tưởng rằng trên đời này vẫn còn nhiều người đàn ông tốt lắm nha.

Nhưng sau đó Vân Du lại nghe tin, cô gái mà hấn yêu đột ngột trở về, sống cùng với nhau trong căn nhà đó. Có biết bao lần cô chỉ đứng ngoài cổng nhìn vào trong, không dám gõ cửa, chỉ sợ người ta phiền vì sự xuất hiện bất ngờ của vị khách không mời mà đến kia.

Câu thổ lộ chưa kịp nói ra lại phải nuốt ngược vào, bị vướng nơi trái tim, dần dần biến thành một chiếc dằm khoét sâu, đau nhói. Vì vậy năm đó cô đã đăng ký sang Nhật tu nghiệp ba năm, hi vọng thời gian và khoảng cách sẽ làm mờ đi tất cả.

Nhưng không, có mấy ai biết được ngày hôm nay, khi vừa gặp lại, tim cô vẫn như lần đầu tiên ấy, cứ đập liên hồi, loạn nhịp mãi không thôi.

- Uy Vũ, có thể nào cho tôi một cơ hội được không? - Vân Du nhìn hấn, ánh mắt ấy làm cô có chút giật mình.

- Y tá Đồng, tôi... - Bị người đối diện nhìn chằm chằm vào mình, hấn lại có chút không tập trung.

- Xin đừng gọi tôi như vậy nữa. - Cô cảm thấy cách xưng hô này có thật nhiều khoảng cách - Tôi yêu anh mà...

- Nhưng, tôi... - Hấn suy nghĩ rồi giật phắt chiếc áo đang vắt trên ghế lên - Tôi không thể quên Tiểu Thuần được, xin lỗi cô, y tá Đồng...

Nói rồi, hấn bước nhanh ra ngoài, để lại đây một cô gái vừa bị từ chối tình cảm. Buồn bã đến đáng thương...

Ai có thể giải thích tại sao Uy Vũ lại chẳng thể yêu cô không vậy? Lại là vì cô gái đó hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Uhm, hãy để quá khứ ngủ yên!

Diễm Thuần cảm thấy có một chút không vui.

Có lẽ cô chỉ quan tâm đến tình trạng của Thụy Phương, rồi cả cách làm sao để gặp lại anh với tình cảm luôn nguyên vẹn ấy. Mặc nhiên không hề nghĩ đến cảm nhận của Uy Vũ rồi.

Người ấy đã chăm sóc cô những ba năm, người ấy đã yêu thương lo lắng cho San Ni thật như con gái mình.

Cô nợ hấn, nợ những năm tháng xuân xanh của một người đàn ông tráng kiện, chỉ biết mãi đợi trong vô vọng tình yêu của một người.

- Thuần, có việc gì sao? - Từ phía sau, cô đã được ai đó nhẹ nhàng ôm lấy. Vẫn là điệu bộ vụng về, thao tác có đôi chút lan man.

- Anh dậy rồi à? Thế nào, ngủ ngon không?

- Tốt lắm! - Thụy Phương cảm thán rồi lại chau mày - Hmm, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh...

- Em...

- Ý nghĩ kia chắc cũng có ít nhiều liên quan đến tên họ Lâm ấy nhỉ? - Ánh mắt anh cùng cô nhìn ra ngoài cửa sổ, có một cái gì đó thật là mơ hồ, xa xăm.

- Ô... thì... anh biết đấy! Dù gì Uy Vũ cũng đã chăm sóc em và đưa nhỏ những ba năm trời...

- Thuần, hiện tại thân thể anh... không được tốt lắm. Em có nên suy nghĩ lại chuyện... - Thụy Phương trầm giọng hẳn, thật là khó khăn để nói ra những trở ngại của mình.

Trên tất cả, anh chỉ muốn người anh yêu được hạnh phúc mà thôi...

- ... - Diễm Thuần xoay người lại, đặt ngón tay lên môi anh, ra hiệu không được nói tiếp - Ai nói anh là thiếu gia, em chẳng tin! Anh cứ ngốc như vậy mà.

Người em yêu là anh, là anh đấy. Trừ phi anh không còn yêu em nữa, nếu không sẽ chẳng có chuyện em lại bỏ đi.

- Thuần~ Anh ôm chậm lấy cô, suýt nữa thì đã bật khóc - Thứ lỗi cho anh, là anh sai rồi!

Mạnh mẽ thì nói vậy thôi, chứ Thụy Phương hiểu rất rõ bản thân mình, không có cô làm sao anh sống nổi?

Ba năm qua anh đã phải chịu đựng nỗi đau, nỗi nhớ và sự dày xé quá đủ rồi. Tim anh sớm đã không còn đủ sức mạnh để tiếp nhận thêm bất cứ điều gì tệ hại nào xảy đến nữa đâu.

*

Một chiếc Ford màu bạc đang chạy vào và đỗ ngay sân trước. Đúng như dự đoán, là hắn rồi...

- Uy Vũ? - Diễm Thuần ngạc nhiên - Vì sao anh đến nơi này?

Thụy Phương cũng bước ra, bất giác trong lòng anh có một chút lo lắng, bèn nắm chặt tay Diễm Thuần.

- Tiểu Thuần, xem ra em đã quyết định thật rồi nhỉ? - Uy Vũ mỉm cười, hẳn lại chẳng biết nên bắt đầu câu chuyện từ đâu.

- Lâm thiếu gia, ba năm qua là Tần Thụy Phương tôi nợ anh, không phải cô ấy. Vì vậy, anh muốn gì thì cứ tìm riêng tôi!

- Tôi muốn cô gái này, ngoài ra thì không cần gì nữa... - Hắn chỉ tay vào Diễm Thuần, đồng thanh tuyên bố.

- Anh có thể muốn bất cứ điều gì. Ngoại trừ Thuần được không? - Thụy Phương có chút giật mình, bàn tay đang nắm chặt tay cô kia sớm đã phủ một tầng mồ hôi lạnh.

- Ha ha, sợ rồi à? - Hắn cũng không biết mình có thể làm được gì hơn ngoài cười thật lớn - Hôm nay, tôi đến đây là muốn trao hạnh phúc cho Tiểu Thuần.

- Hạnh phúc? Anh định làm gì? - Có chút không tự chủ được, Thụy Phương bèn kéo cô ra phía sau mình, tấm lưng anh che chắn cả dáng dấp cao gầy của cô gái nhỏ.

- Đừng nghiêm trọng vậy chứ Tần thiếu gia! - Uy Vũ cười suýt nữa thì đã rơi nước mắt, rồi hắn mở cửa xe, bế ra một đứa nhỏ - Đây, trả San Ni lại cho hai người.

Diễm Thuần giật mình, vội vàng chạy đến bế San Ni. Đứa nhỏ này của cô mấy ngày trước còn vời vỉnh, cứ nhất quyết phải ở với chú để thương đây mà.

- Mẹ... - Đứa nhỏ vùi đầu vào vai mẹ nó - San Ni rất nhớ mẹ nha!

- Con ngoan, mẹ đã ở đây rồi. - Diễm Thuần hôn lên má đứa nhỏ, chiếc má phúng phính làm cho người khác có cảm giác thật dễ chịu làm sao.

- Lâm thiếu gia, hôm nay anh đến chỉ vì chuyện này? - Thụy Phương khó hiểu, lập tức hỏi ngay.

- Ha ha, vậy thì anh nghĩ tôi có thể làm gì được nữa?

Miền cưỡng một người khác phải yêu mình, đó là việc làm tồi tệ nhất. Tôi đây thừa biết Tiểu Thuần chưa từng dành tình cảm cho tôi, dù chỉ một lần.

Ba năm qua ở Lâm gia, tuy không nói nhưng tôi biết tâm trí ấy luôn hướng về một nơi nào đó rất xa, mặc dù cho, có lẽ cô ấy không cần biết kết quả như thế nào.

Yêu là mong muốn được thấy người mình yêu sống trong vui vẻ, hạnh phúc. Chứ không phải gán ghép người ta phải đi theo mình rồi tơ tưởng đến một ngày có thể dùng chân tình để cảm hóa họ.

Đó là một việc làm sai lầm nhất của Lâm Uy Vũ tôi, và thật may mắn là nó chưa xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng.

- Uy Vũ, cảm ơn anh! - Diễm Thuần bước đến, ánh mắt rung rung - Ba năm qua, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi và đứa nhỏ.

- Không, nhờ em mà tôi mới có được ngày hôm nay đây. Người nói lời cảm ơn phải là tôi...

Hắn được làm Chủ tịch, có thể phục hồi lại cơ nghiệp của Lâm gia. Phần công lớn nhất là ở cô, đã cho hắn niềm tin cùng sự trưởng thành qua năm tháng...

- Này, Tàn thiếu gia! - Uy Vũ chợt vỗ tay với Thụy Phương - Cô ấy đã về với anh, cả con gái cũng trả lại cho anh rồi. Liệu mà sống cho tử tế đấy!

Nếu để tôi biết được anh làm cho Tiểu Thuần phải buồn, phải khóc thì xác định số phận đi nha.

Đừng quên ở đây còn một đồng minh lớn của cô ấy nữa này...

Nói rồi, hắn lập tức quay mặt đi nơi khác, đang lúc định mở cửa xe thì:

- Chú dễ thương~ San Ni rời vòng tay mẹ nó, chạy đến gọi Uy Vũ ngay.

Hắn quay mặt lại, nhìn bộ dáng bé tí của đứa nhỏ đang lon ton chạy đến mà không thể cầm lòng. Lần này thì hắn khóc thật...

- Chú đi đâu vậy? - Cô bé lau nước mắt cho hắn, ngây ngô hỏi - San Ni đã làm gì khiến chú giận rồi sao?

Nếu vậy thì cho con xin lỗi. Con sẽ không bắt chú công con chạy khắp nhà, sẽ không tự ý đòi chú phải mua đồ chơi. Và sẽ không vòi vĩnh chiếc bánh kem thật to trong ngày sinh nhật nữa.

- San Ni biết lỗi rồi, chú dễ thương~

- Ngốc này! - Uy Vũ ôm đứa nhỏ vào lòng, tìm hắn chợt nhói đau - Những thứ đó là ta bằng lòng dành hết cho con. Làm sao có thể giận đối?

- Vậy thì tại sao chú lại mang con đến đây? Chú sắp về kia, chắc là muốn bỏ con rồi nhỉ?

- Không có. Nghe lời ta, ngoan, chẳng qua là ta có việc phải làm nên không thể chăm sóc con được nữa. - Uy Vũ cố tìm cách giải thích cho nó hiểu - Đây mới là nhà của con.

-...

- Đừng có xì mặt ra như thế chứ! - Hắn véo má San Ni rồi cương chiều bé nó lên đi về phía này.

Chú dễ thương định làm gì vậy nhỉ?

- Đây là ba của con! - Hắn để cho Thụy Phương bế đứa nhỏ - Ba ba mà con vẫn hay hỏi mẹ ngày trước đã ở đây rồi.

- Chú, vậy chú sẽ đi đâu?

- Đi tìm cô xinh đẹp cho San Ni... - Uy Vũ cười lớn - Có chịu không nào?

Đến lúc hắn phải đi rồi sao?

- Lâm thiếu gia, là Thụy Phương tôi nợ anh! Nhớ đấy, bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng làm những điều an muốn!

- Làm cho họ hạnh phúc, như vậy sẽ được tính là anh đã trả ơn tôi!

- Cảm ơn anh, Uy Vũ!

- Phải sống thật vui vẻ nhé, Tiểu Thuần!

- Chú xinh đẹp, có quay lại không?

- Có, quay lại thăm San Ni và mang cả cô dễ thương về cho con xem nữa.

Rồi Uy Vũ bước vào xe, người và xe xoay đầu đi mất.

Yêu, là muốn yêu nhau đến hết đời. Tiếc nuôi, cũng là nguyện dùng cả một đời để tiếc nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ngoại truyện 1 : Bộ ba Quân-Phương-Thuần

#1: CÂU CHUYỆN VỀ CÁI TÊN

Những ngày đầu trở lại Tàn gia, trở về với "ba ba xa lạ" Túc Quân có một chút không vui, lúc nào cũng làm lủi. Thụy Phương đã hết lòng vun vén tình cảm với con gái nhưng cũng đành chịu thôi, ai bảo ba năm qua anh chưa từng chăm sóc con bé lần nào.

- San Ni, con ghét ba sao? - Thụy Phương muốn ôm con gái vào lòng nhưng cô bé lại lảng đi nơi khác.

- Không được gọi con là San Ni, ba là người lạ, phải gọi là Túc Quân mới đúng.

- Người lạ... sao?

Diễm Thuần chứng kiến mọi chuyện thì lại đau lòng. Lỗi cũng tại người lớn cả thôi. Ngang nhiên bắt nó rời xa chú dễ thương thì làm sao dễ dàng chấp nhận?

- San Ni! Con lại không ngoan à? - Cô bước đến bên hai người họ - Đây là ba của con đấy!

- Con... xin lỗi, nhưng còn chú dễ thương...

- Không ngoan thì chú cũng chẳng đến thăm con làm gì nữa. Với lại, ba ba cũng đang bị đau, sao con không xót nhỉ?

- Con...

- Được rồi, đừng la con bé nữa. - Thụy Phương dang tay đón San Ni vào lòng - Vì Túc Quân không thích anh, dễ hiểu thôi mà...

- Ba? - Đứa nhỏ ngửa mặt lên nhìn ba ba đẹp trai của nó - San Ni xin lỗi ba.

- Được rồi bé cưng. Ba sẽ dùng tình cảm để bù đắp lại cho con, nhỉ? - Anh hôn con gái, có lẽ San Ni đã dễ chịu hơn rồi.

Còn một vấn đề nữa nha. Đó là cái tên của con bé. San Ni tên thật là Châu Túc Quân, cô bé theo họ của mẹ Diễm Thuần. Nhưng bây giờ đây đã là cô công chúa nhỏ của Tàn gia, thiết nghĩ, việc thay đổi họ tên là điều cần thiết.

Châu Túc Quân vẫn là Châu Túc Quân, tên con bé vẫn xuất hiện họ của mẹ mình. Bây giờ, chỉ bổ sung thêm phần của anh.

Vì vậy tên cô bé hiện tại là một sự kết hợp thật dài, hẳn là Tàn Châu Túc Quân luôn cơ đấy.

*

#2: VỢ CHỒNG LƯỜI

Túc Quân sẽ ngủ chung với ba mẹ để "vun đắp tình cảm" dần dần. Thế mà có ngờ đâu, tình cảm đã không có lại còn đáng ghét thêm.

Như mọi đứa trẻ khác, đến tối khi trở mình sẽ khóc ngay. Tiếng khóc của cô bé, Thụy Phương là người đầu tiên nghe thấy.

- Thuần~ Anh lay lay gọi vợ - Con khóc kìa em.

- Anh nghe trước mà, anh đỡ đi... - Ai kia cũng lười, không thèm mở mắt.

- Nhưng anh nào biết dỗ trẻ con?

- Thì anh cho con uống sữa, rồi ru đến khi con ngủ lại...

- Nhưng... anh thì làm gì có sữa? - Thụy Phương đưa tay lên sờ sờ vào nơi bằng phẳng nào đó của mình, thế này thì làm sao có sữa được ha.

- Anh dở người à? - Diễm Thuần chau mày - Là sữa hộp pha sẵn thừa anh.

- Thôi, anh không biết thật. Em dỗ con đêm nay, ngày mai anh dỗ. - Thụy Phương lè nhè, nghe mà phát bực.

- Biết ngày mai con bé có giật mình không?

Tiếng khóc của Túc Quân lại kéo hai bậc phụ huynh về với thực tại. Thế là quyết định, cả hai cùng thức dậy dỗ con.

Đợi cho cô bé uống sữa và ngủ lại xong xuôi rồi, Diễm Thuần mệt mỏi ngã ngay ra giường. Hôm nay, cũng tại anh cứ nhất mực đòi dẫn cô và Túc Quân ra ngoài chơi. Lại còn quấy tung bưng cả ngày nên cô mới mệt mỏi, con bé mới đâm ra giật mình, mở ngủ thế kia.

Thụy Phương vuốt ve gương mặt cô, cưng chiều. Cũng tại lúc này anh có phần lười quá.

Bỗng dưng anh nghĩ ra được điều gì đó, liền nhắc điện thoại lên, ấn một dãy số:

- Mark, mau đến Tàn Khanh!

Một lúc sau Mark đã đứng trước cửa phòng anh với bộ dạng nghiêm trang thường nhật. Đúng là tác phong của người chuyên nghiệp nha.

- Từ ngày mai cậu hãy dọn đến đây ở luôn đi.

- Ồ, nhưng tại sao ạ?

- Thôi, hay ngay bây giờ cũng được! - Nói rồi Thụy Phương bế đứa nhỏ đưa cho Mark - Giúp tôi chăm nom con bé, nó cứ quấy khóc suốt thôi.

- Sao cơ? Vậy... - Mark bế tiểu thư Túc Quân trên tay, há hốc mồm kinh ngạc.

- Ban ngày cậu có thể ngủ, không cần làm vệ sĩ nữa. Chỉ cần giúp tôi giải quyết chuyện con bé giật mình vào ban đêm.

Không để cho Mark kịp phản ứng, Thụy Phương đóng sầm cửa lại. Thế là xong!

Mark ngơ ngác nhìn, không lẽ từ nay anh phải đảm nhiệm luôn chức vụ... vú nuôi cho con bé?

*

#3: BỊ CẤM TỨC

- Thuần ơi, anh đói~ Thụy Phương từ phòng khách cảm thán xuống tận nhà bếp để tìm kiếm Diễm Thuần.

- Quái, đói sao không đi ăn, gọi em làm gì?

- Vì đến giờ ba vẫn chưa hút bụi xong, sợ mẹ mắng nên nào dám xuất đầu lộ diện. - Túc Quân từ bên ngoài bước vào, vô tư nói.

- Con... - Anh giật mình, ra hiệu bảo con gái im lặng - Nói nhỏ thôi chứ!

- E hèm... - Diễm Thuần đã đứng sau lưng anh - Có cái phòng khách mà từ sáng đến giờ hút bụi 3 tiếng vẫn chưa xong?

- Anh... tại anh... không điều khiển nó được. Này nhé, hút được một chút thì nó lại trào ngược trở ra...

- Vậy mà luôn miệng nói là sẽ giúp em cơ đấy! - Diễm Thuần tỏ vẻ thất vọng - Anh muốn em loay hoay mãi với mớ công việc này đến chết phải không?

- Thuần, anh không có. - Thụy Phương ra sức lắc đầu - Cũng phải tùy việc chứ em..

- Vậy là muốn thay đổi?

- Uhm, anh không dám mó tay vào cái máy quái quỷ này nữa. - Ai đó làm bầm - Không hiểu sao lúc trước lại sấm sủi nó làm gì?

- Được rồi, bây giờ anh xuống bếp nấu cơm đi. Một chút nữa thì cho San Ni uống sữa...

- Anh... - Cứ mỗi lần nhắc đến việc cho con uống sữa, Thụy Phương lại vô thức đưa tay lên sờ sờ vào nơi bằng phẳng nào đó của mình.

- Giỡn mặt với em à? Lại bảo là anh không có sữa nữa đi? - Nhìn vẻ mặt ngờ nghệch của anh, Diễm Thuần toan dọa đánh.

- Ấy ấy, đừng! - May là anh né kịp - Được rồi, nấu cơm thì nấu cơm. Pha sữa thì pha sữa...

Nhớ đấy, là em ức hiếp chồng ngoan.

Đến giờ ăn cơm rồi..

- Oa, tất cả là ba ba nấu đó sao! - San Ni nhìn chiếc bàn đầy ắp thức ăn thì reo lên ngưỡng mộ.

- Chứ ai vào đây nữa... - Con gái khen, anh được dịp ra oai với vợ - Cứ chê anh mãi đi!

Rồi họ cùng nhau ăn cơm, lần này thì bé San Ni lại chọn rộn:

- Ba ba nấu ăn ngon như vậy, mẹ sẽ thưởng cho ba cái gì?

- Thưởng gì là sao? - Diễm Thuần ngạc nhiên hỏi.

- Ba ba hoàn thành nhiệm vụ, ba ba ngoan. Đã ngoan là phải thưởng, cũng như những lúc con ngoan đấy.

Mẹ hôn ba đi.

Lời con nít nói, phải làm theo. Thế là ai kia được vợ yêu hôn vào má, sướng đến tê người.

Tối hôm đó...

- Nói! Địa chỉ nhà hàng đó ở đâu? - Ai đó hét lên, khiến cho anh phải giật mình, lắp bắp.

- O, em nói gì anh không hiểu...

- Khả năng đứng bếp của anh thế nào đâu phải em chưa từng biết. - Diễm Thuận véo tai anh - Đừng tưởng anh và Mark âm mưu điều gì rồi có thể qua mặt em!

Lúc chiều cô đã kịp nhìn thấy bộ dáng lén la lút lút của Mark khi đến Tân Khanh. Không đi cửa trước mà nhắm hướng cửa sau đi thẳng.

Chắc vừa được tên thiếu gia hư thân mất nết kia nhờ vả làm điều gì đó mờ ám đây mà.

- Vợ, anh xin lỗi. Sẽ không có lần sau... - Thụy Phương cuống cuống, hai tay vẫn ngoan ngoãn khoanh ngay ngắn trước bụng.

- Lúc chiều là em nhện, không muốn anh bẽ mặt trước con gái thôi. Lại còn ngang nhiên đòi em hôn nữa chứ.

- Anh biết lỗi rồi mà, sẽ không tái phạm nữa.

- Muộn rồi - Diễm Thuận bày ra vẻ mặt chán chề - Tối nay và tối mai nữa, mời anh ra ngoài ngủ cho!

- Vợ... - Ai đó găm rú lên trong tuyệt vọng.

- Em không thể chấp nhận được một người chồng thích qua mặt vợ mình như vậy đâu.

- Thuận~

- Không nói nhiều! Mau thi hành án!

Thế là bị cấm túc, ai đó ôm chần gối tiu nghỉ bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ngoại truyện 2: Thụy Phương Vs. Diễm Thuận

#4: BIỆT DANH: MARK KỶ ĐÀ

Hôm nay Tân thiếu gia có hứng, thế là quăng con gái ở nhà nhờ Mark trông hộ. Hai người ra ngoài đi chơi riêng.

Đến gần khuya, cả hai mới về. Không có anh ở nhà thì mọi người sẽ đi ngủ sớm. Đó là lý do tại sao nhà cửa lúc này đã tối om.

- Thụy Phương! Anh làm gì vậy? - Diễm Thuận thấy anh bỗng ôm chặt lấy mình thì hoảng hốt hỏi ngay.

- Yên nào! - Thụy Phương hôn lấy cô, mùi rượu hòa với hương hổ phách của anh thơm đến mê người, lan tràn trong không khí.

- Đến nhà rồi, anh đừng làm loạn...

- Mọi người đã ngủ cả, bây giờ là thời gian của chúng ta. - Anh quăng ngay chiếc áo khoác của mình, ôm cô bước vào phòng khách.

Vẫn hôn, không khí lúc này thực là ám muội...

Diễm Thuận nào cản được sức mạnh của anh. Nhất là trong những lúc như thế này.

Thế là cô gái nhỏ thuận đà ngã người ra ghế. Bỗng...

- Trời ơi, dè chết tôi rồi!

Giật mình, hồn xiêu phách lạc. Đền được bật lên, Mark đang nằm trên ghế cũng phải lồm cồm bò dậy.

Trời vừa sập xuống người anh sao?

- Mark? - Diễm Thuận giật mình, xấu hổ.
- Cậu ở đây làm gì? - Hai mắt Thụy Phương long lên sòng sọc, hét lớn.
- Thiếu gia hay nhi? Là ai đã bảo tôi đến đây trong nom tiểu thư Túc Quân? - Mark xoa xoa cánh tay, vẫn còn đau vì bị ngoại lực tác động.
- Thế sao không bật đèn?
- Cậu hỏi lạ. Có ai đi ngủ mà để đèn không? - Mark nhún vai, bình thản trả lời.

Diễm Thuận bẽn lẽn liền chạy ngay lên lầu.

- Thuận~ Anh gọi cô, rồi quay sang chàng vệ sĩ - Hôm nay là cậu muốn giỡn mặt với tôi?
- Ấy ấy... - Mark xua tay - Thề với thần linh là tôi chẳng thấy gì cả.

Mark phì cười. Thiếu gia của anh cũng có lúc không cẩn thận như vậy đấy. Đang cao hứng mà, có để ý chi đâu.

- Mau về chỗ của cậu, nhanh! - Thụy Phương ra lệnh, không cần biết sau đó Mark phản ứng ra sao, anh cũng mặc kệ, thế rồi chạy theo Diễm Thuận ngay.

Gặp phải loại chuyện này, anh sẽ bị cảm tức nữa cho mà xem.

*

#5: CÂU CHUYỆN ĐÊM SINH NHẬT

- Thuận~ Hôm nay anh có việc ở công ty, sẽ về trễ, em không cần đợi nhé.

Giọng anh đều đều truyền qua điện thoại rồi cúp máy. Hôm nay là sinh nhật của cô đấy, tên Tần thiếu gia kia thực sự đã quên rồi?

Nhìn bàn ăn ê hề trước mặt, cô khẽ lắc đầu. Hừ, đã vậy thì không cần tổ chức sinh nhật làm gì nữa.

Mới có một thời gian thôi mà đã bỏ bê cô rồi. Càng nghĩ, Diễm Thuận càng thấy ức chế. Thế là cô tắt đèn, định lên phòng đi ngủ.

Chợt cô nghe ngoài cửa có tiếng người nhón nháo, xôn xao:

- Thiếu phu nhân, chúng tôi vừa tóm được tên khả nghi bịt mặt này! Hắn cứ lấp ló ngoài cửa sổ cạnh nhà bếp.

Diễm Thuận chăm chú nhìn, chợt cô bật cười, có tên ăn trộm nào mà vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn vậy không? Rồi cả chiếc khăn đen đang đeo trên mặt nữa, vừa nhìn qua đã biết vụng về.

- Này, các người được lắm, có biết tôi là chủ của tòa nhà này không hả? - Người đó bực dọc lên tiếng.

- Thưa cô, nên giải quyết thế nào? - Dù gì đây cũng là kẻ đột nhập, vệ sĩ chỉ làm đúng nhiệm vụ thôi.

- O, ừm... - Diễm Thuận cố nhịn cười - Kéo tên này quảng ra ngoài đi.

Cũng tại lúc này ai kia thất nút chiếc khăn bịt mặt chặt quá nên bây giờ không thể nào gỡ ra.

- Được lắm, Thuận~ Ánh mắt người nào đó nhìn cô, đầy phần uất, rồi lại hốt hoảng hét toáng lên - Này, bánh kem của tôi, mấy người làm hỏng hết bây giờ!

*

#6: THIẾU GIA RẤT GHÉT "DÌ CẢ"

- Thụy Phương! Ở nhà xảy ra chuyện rồi! - Diễm Thuận khóc thét qua điện thoại.

Vốn dĩ đang điều hành cuộc họp cùng với Mark tại công ty, Thụy Phương lại vì chuyện này mà không nói không rằng, ngang nhiên bước ra khỏi cửa.

- Mark, tiếp tục thay tôi!

Ai đấy đều giương ánh mắt khó hiểu nhìn bóng người đang vội vàng đi ra khỏi cửa kia. Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Bây giờ thì còn việc gì khiến Tần thiếu gia phải xoắn hơn ngoài phụ nữ nữa đâu.

- Thuận! - Có việc gì vậy em? - Thụy Phương xông vào nhà, thấy cô nằm lộn lộn trên salon thì phát hoảng.

- Em... đau bụng quá! - Diễm Thuận bật khóc!

- Hôm nay đã ăn phải thứ gì bẩn bạ rồi phải không? - Anh để cô gối đầu lên chân mình, lo lắng hỏi.

- Bẩn bạ cái đầu anh ấy. Tại... nó tới rồi... - Người Diễm Thuận vật vã mồ hôi, lại còn rất đau nữa.

- Nó? Là ai? - Bộ mặt của Thụy Phương nghịch ra trông thấy.

- Di cả! Mỗi tháng sẽ đến một lần...

- À... - Ai kia tỏ vẻ thông hiểu - Đau lắm sao em? Anh có thể làm gì bây giờ?

- Đưa tay đây! - Diễm Thuận nắm lấy tay anh, vuốt ve rồi... cắn mạnh vào.

- Aaa... - Thụy Phương hét lên - Lực cắn của người đau, ha, cũng không tệ lắm.

- Dễ chịu hẳn rồi nha.

Rồi anh bế vợ yêu lên phòng. Giúp cô giặt lại tám bọc ghế salon bị vậy bẩn. Đến tối, anh còn kiêm luôn việc đi mua... "đồ cần thiết" cho cô.

Choáng ngợp!

Chỉ là thứ đó thôi mà, có cần phải nhiều mẫu mã vậy không? Thụy Phương cứ lượn qua lượn lại các kệ hàng mà chẳng biết nên chọn loại nào cho phù hợp. Lúc này vì đi gấp nên quên không hỏi qua Diễm Thuận.

Đút hai tay vào túi áo, anh nhìn nhẽ như người đang đi mua trái cây, rau củ vậy. Mọi người đều hướng về phía này, ai cũng căng tròn hai mắt ra mà nhìn. Thanh niên ưu tú như vậy lại bằng lòng vào cửa hàng phụ nữ sắm sửa những thứ kia thì thật là đáng ngưỡng mộ.

Đến khi chọn được loại vừa ý rồi thì anh lại gom cho đầy một xe đẩy, để Thuận của anh có thể thoải mái dùng dần. Mãi tới lúc thanh toán, cô nhân viên mới có dịp được mỉm cười với anh chàng siêu cấp đẹp trai:

- Sao rồi ạ?

Quái nhỉ? Tại sao này giờ anh chẳng tìm thấy ví tiền của mình đâu...

- À, à... tôi trả bằng thẻ được chứ?

Thế là anh lại luồn tay vào túi, lần này thì chiếc thẻ ngân hàng cũng không thấy tăm hơi.

- Cô đợi cho một chút! - Nói rồi anh phi thẳng ra một góc, đăm chiêu suy nghĩ.

Thế quái nào mà hôm nay lại quên mang tiền theo? Không trả tiền thì làm sao mang những thứ đó về cho Thuận được?

Một lúc sau, cả cửa hàng lại phải nhốn nháo thêm một lần nữa. Có sự kiện gì mà hôm nay trai đẹp lại đến đây nhiều vậy ha?

- Thiếu gia? Cậu gọi tôi có việc gì?

Thụy Phương chỉ chỉ về phía cô thu ngân. Mark hiểu ý, bước đến hỏi:

- Hết bao nhiêu?

Nhận tờ hóa đơn từ tay cô gái, Mark tròn mắt, hôm nay thiếu gia của anh cũng có hứng thú mua những thứ này nữa sao?

- Được rồi. - Mark thanh toán xong liền hướng mắt về đây, khẽ gọi - Thiếu gia, về thôi.

Thụy Phương bỗng dung ngoan ngoãn, theo Mark ra về.

Gần 10 năm làm vệ sĩ cho thiếu gia, Mark đã giúp anh thu dọn biết bao nhiêu là tàn cuộc. Duy nhất loại tàn cuộc thế này thì anh có thể thề với thần linh rằng mình chưa bao giờ gặp qua.

Ngạc nhiên thật nhỉ.

Diễm Thuận cảm động trước tấm lòng của chồng yêu. Cứ mỉm cười suốt. Điều này làm cho Thụy Phương rất là an ủi nha.

Nhưng mà, cũng từ lúc này về sau, anh lại đâm ra không thích những ngày bà "Di cả" gì đó đến thăm vợ. Nó kéo dài gần hẳn một tuần, đồng nghĩa với việc Thụy Phương chỉ biết im lặng ôm cô mà ngủ. Tuyệt nhiên không hề dám cục cựa hay bày tỏ ý kiến gì luôn.

Chương 73: Ngoại truyện 3: Mark Vs. Túc Quân

#7: BIỆT DANH THỜI TRẺ

Mark vừa đi thăm Alice về, cô gái bây giờ cứ điên điên dại dại. Có lẽ không thể sớm rời khỏi nơi đó được đâu. Một chút buồn chợt tìm đến anh nhưng rồi cũng quên đi trong chóng vánh...

Có ai ngờ rằng thiếu gia tốt bụng thấy chàng vệ sĩ của mình cứ thần thờ thì vác hũ rượu quý ra, đặt xuống bàn, ra lệnh:

- Không say không ngủ! Vì sự nghiệp thất tình.

Mark lắc đầu ngán ngẩm, thiếu gia của anh đối tính đối nét chẳng có gì lạ. Nhưng thất tình thì cần quái gì đến sự nghiệp vậy ha.

Hai người đàn ông bên ánh đèn neon nhâm nhi món rượu quý, nhìn sơ qua cứ tưởng là họ đang hẹn hò. Thật may, lúc này San Ni từ đâu chạy ủa đến, giải vây.

- Tiểu thư, chỗ này có rất nhiều mùi rượu. Cô không nên ở đây. - Mark giật mình nhưng vẫn kéo một chiếc ghế cạnh mình ra, bế cô bé ngồi xuống.

- Cứ để con bé ở đây! Nó sẽ biết chú Mark đã buồn bã cỡ nào!

- Ba ba, chú Mark, sao hôm nay hai người lại uống rượu? - Cô bé ngẩng lên, tròn mắt nhìn.

- Uống ăn mừng thất tình chứ chi... - Giọng ai đó cao hứng trả lời.

- Cậu à, tiểu thư là con nít, không cần thiết nói những chuyện này.

- Không sao cả! Con hiểu mà...

-... - Cả hai đồng loạt nhìn về phía người vừa phát ngôn, đây là loại thái độ già dặn gì vậy chứ?

- Vậy là buồn thật đúng không? Để con kể chuyện cho hai người nghe nhé.

- Tiểu thư muốn nói gì?

- Lúc sáng, mẹ dọn dẹp thư phòng của ba, thấy có rơi ra một cuốn sổ. Hình như trong đó viết về tự bạch của một người...

Mark chống cằm, hứng thú lắng nghe. Còn ai kia, sớm đã tối tăm mặt mũi.

- Ai vậy tiểu thư? - Mark thừa biết người này nhưng cũng giả nai hỏi lại.

- Con không nhớ rõ. Mẹ chỉ đọc qua có một lần. Mà biệt danh của người đó mới thật tức cười nha...

-... - Mark như nhớ ra gì đó, tiếp lời ngay - Là Tiểu Đực?

- Đúng đúng, chú Mark chính xác! - San Ni gật gù - Chắc tại thời trước việc đặt tên chưa được chú ý lắm ha.

Biệt danh của ai đó trong căn nhà này là Tiểu Đực...

Mark phì cười, Thụy Phương ngồi cạnh thì nghiêng răng nghiêng lợi:

- A ha, hay nhỉ? Hôm nay Mark nhà ta cũng biết cười đó sao?

Mark giật mình, chỉnh lại bộ dạng nghiêm trang hàng ngày nhưng càng chỉnh thì càng... sặc:

- Thiếu gia, tôi không có cười!

San Ni cũng cười cùng chú vệ sĩ, hiếm khi có dịp thấy Mark cười dai như vậy cơ mà. Hãy cho phép anh một lần được không nghiêm túc đi.

- Vui lắm à, Mark? - Thụy Phương ra sức vỗ lưng Mark, anh đang rất muốn trút giận đây này, dám cười cợt cả thiếu gia sao?

Mark ho sặc sụa, San Ni thấy lạ bèn hỏi:

- Có vấn đề gì với chú thế?

- Chắc do uống rượu rồi bị sặc đấy con! - Thụy Phương vừa nói vừa dùng bạo lực ngầm với chàng vệ sĩ - Ha Mark?

- À, vâng. Là do sặc rượu... - Mark vẫn không thể nhịn cười, cái tên Tiểu Đục cứ vậy lấy óc anh.

- Hừ! Cậu mà hé răng thử đi, rồi xem tôi sẽ làm gì? - Thụy Phương rủ rỉ vào tai Mark, rồi quay sang con gái - Mẹ con đâu rồi, San Ni?

- Mẹ ở thư phòng. Chắc bây giờ vẫn còn cười vì quyển sổ đó!

Mặt Thụy Phương tối sầm lại. Ngay lập tức anh phi thẳng lên lầu.

Cô dám xem những "tài liệu cơ mật" đó của anh. Thật là to gan, không thể nào chấp nhận được.

- Thuần, được lắm! Hãy xem tiếp câu chuyện "Sự trả thù của... Tiểu Đục" đây!

*

#8: VỆ SĨ KIỂM CẢ BẢO MẪU CẤP CAO

Mark đến đây giúp trông nom San Ni đã hơn một năm rồi. Tối nào cũng vậy, cô bé nằm giường nhỏ, anh nằm giường lớn, cả hai mặc nhiên ngủ say đến tận sáng hôm sau.

Anh tự hỏi rằng không biết thiếu gia Thụy Phương có lừa mình không nữa. Vì anh thấy tiểu thư rất ngoan, chẳng hề quấy khóc gì cả. Càng nghĩ càng thấy không cam tâm. Chẳng lẽ thiếu gia vì muốn thành thoi ở bên cạnh vợ mà bày ra câu chuyện chăm nom này nhỉ?

Hừ, được lắm nha!

Hôm nay vì có việc ở ngoài nên Mark về muộn, lúc này cũng đã 12 giờ đêm.

Chắc con bé đã ngủ, tối nay anh sẽ ngủ một mình, cũng hay đó chứ.

Lại trở mình, đã là lần thứ ba Mark trở mình rồi đấy. Không hiểu sao anh chẳng thể nào chợp mắt được. Nhìn sang chiếc giường nhỏ cạnh bên, Mark thờ dài.

Anh đã quen với sự xuất hiện của cô bé đáng yêu ấy mỗi đêm. Ở cạnh mãi cũng thành quen, hôm nay không thấy tự dưng lại hóa ra trống trải.

Mark lại thờ dài, không suy nghĩ nữa. Thế là trùm chăn kín mít từ đầu đến chân.

"Cốc cốc cốc..." - Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Mark giật mình, ai lại đến phòng anh giờ này nhỉ?

Mở cửa ra, ngang tầm mắt lại không thấy ai cả. Anh ngáy ngừi, cứ cho là mình nghe lầm đi.

Lặng tai rồi cơ đấy!

- Chú Mark~ San Ni kéo kéo vạt áo anh, lại giật mình, nhìn xuống.

- Sao tiểu thư lại ở đây? Giờ này vẫn chưa ngủ à?

- Con không thể ngủ được, ngủ chung với ba mẹ không vui gì cả...

Mark ngồi xuống đối diện với San Ni, mỉm cười:

- Vậy sao? Là do cô nhớ chiếc giường nhỏ của mình à?

- Uhm - Cô bé gật đầu - Và nhớ cả chú Mark nữa...

- Ha ha! - Anh bế San Ni lên - Được rồi, thì đi ngủ!

Nhưng khi Mark đặt con bé nằm lên chiếc giường nhỏ và trở lại giường mình, được một lúc thì có cánh tay bé xíu nào đó đột nhiên quàng chặt lấy anh.

- Chú~

Giật mình mở mắt, anh trở mình. Bắt gặp cô bé đang nằm cạnh bên thì phát hoảng:

- Tiểu thư, sao cô lại nằm đây? Trờ về giường nhỏ đi chứ.

- Không! - Cô bé ra sức rút vào lòng Mark - Con muốn ngủ với chú thôi.

- Gì? - Mark trở nên khó xử - Nhưng... tôi chỉ muốn ngủ một mình.

Không nghe có tiếng trả lời lại, cô bé đã ngủ rồi sao? Nhanh vậy nhỉ? Cả ngày hôm nay nó cứ đợi chú Mark về suốt, chắc đã mệt rồi?

Lần đầu tiên có người chịu chờ đợi, trông ngóng anh về. Hơn nữa lại là một đứa nhỏ vẫn còn mê uống sữa mới hay.

Trong đầu anh bỗng hiện lên một loại suy nghĩ phức tạp, nhưng rồi cũng chóng quên đi...

Kéo San Ni vào lòng mình, anh thu người lại, bọc cô bé cẩn thận trong chăn. Vừa mới từng tuổi này thôi mà đã cá tính, đáng yêu đến như vậy?

Năm nay Mark hai mươi ba tuổi, San Ni thì vừa mới lên năm...

Có ai biết rằng từ sau ngày hôm đó, buổi tối nào San Ni cũng nhảy qua giường lớn để rúc vào vòng tay của Mark và an ổn ngủ không? Dần dà, anh cũng cảm thấy quen. Những lúc như vậy anh chỉ nhẹ trở mình, để mình cùng San Ni được bao bọc gọn gàng trong chăn, thật ấm.

Mãi đến hơn năm, sáu năm sau đó, thói quen này (có lẽ) mới được bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 4 : Uy Vũ Vs. Vân Du

#9: HÃY TỎ TÌNH THEO PHONG CÁCH UY VŨ

Từ sau sự việc lần đó, Uy Vũ cũng đâm ra buồn chán hẳn đi.

Không phải do việc rút lui khỏi cuộc đời của Diễm Thuần mà là chuyện hấn từ chối cảm tình của Vân Du.

Ai bảo lúc đó hấn quá thẳng thắn, vô tình đã làm tổn thương cô mất rồi.

Thời gian trôi qua mới thấy, có những chuyện quyết tâm cố gắng thì vẫn có thể quên, nhưng cũng có những chuyện càng muốn quên càng trở trở trong lòng.

Không biết cô ấy dạo này sao rồi nhỉ? Có còn buồn nữa hay không?

Thế là hấn quyết định tía tốt lại dung nhan, đến bệnh viện tìm cô một chuyến.

- Vân Du, có người muốn gặp cậu kìa!

- Cậu tiếp giúp tôi đi, hôm nay tôi không được tập trung lắm...

Không có tiếng trả lời, Vân Du mệt mỏi ngẩng mặt lên, giật mình:

- Anh... đến đây làm gì?

- Tôi không tới để chơi, tôi muốn khám bệnh!

- Anh? Bệnh gì? Có đau không? - Cô bất ngờ, bắt đầu lo lắng.

- Thừa cô, tôi thấy bản thân mình dạo gần đây có những biểu hiện rất lạ. Ví dụ như: uống nước vào thì hết khát, khi ngủ thì nhắm hai mắt lại...

- Anh đùa với tôi à? - Cô tức giận cắt ngang.

- Xin cô khoan hãy nổi nóng, tôi còn muốn nói thêm là mình mắc bệnh hiểm nghèo nữa.

- Hiểm nghèo gì? Anh đừng đem tính mạng của mình ra đùa giỡn!

- Không đùa được đâu, tôi bị mắc bệnh đẹp trai giai đoạn cuối. Nếu có gì bất trắc thì làm sao trở tay cho kịp. Vì vậy, cô có thể nào đến nhà làm bác sĩ tại gia cho tôi được không?

Đây có được tính là một cách để tỏ tình?

- Anh đang làm nhảm cái gì vậy? - Vân Du vẫn chưa hiểu gì cả, cứ ngạc nhiên đến ngáng người ra.

- Tôi đang cưa cẩm em đấy, còn không biết hay sao?

- ...

- Vân Du, tôi thích em! Bây giờ thì tôi đã tự tin là mình có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi lại em rồi.

*

#10: HỨA HÔN TỪ THUỞ CÒN THƠ

Hạ Mẫn Dao hiện tại cũng chẳng khá khẩm gì hơn Alice.

Từ khi bị tước hết quyền công dân và bị bắt đi tù vì tội danh gián tiếp giết người năm đó, xem như bà cũng chẳng còn đường ra.

Cả cuộc đời mưu tính, có nhiều rồi lại muốn nhiều hơn, cuối cùng cái giá phải trả còn đáng cay gấp bội phần.

Âu cũng thật đúng với câu nhân quả báo ứng mà thôi.

Rời khỏi nhà giam, Uy Vũ lại phảng phất chút tâm trạng buồn. Dù gì cũng là người hấn phải gọi là mẹ một tiếng mới nên.

- Vũ, làm sao mà buồn? - Vân Du đi cạnh, thấy hấn cứ im lặng thì hỏi ngay.

- Không có, em không cần lo lắng nha... - Uy Vũ mỉm cười, đối với người bên cạnh đây hiện tại đã là quan hệ vợ chồng.

- Dao Dao có vẻ đã hối hận rồi. Bản án 20 năm chắc là đủ để con người ta suy nghĩ lại mọi thứ.

- Uhm, anh muốn tìm người giúp bà ấy giảm nhẹ hình phạt một chút, em có phản đối không?

- Không! - Vân Du lắc đầu - Dù sao cũng là mẹ của Vũ, nên làm thế mà.

- Uhm - Uy Vũ nhẹ lòng hấn - Nào, đi đón Tiểu Ân thôi...

Vân Du ôm lấy một bé trai chừng ba, bốn tuổi vào lòng. Đây là Lâm Hạo Ân - con trai của cô và Uy Vũ.

Ngọt ngọt cũng đã mấy năm trời, bây giờ con hấn cũng đã gần ba tuổi. Ai rồi cũng tìm cho mình một bến đỗ bình yên.

Uy Vũ rất bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Hấn ung dung dắt vợ con ra về.

Chợt, có đứa nhỏ đang chơi đùa ở đằng kia làm hấn phải giật mình, thế là dừng lại.

- San Ni?

Đứa nhỏ thôi ngắm nghía những bông hoa xinh đẹp, ngược nhìn về nơi vừa phát ra tiếng gọi tên mình, bỗng dung nó reo lên vui sướng:

- Là chú dễ thương ạ?

- Uhm, là ta đây. Con khỏe chứ?

- Ôn ạ. Sao chú không đến thăm con?

San Ni cứ trông chú mãi...

Uy Vũ giật mình, kể từ lần đó hấn có trở lại thăm con bé lần nào nữa đâu. Vì hấn ngại, hấn sợ sẽ phiền.

- Vì... lúc đó ta vẫn chưa tìm được cô dễ thương cho con mà.

Cũng may là còn lời hứa này giúp hấn giải vây.

- Thế bây giờ đã có chưa?

- Rồi nhé, còn có cả bạn nam xinh đẹp cho con nữa kìa. - Uy Vũ chỉ tay về hướng có Vân Du và con trai mình, khoe với San Ni.

- Oa, chú vui rồi nhé!

Thế là hán ngó ý muốn đưa cô bé về. Đã lâu rồi, hán đột nhiên muốn đến Tân Khanh một chuyến.

- Mẹ, xem ai đến thăm nhà mình đây.

Gặp lại người xưa, không tránh khỏi loại cảm xúc bồi hồi, khó tả.

Diễm Thuần nhìn hán, rồi nhìn sang cô gái đi bên cạnh kia. Uy Vũ đã lập gia đình, lại có con nữa.

Cô mừng cho hán quá đi thôi!

- Chào! Đã lâu không gặp... - Thụy Phương cùng với Uy Vũ ôm xã giao, chuyện này có nên tìm phóng viên để đăng báo không nhỉ?

Mọi người cùng nhau trò chuyện, bây giờ nhìn họ không khác gì những người bạn thân.

- Thằng bé hiếu động đấy chứ. - Diễm Thuần cảm thán - Nãy giờ chúng nó cứ quẩn quýt mãi thôi.

- Chắc do tụi nhỏ biết ba mẹ mình đã quen nhau từ trước cũng nên. - Vân Du tiếp lời.

- Hay nhỉ? - Uy Vũ cười khoái chí - Hay đợi chúng lớn rồi mình tiến hành làm sui gia, được không Tân thiếu?

- Lâm thiếu nói gì vậy nhỉ? Mới gặp lại đã định làm thân? - Thụy Phương giả vờ bày ra vẻ mặt nghiêm trọng.

- Ha ha, chắc là do anh sợ con bé lớn tuổi hơn, nó sẽ già dặn, thằng bé không thể bảo vệ à? - Uy Vũ lại được nước lấn tới luôn.

- Hừm, dù gì cũng chả chết ai. - Thụy Phương nói rồi cao hứng đập bàn - Được, hứa hôn thì hứa hôn, sợ gì chứ?

Không khí xung quanh ngưng đọng hẳn đi bởi vì loại giao kèo chớp nhoáng này của hai vị nam phụ huynh dễ thương vô đối.

- Không! Người con muốn lấy là chú Mark cơ mà! - San Ni từ đâu chạy đến, phản đối bằng một chất giọng đậm nét trẻ con.

Mọi người chỉ phì cười vì nghĩ rằng đó chẳng qua là lời của một đứa con nít, nói bâng quơ.

Có ai ngờ được đâu lời hứa hôn trong lúc cao hứng kia giữa hai gia đình và cả sự phản đối từ một cô nhóc chỉ vừa lên sáu ấy đã kéo theo một câu chuyện mang đầy hệ lụy đau lòng, thật dài ở phía sau...

Hoàn truyện (30/04/2017)

Câu chuyện tình tay ba của thế hệ Phương-Thuần-Vũ đã phần nào khép lại ở những chương ngoại truyện này rồi. Mình chỉ muốn chứng minh một điều rằng: ai rồi cũng sẽ tìm được hạnh phúc đích thực cho riêng mình thôi. Chỉ cần có niềm tin, sự lạc quan kèm theo một chút may mắn nữa.

Vì vậy, hãy sống một cách trọn vẹn nhất cuộc đời của chính bạn, có được không? Hãy làm cho bản thân bạn ngày một xinh đẹp hơn cả về bên ngoài lẫn tâm hồn nội tại. Mỗi khi ra ngoài nên thật sự chỉnh chu và tràn đầy sức sống. Bởi vì, chẳng thể biết trước được ta sẽ gặp những ai vào ngày hôm đó cả. Không chừng thì, tình yêu đích thực sẽ tìm đến bạn vào một ngày nắng đẹp, khi bạn khoác lên mình bộ váy xinh xinh, kèm với một vẻ ngoài gọn gàng, đáng yêu, đúng thật con người bạn...

Hì vọng những ai cảm thấy hài lòng với *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* và luôn ủng hộ JieMay từ trước đến nay vẫn sẽ tiếp tục đón nhận những "cục cưng" mới của mình trong thời gian tới nhé!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, cảm ơn rất nhiều.

Love all..

- JieMay (Vi Hồng Anh) -

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Quá Khứ Ngủ Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.